

TATU KOKKO

Rob McCool

JA KRIMIN JALOKIVI

Rob McCool ja Krimin jalokivi. Copyright: Tatu Kokko 2015. 1-204/288 s.

ICASOS • KUOPIO

ENSIMMÄINEN OSA

LUKU I – KETTUJAHTI

Rob McCool värisi jännityksestä. Hän nojautui maahan toisen polvensa varaan ja piteli verkkoa kuin paraskin muinaisen Rooman gladiaattori. Paikka ei tosin ollut jättimäisen Colosseumin verinen hietikko, eikä Rob mikään atrinkalastajaa jäljittelevä orjasoturi. Hän oli pelkkä seitsenvuotias pojannassikka pohjoisen aarnimetsän perukoilta, mutta siitä huolimatta hänen sydämensä sykki yhtä lujaa kuin kuolemaansa kohti menevällä taistelijalla.

Isoveli Mark kyyhötti hiekkatöyräällä Robin vieressä valmiina auttamaan. Metrin verran heidän alapuolellaan ammotti pesäkolo, josta pedot ilmaantuisivat hetkenä minä hyvänsä. Rob sai pidellä verkkoa, koska oli veljeään nopeampi. Mark oli vahvempi ja jämäkkätekoisempi, mutta ei pärjännyt Robille vikkelyydessä eikä tarkkuudessa.

Apollo ja Filbur olivat toisella puolen töyrästä. Heidän tehtävänään oli lietsoa tulta, jolla pedot savustettiin ulos onkalostaan.

Nelikko oli villi näky touhutessaan siinä kuluneissa nahkahousuissaan ja vihertävissä pellavapaidoissaan. Päässä heillä oli modernit, elektroniset taistelukuparät, jotka eivät oikein istuneet nuhruisiin metsäläisasuihin, vaikka ne olikin koristeltu pienillä sarvilla.

Koltiaiset olivat kaukana kotoaan. Kauempana kuin koskaan aikaisemmin. Matka oli taittunut vauhdikkaasti Pirunkirnun kalliolinnasta pihistetyillä leijulaudoilla. He olivat viilettäneet pitkin soita, jokia ja järviä ja tajunneet lopulta

olevansa itäisen Fennonian synkillä rajamailla, jossakin valtavan Laatokan tienoilla.

He olivat lähteneet salaa, lupaa kysymättä, koska lupaa ei olisi tullut kuitenkaan. Ei heille olisi annettu kalliita kulkupelejä hullunrohkeisiin seikkailuihin eikä heitä olisi laskettu uhmaamaan villipetoja ja vihamielisiä ihmisiä teille tietymättömille.

Ei ikikuuna päivänä.

Rob ja Filbur olivat syntyjään kaksoset aivan kuten Mark ja Apollokin. He olivat kotoisin Corrán Binnen eli Pirunkirrunnun klaanista. Tuplariesa, kuten heidän äitinsä Iiris McCool heitä nimitti aina kun he jäivät kiinni kolttosistaan, mitä tapahtui harmittavan usein.

Poikia ei olisi tunnistanut veljeksiksi heti ensi silmäyksellä. Mark oli yhdeksänvuotiaaksi pitkä ja jyrkäharteinen. Paksut hiukset olivat oljenkeltaiset ja silmät vaaleansiniset. Hänen kaksosveljensä Apollo oli aavistuksen lyhyempi ja tukevampi. Punaiset hiukset sointuivat täydellisesti vihreisiin silmiin ja kasvoja täplittäviin kesakoihin. Robin ruskeat hiukset taipuivat silmien edestä hauskesti vasemmalle. Silmät olivat hänen erikoisuutensa. Toinen oli kirkkaansininen ja toinen keltainen kuin kultakolikko. Filbur oli Robia jonkin verran lyhyempi, mutta hänen lumivalkoiset hiuksensa olivat veljessarjan pisimmät ja aivan pitelemättömät, ja siniharmaissa silmissä välkehti veitikkamainen pilkahdus.

Mark tökkäsi Robia olkavarteen, kun ensimmäinen haiku harmaata savua tupsahti esiin pimeästä luolasta. Rob sävähti ja oli jo heittänyt verkon käsistään, mutta hymähti sitten pettyneenä.

Ei ollut vielä aika toimia.

Jossakin töyrään sisuksissa lymysi pesue punaturkkisia kettuja. Ne olivat vallanneet kaivannon mäyriltä ja laajentaneet luolastoa niin, että sinne johti useita käytäviä. Ovelat eläimet eivät laskeneet elämänsä yhden kortin varaan.

Mutta pojat olivat ovelampia. He olivat etsineet kaikki luolaston suuaukot ja tukkineet ne kahta lukuun ottamatta kivillä ja oksilla. Toisen avoimen kolon eteen he olivat sytyttäneet nuotion, jonka savua Filbur ja Apollo ohjailivat kettujen kiusaksi.

Kettujen turkit olivat haluttua kauppatavaraa, mutta pojat eivät olleet niiden perässä. He olivat saaneet päähänsä hankkia itselleen elävät lemmikit ja olivatkin jäljittäneet pesäkoloa pitkän aikaa kotinsa lähiseuduilta. Työ ei tuottanut tulosta. Niinpä he, kyllästyneinä palaamaan kotiin tyhjin käsin, päättivät lähteä merta edemmäs kalaan ketuistaan kuu-lun Repojärven suuntaan.

Matka meni vähän pitkäksi, mutta se kannatti. Vain hetkeä aikaisemmin he olivat nähneet neljän mustakuonoisen karvaturrin leikkivän varvikossa. Ketunpojat olivat nuuski-neet ja toikkaroineet ympäriinsä metsänpohjaa tutkien. Ne olivat vielä arkoja ja ihmeissään kaikesta uudesta, sillä emo oli totuttanut niitä avaraan maailmaan vasta muutamien päivien ajan. Emo oli ollut itse vahdissa, mutta tällä kertaa sen keskittyminen oli herpaantunut pahan kerran.

* *Eikö vieläkään mitään?* savua leyhyttävä Apollo kysyi toisilta kypäränsä viestijärjestelmän kautta. Kaikki näkivät kysymyksen silmiensä eteen lasketuissa etsimissä. Apollon ajatukset virtasivat korvan takana olevan elektronisen istukan kautta kypärän prismaprosessoreihin. Viestijärjestelmä lähetti signaalin kaikkien kypäriin ja piirsi ne näkyville kirjain- ja symbolinuohteina.

Nuotiosta nouseva savu kirveli silmiä, kun Apollo luki Robin vastauksen. * *Savua tuli, mutta ketuista ei näy hiiskaustakaan.*

Apollo lisäsi ponnisteluja kurittaen nuotiota kaikin voimin. Pian se humisi kuin sepän ahjo. Filbur heitti tuleen kuivia risuja, katajanoksia ja tuoreita lepänlehviä. Savu pak-suni sankaksi pilveksi.

Kuului hento yskäys ja ensimmäinen pentu hoipperoi esiin luolasta. Se läähätti kieli pitkällä ja hieroi tylppää kuonoa etukäpäliinsä. Pian koko pentue oli ulkosalla.

Emo tuli näkyviin viimeisenä ja kokosi pennut suojiinsa. Se vaistosi vaaran ja oli sen tähden pidätellyt poikasiaan piilossa viimeiseen asti, mutta joutui lopulta antamaan periksi. Vaihtoehtona olisi ollut tukehtuminen.

Rob heitti verkon kettujen päälle. Yksi poikasista oli kuitenkin muita vikkelämpi ja livahti karkuun. Rob kietaisi verkon pussiksi, jätti sen Markin hoteisiin ja ampaisi ketunpojan perään.

Vaikka pikku repolainen oli vasta pentu, sillä oli täydet ketun vaistot. Se muisti kivenkolon, jossa oli ennättänyt lymytä muutamia kertoja lyhyen elämänsä aikana. Pienet jalat viuhtoivat vinhasti puolukanvarpujen välissä, kun se pakeni kohti louhikkoa.

Rob tavoitteli kettua, mutta kompastui varvikossa törrötävään juureen ja tuiskahti nenälleen. Hän sadatteli ja kompuroi ketunpojan perässä nelinkontin takapuoli ylhäällä, mutta sitten tapahtui jotakin yllättävää, joka keskeytti muutenkin takkuilevan takaa-ajon.

– Turkisvarkaita! kuului kovaääninen huuto.

Rob pysähtyi kuin seinään, ja ketunpoika pääsi luikahamaan kiven alle. He katsoivat äänen suuntaan ja näkivät erikoisen hahmon, joka seisoi sammaleisella kivellä ilta-auringon säteissä. Valo sai kangasmetsän pölyhiukkaset näyttämään taikapölyltä ja kimmellyksen keskellä seisovan hahmon joltakin tarujen hirviöltä, joka oli puoliksi ihminen ja puoliksi susi.

– Teillä ei ole lupa metsästä tällä, ääni sanoi.

Hämmästyksestä selvittyään pojat tajusivat, että tulija oli heitä jonkin verran vanhempi poika. Hän puhui fennien itäistä murretta. – Isäni hallitsee näitä maita. Kaikki täällä kuuluu hänelle.

– Kuka sinä oikein olet? kysyi Mark käyttäen fennien pohjoisempaa murretta.

– Minä olen Kasimir Sudenpää, ja isäni on tämän seudun valtias. Antakaa ketut minulle. Ne ovat nyt minun.

Mark, Apollo, Rob ja Filbur katsoivat toisiinsa.

Filbur kääntyi uhmakkaasti Kasimiria kohti ja sanoi ki-meällä lapsenäänellään: – Entä jos emme anna?

– Joudutte hankaluuksiin.

– Se ei olisi uutta, Filbur virnisti ja katsoi veljiään, mutta heidän ilmeensä pysyivät vakavina.

Mark otti muutaman askeleen Kasimiria kohti. – Me pyydystimme ketut ja aiomme pitää ne. Emme tee niistä turkiksia vaan elättejä.

– Voi pieniä. Että oikein lemmikkejä hakemassa, Kasimir sanoi ivallisesti. – Ketut sopivatkin hyvin tuollaisten pienten nassikoiden kainaloon. Tulee uni paremmin. Mahtaisi se olla oikein soma näky. Ai, ai.

Veljesten posket punehtuivat.

– Emme luovu ketuista. Sopii tulla ottamaan, jos niin kovasti mieli tekee, Mark sanoi ja veti leukun vyöltään. Tukeva-teräinen ase kiilsi pojan kädessä uhkaavana. Se oli huomattavasti pienempi kuin aikuisten fënnid-sotureiden eteenpäin kaartuva miodóg, mutta soveltui varsin hyvin pistämiseen ja sivaltamiseen.

– Katsohan jukkareita, Kasimir Sudenpää huudahti. – Taidatte olla peräpohjolaista lajia, oikeita puukonheiluttajia. Pitänee opettaa teille hieman tapoja. Ei täällä sovi rellestää miten sattuu, ei ilman lupaa.

Kasimir Sudenpää vihelsi. Varvikosta ponnahti esiin toistakymmentä poikaa raskaat kartut käsissään. He piirittivät veljekset julmasti irvistellen. Kevyet nahkakypärät oli koristeltu suden päillä ja olkapäävahvikkeet nahkoilla samaan tapaan kuin Kasimirilla. Pojat irvistelivät ja muljauttelivat silmiään ja näyttivät hyvinkin hurjilta sotureilta.

Rob McCool manasi. Vähäisestä seitsemän vuoden iästään huolimatta hän tajusi vaaran. Että tätä ei olisi saanut tapahtua. Että kaikki meni nyt pahasti pieleen. He olivat kaukana kotoa, toisheimoiset olivat päässeet hiipimään heidän kimppuunsa, ja se oli vain ja ainoastaan heidän oma vikansa. He olivat unohtaneet kaiken varovaisuuden.

– Kuinkas nyt suu pannaan, Kasimir Sudenpää naurahti.

* *Käärmeterva!* Mark nuotitti viestin veljien etsimiin. Hän raotti vyölaukussaan olevaa rasiaa ja otti siitä nokareen tervalta ja suopursulta maistuvaa tummaa tahnaa suuhunsa.

Veljet toistivat liikkeen.

– Kimppuun! käski Kasimir Sudenpää tovereitaan. He saartoivat veljekset heiluttaen karttuojaan ja huutaen karkeita solvauksia.

McCoolin veljekset ryhmittäytyivät nopeasti neliöön juuri niin kuin heidän fénnid-kouluttajansa Fionn MacCormac oli heitä neuvonut. Heillä oli vain leukut aseinaan, ja he olivat vähintään päätä lyhyempiä kuin pienin hyökkääjistä, mutta he eivät luopuisi leikistä helpolla.

Ottelu olikin paljon tasaväkisempi, kuin mitä Kasimir Sudenpää olisi osannut koskaan kuvitella. Pienet pojat taistelivat kuin paholaiset. Heidän puolustuksensa läpi oli lähes mahdotonta murtautua. He olivat käsittämättömän nopeita ja tuntuivat aavistavan susiturkiksiin sonnustautuneiden nuorukaisten jokaisen liikkeen, niin että se tuntui jonkinlaiselta ylikuonnolliselta noituudelta.

Mutta pienet pojat väsyivät, ja vastapuolen lukumäärän ja koon ylivoima ratkaisi lopulta taistelun. Ketunmetsästäjät nuijittiin maahan tajuttomiksi.

Hinta oli kuitenkin kova.

Yksi Kasimirin joukosta makasi sammalilla puukonreikä keuhkossaan. Mark McCoolin tuima lyönti oli yltänyt pojan suojauksen läpi, ja monella muullakin susiturkilla oli pahoja haavoja nahkassaan.

Kasimir Sudenpää oli raivoissaan. Hänen käskystään piirulaiset riisuttiin paitasilleen, kiedottiin omaan verkkoonsa ja ripustettiin puunoksaan nääntymään. Poikien erikoiset varusteet ja vasta pyydystetyt ketut hän otti voitonmerkeikseen.

– Näyttää siltä, että noille resukoille saattaa tulla yötä vasten vilu, sanoi Vaseli Rysä, Kasimirin luottoystävä liioitellun huolestuneeseen sävyyn.

– Mitä sinulla on mielessäsi? Kasimir kysyi.

– Tehdään heidän lämpimikseen ihan vain pieni kiukaan-tapainen tuohon kiikun alle humisemaan, Vaseli sanoi sivelen leuastaan puskevia haivenia. – Olisihan se sopiva hyvitys reiästä Mitron kyljessä.

Ehdotus soinnahti mukavasti Kasimirin korvaan. Eikä mennyt pitkään, kun he olivat jo kantaneet kettujen savustamiseksi kyhätystä nuotiosta hiiliä sammalille ja laittaneet muutamia keppejä niiden päälle. Hiilet pureutuivat puuhun tulisin hampain ja savukiehkurat nousivat kohti verkkoon saalistettuja veljeksiä.

Kasimir sylkäisi kekäleisiin, jotka sihahtivat äkäisesti. Hän tyrkkäsi verkon heilumaan ja katsoi sitä hetken aikaa hiljaisen lumouksen vallassa. Sitten hän hihkaisi:

– Siinä savustuu aitoa peräpohjolaista rosvopaistia!

– Saavat kunnan jälkilöylyt selkäsaunansa päälle, Vaseli veisteli ja räjähti nauruun.

Muut yhtyivät ilonpitoon. Vedet silmissä hekottaen Kasimir viittasi joukkion mukaansa. He kävelivät lähellä virtaavan joen rantaan. Kaislikossa odotti kolme suurta sou-tuvenettä, joilla he olivat matkanneet pohjoisilta järveltä alavirtaan kohti Sudenpesää. He olivat pysähtyneet vain sen takia, että olivat haistaneet metsästä kantautuvan savun käryn.

He työnsivät veneet vesille ja alkoivat soutaa myötävirtaan. Kasimir istui kärkiveneen kokassa ja pyöritteli käsissään

Markin kypärää. Hän ihmetteli, mistä muukalaiset olivat saaneet moiset vimpaimet. Hän oli nähnyt vastaavanlaisia kapistuksia vain kerran aikaisemmin eräillä svenskisotilailla, jotka olivat kulkeneet veroja keräävän vouden mukana.

Heidän taltuttamansa pojat eivät olleet kuitenkaan svenskejä eivätkä taatusti sotilaita, vaikka tappelivatkin pienestä koostaan huolimatta kuin kirotut maahiset tai vuorenpeikot. He puhuivat fennien pohjoista murretta, mutta käyttivät keskenään jotakin Kasimirille tuntematonta, oudon laulavaa kieltä, joka ei ollut svenskiä eikä rusiakaan.

No, sinnepähän kärventyvät oksaansa, olivat mitä olivat, Kasimir hymähti.

Leijulaudat lepäsivät pinossa hänen edessään. Hän katseli niitä miettien niiden käyttötarkoitusta ja aavisti niiden olevan eräänlaisia alkeellisia ilmassa leijuvia kiitureita, vaikkei ymmärtänytkään, kuinka niitä voisi hallita ilman ohjaimia. Häntä huimasi, kun hän ajatteli saaliin arvoa. Se, että Mitro yski verta, ei enää häirinnyt. Se oli pieni hinta siitä, mitä he olivat juuri voittaneet.

LUKU 2 – VERKOSSA

Rob McCool havahtui tajuihinsa ensimmäisenä. Hänen korvissaan suhisi. Kuivunut veri oli muurannut silmät umpeen, mutta hän onnistui saamaan toisen luomen hieman raolleen. Maailma oli ylösalaisin ja heilui oudosti. Meni jonkin aikaa, ennen kuin hän tajusi roikkuvansa verkossa. Hän yritti liikuttaa itseään, mutta se oli erittäin kivuliasta ja hankalaa, koska hän oli porukan alimmaisena.

– Mark, Apollo, Filbur, hän sihisi turvonneiden huulien välistä ja pelkäsi, ettei kukaan vastaisi, että veljet olisivat kohdanneet loppunsa susilauman hampaissa.

– Missä me oikein olemme? Mark kysyi.

Rob huokaisi helpotuksesta Markin äänen kuullessaan ja yritti katsoa siihen suuntaan, muttei pystynyt liikuttamaan päätään tarpeeksi.

Samassa Apollo havahtui ja ulvahti kivusta:

– Älä liiku. Sattuu ihan pirusti.

– Olemme verkossa, Rob sanoi Markille iloisena siitä, että Apollokin oli hengissä.

– Täällä haisee savu, sanoi Filbur, ja tämän kuullessaan Robin hymy leveni entisestään. He olivat kaikki elävien kirjoissa. Sitten hän vakavoitui, kun tajusi, mitä Filbur oli juuri sanonut. Hän haistoi itsekin palaneen puun kitkerän tuoksun ja käänsi päätään sen verran, että näki alas.

– Ne ovat tehneet allemme nuotion, hän kivahti.

– Aikovat paistaa meidät kuin kimpaleet poron persasta, Filbur manasi

– Mitenkä tästä selvittää? Apollo hätäili.

Rob kirosi mielessään. Että pitikin saada ne kirottut sudet kimppuunsa. Kotiin oli toivottoman pitkä matka. Heidän olisi pitänyt älytä, etteivät sellaiset matkat omin nokin olleet heitä varten, vaikka taittuivatkin helposti leijulautojen huijassa vauhdissa. Ilo oli karata ja rientää vapauteen, uinua mättäillä lämpiminä kesäöinä, mutta kurjaa oli lyödä päänsä Laatokan mäntyyn ja palata häntä koipien välissä takaisin. Ja silloin hän tajusi, ettei kotiin pääseminen ollut edes mikään itsestäänselvyys, että he eivät ehkä koskaan enää näkisi Pirunkirnun jylyä kalliioseiniä, eivät äitiä, eivät isää, eivätkä ketään kotoisen Pirunkirnun klaanin asukkaista.

Ketunpoika työnsi kuononsa ulos kolosta, jonne se oli pannut. Se nuuhki pelottavaa savun hajua ja ihmetteli vaimeita keskustelun ääniä.

Rob näki ketun silmäkulmastaan ja siirsi hieman päätään.

Heidän katseensa kohtasivat, ja Rob hämmästeli ketun silmiä, jotka olivat hyvin samankaltaiset kuin hänen omansa, siis se, jonka hän oli juuri aukaissut.

– Voi sinua onnetonta, Rob sanoi ketulle. – Kannat tarujen mukaan kipinöitä turkissasi, mutta pian sihisee meidänkin nahkamme, kunhan nuotio yltyy.

Ja siinä tulikettua katsellessaan Rob tajusi, että heillä voisi olla vielä pieni mahdollisuus päästä pois pinteestä.

* * *

– Liiku vielä vähän, Rob rohkaisi Apolloa.

– En pysty. Sattuu jo nyt aivan liikaa. Luu on varmasti poikki.

Rob oli järsinyt verkon rihman poikki kuitu kuidulta, kunnes hänen kätensä oli mahtunut verkosta läpi. Hän oli saanut sen ulos kyynärvartta myöten, mutta se jumi uudelleen kiinni, koska hän ei saanut taivutettua sitä tarpeeksi.

Kaiken lisäksi Apollon jalka oli pahasti tiellä.

– Yritä vielä liikuttaa sitä ketaraasi.

– Kyllä sinä pystyt, Mark kannusti punakkana puhisevaa kaksosveljeään. – Meille tulee todella kivuliaat oltavat, kun nuo puut tuossa alla ottava kunnolla tulta, eikä siihen mene enää kauaa.

– Hyvä on, mutta tämä ei ole helppoa. Kaikkien paino on kipeän jalkani päällä, Apollo valitti.

– Hypähdetään kaikki samaan aikaan, Filbur ehdotti. – Apollo liikuttaa jalkaansa samalla, ja Rob työntää kätensä ulos verkosta. Eiköstä niin?

– Tuota sietää kokeilla, Mark mutisi.

– Hyvä on, ynähti Apollo. Tuskanhiki valui hänen kalpeita ohimojaan pitkin ja kasteli korville ulottuvat tulipunaiset hiukset litimäriksi. Hän ei voinut olla ajattelematta ponnistuksesta aiheutuvaa kipua ja voihki jo etukäteen.

– Kaikki valmiina, Mark sanoi ja alkoi laskea: – Yksi, kaksi, kolme. Nyt!

Kaikki hytkäyttivät vartalooan ylös samaan aikaan. Apollo liikkutti jalkaansa ja kiljaisi korviavihlovasti.

– Hyvä Apollo! Onnistui melkein, Rob sanoi.

– Vielä kerran, Mark sanoi. – Onko selvä, Apollo?

Mutta Apollo ei vastannut.

– Velipoika taisi pimetä, Filbur sanoi. – Mitä nyt tehdään?

– Tehdään sama uudestaan, Rob sanoi. – Tämä on tosi vähästä kiinni.

Mark laski uudestaan. He ponnistivat yhtä aikaa. Apollo oli yhä vaihi, mutta Rob hihkaisi helpottuneena:

– Sain käden läpi.

Hän tunsu hiilloksesta nousevan hehkun, mutta hamusi sinnikkäästi käsiinsä kepin. Se poltti sormia, mutta hän pysyi siitä huolimatta pitämään siitä kiinni.

– Kuumennan kärkeä hiilloksessa.

– Pidä kiirettä, Mark kehotti.

Rob sohaisi kepin nuotion keskelle. Hiilien päällä kytevät puut innostuivat ja leimahtivat liekkeihin. Rob nosti palavan kepin verkon rihmaa vasten ja odotti. Kohta alkoi kuulua risahtelua, kun tuli puri kuituihin. Yksi toisensa perään ne katkesivat, ja sitten rihma antoi periksi. Rob laski mielessään, että niitä oli poltettava kymmenkunta, ennen kuin he pääsisivät pujahtamaan vapauteen. Ja silloinkin he putoaisivat suoraan nuotioon.

– Liian hidasta, Mark hätäili ja yski savua keuhkoistaan.

– Yritä tehdä itse paremmin, Rob tiuskaisi.

Seuraava rihma katkesi.

– En minä sillä, mutta nuotio ei odottele.

– Kai minä sen tiedän. Minä tässä ensimmäisenä käristyn.

Nuotiosta nouseva kuumuus lisääntyi hetki hetkeltä. Se poltti jo Robin ja Apollon ihoon punaisia läikkiä. Vielä kolme rihmaa katkaistuaan Rob tunsu, miten verkko alkoi jännittyä ja antaa myöten.

– Pitäkää kiinni, ettette putoa tuleen, hän varoitti.

Verkko heilahti ja räsähti halki. Apollo pullahti ulos ja säästy i onneksi pahimmalta pudoten nuotion vierelle. Rob piteli kiinni verkosta ja kampesi itsensä ulos. Hän kieritti Apollon pois nuotion kuumuudesta ja veti verkon sivuun, niin että Mark ja Filbur pääsivät laskeutumaan turvallisesti alas.

Veljekset makasivat sammalilla ponnistuksesta ja kivusta vaikertaen, puolialastomina ja verille runneltuina. Kovin olivat heidän ajatuksensa katkeria Sudenpään heimoa kohtaan.

Ketunpoika oli pujahtanut takaisin koloonsa. Se tarkkaili kotirauhaansa rikkoneita tunkeilijoita kuono väristen. Se ei ymmärtänyt, mitä oli tapahtunut ja odotti kaiken palaavan ennalleen heti kun rauhanhäiritsijät lähtisivät pois. Emo tulisi sen luo ja kantaisi sen niskanahkasta lempeästi roikottaen takaisin kotipesään. Siellä se saisi telmiä sisarustensa

kanssa ja nukahtaa emonsa hännän mutkaan, jossa uneksisi mehevistä myyristä. Vesi herahti sen kielelle näistä herkullisista mietteistä.

LUKU 3 – SUDEN SUUHUN

Mark, Rob, Apollo ja Filbur lipuivat jokea pitkin tukilla istuen. He olivat nukkuneet yön yli ja toipuneet pahimmista kolhuistaan. Apollon jalkakaan ei ollut niin huonossa kunnossa kuin miltä se ensin oli näyttänyt. Saatuaan itsensä jaloilleen, he olivat seuranneet Kasimir Sudenpään johtamien susien jälkiä rantaan ja nähneet veneiden paikat ruovikossa. He olivat rämpineet joen vartta alajuoksun suuntaan ja yhittäneet lopulta majavan kaataman paksun haapatukin, josta tuli kelpo paatti lasketella myötävirtaan.

He päättelivät lasten toiveikkuudella, että Sudenpään kylän täytyi olla jossakin heidän edessään. Heillä oli apunaan Apollon ilmiömäinen muisti, josta hän oli kaivellut seudun kartat ja kertonut toisille, että vähän matkan päässä oli saari juuri ennen Laatokka. Apollo kertoi heille, että tämä oli tsuudien heimon aluetta, ja jotkin kylät oli kätkeyty niin taitavasti, etteivät svenskien verovouditkaan tienneet niistä mitään.

He katselivat mykkinä kuinka yläjuoksulla vuolaana virrannut joki leveni ja laiskistui kiertyessään valtavan saaren kahden puolen. Se oli ihanteellinen paikka kätkeytylle kylälle, eristyksissä ja sankan metsän peitossa. Keskeltä nousi kaksi vuorentapaista. Niiden välissä oli laakso, ja Apollo muisteli, että kartassa oli ollut juuri tuon saaren kohdalla kylän merkki. Ehkä sudet lymysivät siellä.

– Nyt olemme lähellä, mutta kuinka pääsemme kylään? Apollo heitti ilmaan kysymyksen.

– Täräytämme tukilla rantaan ja luikimme metsiä pitkin lähemmäs, Mark ehdotti yksioikoisesti.

– Entä sen jälkeen? Apollo hymähti.

– Koluamme hieman paikkoja, nappaamme varusteemme ja lähdemme takaisin kotiin, Rob jatkoi Markin ajatusta.

– Kuulostaa valmiilta suunnitelmalta, Apollo totesi, mutta hänen naamastaan näki, ettei hän pitänyt ajatuksesta.

– Mitä itse ehdotat? Filbur kysyi. – Eikö suora toiminta kelpaa.

Apollo hymähti eikä vastannut mitään. Kiperään tilanteeseen ei ollut olemassa järkevää ratkaisua. Heidän oli joko luovutettava tai yritettävä jotakin ja ratkottava ongelmat sitä mukaa kun niitä tuli eteen. – Odotetaan edes yötä ja hämärää. Silloin on vähemmän liikettä, eikä meitä huomata niin helposti.

He kauhoivat tukkinsa kaislikkoon ja kävelivät vähän matkan päähän metsän sisään. Jokea pitkin lipuessaan he olivat yhyttäneet muutamia vesilintujen pesiä, joista oli löytynyt munia. Apollo aukoi paidanhelmasta solmimaansa nyyttiä ja jakoi jokaiselle muutaman sileäkuorisen herkku-palan. He kopsauttivat ne rikki kiviä vasten ja hulauttivat nesteet sisuksiinsa. Nuotiossa kypsytetystä ruoasta oli turha edes haaveilla. Sen jos minkä he tiesivät nyt paremmin.

* * *

Yö ei ollut pimeä, mutta selvästi synkempi kuin kotona Pirunkirnussa, jossa aurinko ei juurikaan laskenut tähän aikaan vuodesta. Pojat olivat lähteneet matkaan heti hämärän tullen. He matkasivat tukilla ohjaten sitä käsillään. Saaren tiheä metsä kasvoi heidän silmissään sitä mukaa, kun he lähestyivät sitä. He olivat metsän kansaa ja kasvaneet metsän suojaan. Se oli heille tuttu ja turvallinen ympäristö, mutta täällä etelässä kaikki oli hieman erilaista. Oli uusia kasveja ja

eläimiä, lehtevämpiä leimikoita, rehevämpiä rantoja. Ja kaikkialla kuhisi elämää aivan eri tavalla kuin karussa Pohjolassa.

He lipuivat saaren rantaan. Tukki työntyi syvälle ruovikkoon ja pysähtyi.

Samassa käki alkoi kukkua. Pojat odottivat, kunnes se vaikeni, minkä jälkeen he solahtivat pois tukilta. Lumpeiden lehdet lipoivat paljaita sääriä, kun he kahlasivat rantaan. He liikkuivat varovasti ja jäivät hetkeksi rantapusikkoon odottamaan. He olivat valmistautuneet huolella ja tuhrineet paitansa, kasvonsa ja hiuksensa mudalla. Vyötäisille, päähän ja käsivarsiin he olivat punoneet koivunvitsaksia. He olivat muuntuneet eräänlaisiksi liikkuviksi pensaiksi, joita oli vaikea erottaa metsän muusta kasvillisuudesta.

Saarella oli kuin olikin kylä. Se oli yksinkertainen piilolinnoitus, eikä sitä ollut rajattu massiivisin muurein, vaan vallituksin, jotka oli naamioitu kekseliäästi osaksi ympäristöä. Kylän asumukset oli rakennettu osittain maan sisään. Kauempaa ja varsinkin ylhäältä päin katsottuna sitä ei erotanut metsästä. Pojat etenivät hitaasti puulta toiselle. He toivoivat, että vartijoilla olisi muuta tekemistä, ja että niiden tarkkaavaisuus ei olisi terävimmillään.

He pääsivät aivan kylän liepeille ennen kuin näkivät ensimmäisen ihmisen. Vanhaan lehmukseen rakennetulla lavetilla nuokkui susiturkkiin pukeutunut soturi sylissänsä musketti. Pelkistettyyn metallikypärään verhottu pää nojasi puun runkoon. Kuului tasainen, tuhina. Vartija nukkui.

Mark käskytti äänettömästi käsiään käyttäen, että muut odottaisivat. Hän pujottaui ulos naamioasusta ja hiipi puun juurelle aivan vartiomiehen alapuolelle. Hän oli nähnyt runkoon kaiverretut kolot ja nousi niitä hyödyntäen puuhun kuin orava. Hetken kuluttua kuului vaimea tömähdys. Mark palasi takaisin selässään vartijalta varastettu musketti ja kädessään lyhyt miekkaa.

– Helppo homma, hän kuiskasi. – Siellä se nyt nukkuu

hieman äskeistä sikeämmin.

Eivät olleet Fionn MacCormacin opit menneet Markissa hukkaan. Yhdeksänkesäinen viikari osasi vaientaa aikuisen miehen nopeasti ja äänettömästi.

He jatkoivat matkaa ja näkivät metsän siimekseen kummuiksi naamioituja asumuksia ja varastoja.

– Mistä löydämme varusteemme? Filbur kuiskasi.

– Ne ovat luultavasti siellä, missä he pitävät aseitaan, Apollo päätteli. – Siis kätevästi saatavilla, mutta kuitenkin hyvässä suojassa. Luulisin, että niille on louhittu varasto samaan tapaan kuin kotona Pirunkirnussa.

– Eli meidän pitää vain löytää ovi, mennä sisään ja huristella kotiin, Mark totesi.

Apollo hymähti:

– Helppoa kuin mikä. Ja eiköhän varasteta samaan syysyn kaikki niiden aarteet, niin on sitten kotona näytettävää.

Mark ei välittänyt Apollon naljailusta, vaan tokaisi:

– Aletaan etsiä.

He lähtivät etenemään väljässä jonossa Mark ensimmäisenä. Apollo tuli viimeisenä itsekseen jupisten. Aikansa pitkin poikin kylää kuljettuaan he tulivat varastolta näyttävän luolan suulle. Sen vierustalta löytyi paja, joka oli verhottu lehvin ja köynnöksin, ja jonka sisällä oli aseiden huoltamiseen tarvittavia työkaluja.

Uneton käki innostui kukkumaan lisää.

– Mitä tehdään? Mark kuiskasi.

– Mennään sisään rynnäköllä, Filbur kuiskasi malttamattomana, mutta silloin ovi aukesi ja luolasta käveli ulos suden taljaan pukeutunut soturi. Hän nosti jalkojaan eräässä kohta paljastaen heille yksinkertaisen hälytysjärjestelmän sijainnin. Siinä oli siiman, joka juoksi säären korkeudella kallionkolossa olevaan reilaan. Siima oli vedetty niin, että sitä oli mahdotonta kiertää, mutta se oli kuitenkin helppo ylittää.

Vartija jupisi tarkistaessaan toista siimaa, joka tuli josta-

kin ylälmoista. – Taasko se hiton Nikita on nukahtanut. Jos päällikkö saa tietää, ollaan kypäriä myöten lirissä molemmat.

Mies lähti kävelemään toisen vartijan luo.

Pojat tunsivat luolan aukinaisen oven kutsun.

– Mene pari minuuttia, ennen kuin se ymmärtää, mitä on tapahtunut, Rob sanoi. – Tiedämme nyt, missä hälytys-siima kulkee. Voimme väistää sen ja pujahtaa sisään.

Mark antoi musketin Robille ja sanoi:

– Mene sinä Filburin kanssa sisään. Apollo jää vartioon. Minä pidän huolen siitä, että vartija ei tee hälytystä. Jos homma menee mönkään, niin juostaan takaisin rantaan ja keksitään jotakin.

He asettivat nyrkkinsä vastakkain. Mark katsoi veljiään silmiin ja sanoi:

– Nähdään pian.

– Korppu tai korvapuusti, Filbur kuiskasi ja virnisti. Lause oli heidän sisäpiirin letkautuksensa ja tarkoitti suunnilleen samaa kuin voitto tai kuolema, sillä pitkään heidän haastavin urotekonsa oli ollut varastaa äidiltä herkkuja tämän huomaamatta. Kiinni jäämistä seurasi aina kirvelevä läimäys tai tukkapölyä äkäisen sanaryöpyn kera, ja se jos mikä opetti vastustajan kunnioittamista.

– Korppu tai korvapuusti, toiset vastasivat.

Mark katosi näkyvistä. Apollo hivuttautui hirsirakennuksen kumalle vartioon. Rob ja Filbur lähestyivät luolan ovea.

Rob tunsu sydämensä hakkaavan rajusti. He eivät tienneet, mikä luolassa odotti. He saattaisivat löytää varusteensa, mutta tie saattoi yhtä hyvin johtaa suoraan suden suuhun. Kielikuva hymyilytti Robia, mutta ei helpottanut yhtään pelon kipinöintiä. Hän työnsi pahat aavistukset syrjään keskittymällä täysin tehtäväänsä. Piti hypätä siiman yli ja pujahtaa sisään. Sitten piti etsiä laudat, napata ne mukaan ja viilettää täyttä usvaa kohti pohjoista.

He olivat irlantilaisten fénnid-sotureiden pelotonta su-

kua ja tottuneet ottamaan riskejä heti siitä saakka kuin olivat oppineet kävelemään. Taaperona se oli ollut ainoastaan päämäärätöntä kohtalon uhmaa: kiipeämistä joka paikkaan, lemmikkien hännästä vetämistä, veteen syöksymistä, silmitöntä kirmaamista mustelmista tai kolhuista välittämättä. Myöhemmin häsellykseen oli tullut hiven suunnittelua mukaan, mutta ei niinkään järkeä. Kohtaloa kiusoiteltiin kilpailumieleessä. Testattiin heikkoja jäitä, juostiin suolla, tempuultiin leijulautoilla, uhmattiin petoja ja kavuttiin pitkin jyrkkiä kallioita. Kukaan ei heittänyt henkeään, mutta usein tultiin pää kainalossa kotiovelle.

Rob näytti Filburille merkin, ja he riisuivat lehvät yltään. He tarvitsivat ainoastaan äänettömyyttä ja nopeutta. Rob hamusi käärmetervapurkkia vyötäisiltään, mutta kädet tapasivat tyhjää. Samassa hän ymmärsi, ettei hänellä ollut muuta kuin pellavapaita päällään ja kertaalleen laukeava musketti käsissään. Se oli paljon vähemmän, kuin mihin hän oli tottunut niillä muutamilla ryöstöretkillä, joille oli aikuisten mukana päässyt. Hän tajusi myös, että elleivät he löytäisi kyperiään, olisi ajatuksilla ohjautuvien lautojen käyttö todella hankalaa. Ei mahdotonta, sillä moinen sana ei kuulunut heidän sanavarastoonsa, mutta todella hankalaa.

Sydän hakkasi oikein kunnolla, kun Rob ojensi kätensä taakseen Filburin näkyville ja alkoi laskea viidestä alaspäin sormiaan sitä mukaa koukistaen. Viimeisen sormen kadotessa nyrkin sisään he hyppäsivät siiman yli ja syöksähtivät ovesta sisään.

* * *

He etenivät hämärässä varovasti nopein askelin. Robilla oli musketti valmiina. Hän osasi käyttää sitä, vaikka se olikin kömpelömpi ja raskaampi, kuin kiväärit ja pistoolit, joilla hän oli harjoitellut Pirunkirnussa ja saavuttanut melkoisen

maineen taidoillaan. Käytävän perällä pilkotti öljylyhdyn valo. He tulivat pieneen saliin, jossa ei ollut ketään. Se oli eräänlainen verstaas, jossa oli kaikenlaisia aseita aivan kuten Apollo oli päätelty.

Filbur veti Robia hihasta. – Katso.

Hän osoitti sormellaan verstaas sivuseinää. Heidän leijulautansa olivat siellä siistissä pinossa. Rob huokaisi ilosta. Heidän upeat lautansa. Hän ei uskaltanut edes ajatella kuinka arvokkaat kapistukset ne olivat, ja kuinka nöyryyttävää olisi ollut palata kotiin ilman niitä.

Laudat olivat moitteettomassa kunnossa. Rob käynnisti omansa ja hymyili. Sen sisään kätkeytyt leijuntasäiliöt aktivoituivat ja lauta ponnahti saman tien vyötärön tasalle. Käyttöenergia oli vajunut huolestuttavan vähiin. Hän aukaisi laudan sivussa olevan lokeron ja otti manuaaliohjaimen käteensä. Siinä oli liikkeentunnistimet ja vauhtia säätelevät kytkimet. Se oli suunniteltu käytettäväksi yhdellä kädellä.

– Missähän kypärät ovat, Filbur sanoi.

– Ei meillä ole aikaa etsiä niitä. Lähdetään nyt ja tullaan sitten isommalla joukolla kypäriä hakemaan.

Rob käynnisti kaikki neljä lautaa ja antoi kaksi Filburin työnnettäväksi.

– Viedään nämä ensin pihalle. Lähdetään sitten pakoon täyttä vauhtia. Sudet eivät saa meitä ikinä kiinni.

He hätkähtivät ja katsoivat hätäntyneinä toisiaan, kun kuuluivat kellon kilisevän jossakin sisemmällä luolassa.

– Se on hälytys. Nyt vauhtia, Rob sihahti.

He juoksivat ulos työntäen lautoja edellään. Apollo odotti luolan oviaukolla pensasasussaan väristen. Mark juoksi heidän luokseen toisesta suunnasta miekka kädessä.

Koko kylä alkoi heräillä. Kuului huutoja, ovien pauketta ja aseiden kalinaa.

– Tänne ei parane jäädä odottelemaan, että meno äityy rumaksi, Mark käski. – Lähdetään.

He nousivat laudoille, mutta silloin luolasta ryntäsi susiasuinen soturi, joka tarrasi kiinni Apollon kipeästä jalasta. Apollo kiljaisi tuskasta ja putosi maahan.

Mark pyöräytti lautansa Apollon luo ja sivalsi miestä miekalla keskelle kypärää. Mies niiasi ja kumarsi aivan kuin ei olisi tiennyt, kumpaa mieluummin tekisi ja lysähti sitten maahan. Rob ja Filbur auttoivat Apollon takaisin jaloilleen.

– Miten kävi? Pystytkö jatkamaan? Mark kysyi katsellen levottomasti ympärilleen.

– Ei tässä mitään hätää. Lähdetään vain!

Apollo nousi laudalleen ja seiso siinä päättäväinen ilme naamallaan. He käskyttivät lautansa liikkeelle käsiohjaimilla ja suuntasivat kohti reittiä, jota pitkin olivat tulleet. Vartijan kanssa nujakoidessa he olivat menettäneet useita kallisarvoisia sekunteja. Ihmisiä alkoi nousta turvemajoista kuin vainajia hautakummuista. Jotkut kantoivat miekkoja ja musketteja, toiset kirveitä tai talikoita

Rob tunnisti ryhmän poikia, jotka juoksivat suoraan heidän linjalleen. Kasimir Sudenpää pintteli ensimmäisenä. Karttuojaan heiluttavat nuoret sudet aikoivat selvästi pysäyttää heidän matkansa.

Mark lisäsi vauhtia. – Pysykää perässä. Minä raivaan tietä

Musketti laukesi jossakin heidän takanaan. Luoti ujelsi viimeisenä tulevan Filburin pään vierestä. Osa veljeksiä kohhti juoksevista susista painui maahan, kun luoti viuhui heidän päitään hipoen.

– Älkää ampuko! kuului komento jostakin sivulta. – Osutte vielä omiin. Otetaan peikot kiinni elävinä. Pudottakaa ne maahan noilta vekottimiltaan.

Rob tajusi, että he olivat todellakin kuin peikkoja tai maahisia. Sen verran hyvin he olivat saaneet sotkettua itsensä mudalla.

Mark liisi kohti aukkoa, jonka näki edessään olevassa epä-määräisessä rintamassa. Kasimir Sudenpää aavisti hänen aja-

tuksensa ja juoksi samaan suuntaan. Hän ei ollut säikähtänyt luotia, mutta oli jalkaisin huomattavasti veljeksiä hitaampi ja hetken näytti siltä, että pojat pääsisivät kuin pääsisivätkin livahtamaan vapauteen.

– Heittäkää kartut Kasimir huusi perässään juokseville susille.

He pyörittivät karttujaan päittänsä päällä ja viskasivat ne kohti leijulautoilla viilettäviä karkulaisia. Veljekset saivat väistettyä kaikki kartut lukuunottamatta yhtä, joka mäjähiti suoraan Apollon jalkaan. Hän puri huulensa yhteen ja pääsi livahtamaan ulos piiritysringistä, mutta menetti sitten tasapainonsa ja tuiskahti tantereeseen.

Filbur pysäytti vauhdin, hyppäsi alas ja tarttui pensaaksi naamioitunutta Apolloa kainalosta.

– Tule! Ne ovat kohta kimpussamme.

Mark ja Rob käänsivät lautansa ympäri ja tulivat hätiin. He menivät Apolloa ja Filburia lähestyvien susien eteen. Mark heilutti miekkaa kuin paraskin merirosvo, ja Rob otti laudan päältä musketin. Iso ase näytti hassulta pienen pojan käsissä, mutta Rob puri hampaansa yhteen, tähtäsi sillä hyökkääjiä ja huusi kirkkaalla pojanäänellä.

– Pysähtykää tai ammun.

Heitä lähestyvät kyläläiset seisahtuivat enemmänkin hämmästyksestä kuin pelosta. Kaksi mudassa rypenyttä karkaraa seisoivat siinä heidän edessään leijuvilla ihmevempaimillaan kuin mitkään maailman valtiat. Toinen piteli miekkaa kaksin käsin ja toinen osoitti musketilla kyläpäällikkö Grigor Sudenpäättä suoraan rintaan.

– Heittäkää aseenne maahan, Grigor karjaisi, – ettei teidän käy enää huonommin!

Rob vilkuili ympärilleen ja näki, että kauemmas heidän taakseen oli ilmestynyt miehiä, joilla oli musketit käsissään.

– Minä luulen, että meille käy huonosti, jos jäämme tänne, hän sanoi Markille.

– Ei antauduta, Mark sanoi. – Filbur sai jo Apollon ylös. Pamautta siltä luulot pellolle, niin päästään lähtemään.

– Selvä, Rob sanoi ja painoi liipaisinta. Musketin lukko naksautti. Iskuri löi nalliin ja ase laukesi. Piippu heilahti ylös ja torrakka oli livetä Robin käsistä, vaikka hän olikin varautunut jyrkävään potkuun. Hän heitti tyhjän aseensa maahan ja kaarsi pakoon sen enempiä aikailematta.

Sankan ruutisavun takia hän ei nähnyt, kuinka luoti singahti musketin piipusta suoraan susien päällikön kypärään heittäen tämän selälleen heinikkoon.

– Ottakaa nuo pirut hengiltä, huusi joku. – Ne tappoivat päällikön.

Pojat kaarsivat oikealle väistäen edessään karjuvia muskettimiehiä, joiden aseissa sojottivat ilkeännäköiset pistimet. Miehet eivät uskaltaneet ampua heitä, koska pelkäsivät osuvansa omiinsa, mutta heti kun pojat tulivat sopivaan kulkemaan, he laukaisivat aseensa ja luodit alkoivat viuhua pakenijoiden ympärillä kuin äkäiset kärpäset.

– Perään! Älkää laskeko niitä karkuun! Kasimir Sudenpää huusi.

Mutta poikien laudat olivat ylivoimaisen nopeat. He sukelsivat metsikköön ja katosivat salamana susien näkyvistä.

Mark meni edeltä. Häntä seurasi Apollo jalkaansa aristaen. Rob oli aivan Apollon kannoilla, ja perää piti Filbur. He pujottelivat puita ja pensaita tiheässä metsikössä. Se oli yllättävän hidasta ilman aisteja kiihdyttävää käärmetervaa ja kypärän tutkaohjausta. He joutuivat väistelemään oksia ja etsimään sopivaa reittiä käsikopelolla, ja vaikka Mark raivasiikin pahimpia ryteikköjä miekallaan, oli laudoilla pysyttelemisen todella hankalaa.

Takaa-ajon äänet voimistuivat. Heidän perässään juoksevat sudet tavoittivat heitä koko ajan. Rannan täytyi olla melko lähellä, mutta he eivät tienneet, ennättäisivätkö sinne ajoissa. Se oli kuitenkin heidän ainut toivonsa ja siihen he

luottivat. Vetten päällä heitä ei pidättelisi enää mikään.

Kun he lähestyivät rantaa ja näkivät laineitten houkuttelevan läikähtelyn öisellä järvenselällä, heidän mielen­sä kirkastui. Mutta lähes saman tien se synkistyi taas, sillä kymmenkunta topakkaa susivaimoa yllätti heidät lepikon siimeksestä. He olivat yöpyneet rannan pimennossa, kuulleet laukaukset ja odottivat heitä nyt äkäisten pyykkikarttujensa kera.

Pojat eivät voineet väistää kohtaloaan. Kartut mäjäh­telivät ilkeästi heidän jo muutenkin koville joutuneeseen nahkaansa. Ei ollut Markille apua edes miekasta, kun kaksi nais­ta voiteli häntä kartuillaan kahden puolen leijulautaa.

Jo toistamiseen saivat pojat tuta susien heimon ja sen kantamien, kauniisti lovet­tu­jen karttujen ankaruuden.

LUKU 4 – HÄKKI JA TYTTÖ

McCoolin veljekset viruivat häkissä, joka roikkui suuren tammen oksasta. He olivat kärsineet nälkää ja janoa liki kolmekymmentä päivää eivätkä olisi olleet selvillä ajan kulusta ellei Apollo olisi painanut kynnellään viivaa puiseen kalteriin jokaisen päivän päätteeksi.

He olivat hieman sivussa kylän keskuksesta. Häkki oli ahdas, mutta tuuli puhalsi sen läpi, ja hyönteiset juhlivat heidän verellään joka yö. Vain tammen sankka lehvästö suojasi heitä säiden vaihtelulta. Kyläläiset, varsinkin lapset, nimittelivät heitä ja käyttivät heitä maalitauluinaan, viskoivat kivillä ja oksankappaleilla. Syödäkseen he saivat vain pilaantunutta ruokaa, jota heitettiin heille silloin tällöin. He riutuivat ravinnon puutteessa laihoiksi ja likaisiksi häkkieläimiksi.

Ainoastaan eräs tyttö ei osallistunut kiusaamiseen. Hän seisoi aina hieman sivummalla ja tuijotti Robia herkeämättä. Hän oli olemukseltaan erilainen kuin muut. Hiukset olivat mustat ja poskipäät korkealla. Hänen silmänsä olivat aavistuksen vinot, mutta toisin kuin hänen kasvopiirteensä omaavilla ihmisillä yleensä, hänen katseensa oli häikäisevän sininen. Robille se toi mieleen Pirunkirnun viereisen Kotojärven väreilyn lämpiminä kesäiltoina.

Kesä alkoi olla jo loppuillaan, kun koitti kolmaskymmenes häkkiyö. Rob havahtui unestaan. Hän kuuli rahinaa ja ajatteli, että sen täytyi olla orava tai jokin lintu, mutta kun hän raotti silmiään, hän näki sinisilmäisen tytön kiipeävän ketterästi puuta ylös. Rob pysyi vaiti. Vatsakaan ei enää ku-

rahdellut, koska se oli ollut jo pitkään aivan liian tyhjä antaakseen mitään ääntä. Hän odotti liikkumatta ja näki tytön saavuttavan oksan, josta heidän häkkinsä roikkui.

– Hei, tyttö kuiskasi.

Rob aukaisi silmänsä ja vastasi:

– Hei.

– Sinulla mahtaa olla kova nälkä, tyttö sanoi.

Rob katsoi tyttöä epäluuloisena. – Mitäs luulisit? Ei ole ollut eväissä hurraamista.

Tyttö avasi nyytin, jota kuljetti kupeellaan. – Toin teille vähän leipää ja lihaa.

Filbur heräsi ja avasi silmänsä. – Mitä ihmettä tapahtuu?

– Ole hiljaa, Rob käski. – Joku voi kuulla. Hän tuo meille syötävää.

– Uskaltaako sitä syödä? Filbur epäili. – Jospa se on myrkytetty.

– Minä ainakin uskallan, sanoi Apollo kammetessaan itseään istumaan.

Rob ravisti Markia. – Herää unikeko. Meillä on vieras.

– Olkaa hiljaa, ettei meitä huomata, tyttö varoitti. – Vartijat ovat olleet valppaampia viime aikoina.

– Sietää ollakin, Filbur hymähti. – Heidän ohitseen voisi kävellä vaikka lauma norsuja, eivätkä he huomaisi mitään ennen kuin saisivat naamalleen kunnan läjän norsunsontaa.

Tyttö hymyili vaikkei tiennytkään, mikä norsu oli. Juttu kuulosti joka tapauksessa hauskalta. Hän heitti pojille ruokaa puukaltereiden välistä.

– En muistanutkaan, miten hyvälle tuore leipä maistuu, Apollo mutisi upotettuaan hampaansa ruislimppuun.

– Miksi autat meitä? Rob kysyi.

He eivät nähneet hämärässä tytön poskille nousevaa punaa. – Minä en ole samanlainen kuin nuo muut. En kuulu heidän heimoonsa. En ole susi.

– Kuka sinä sitten olet? Mark kysyi.

- Olen orja. Sudet ryöstivät minut, kun olin ihan pieni.
- Missä kotisi on?
- Ei minulla ole kotia, koska kylämme poltettiin. Se haihtui savuna ilmaan ja vei äitini mukanaan.
- Entä isäsi?
- Hän on jossakin ja etsii yhä minua, tyttö sanoi varmuutta äänessään. – Jonakin päivänä hän vielä löytää minut ja vie uuteen kotiin.

Pojat eivät kyselleet enempiä. He käyttivät leukojaan hyödyllisemmin lihan ja leivän jauhamiseen ja olivat hartaan kiitollisia siitä, että saivat pitkästä aikaa oikeata ruokaa.

Tyttö katseli heitä hetken ja teki sitten lähtöä.

- Tuletko toistekin? Rob kysyi.
- Tulen, tyttö sanoi ja perääntyi oksaa pitkin, mutta pyhäytyi sitten ja kysyi: – Mikä on nimesi?
- Rob.
- Ei, vaan oikea nimesi.
- Roibeárd, Roibeárd McCool.
- Roibeárd McCool, tyttö maisteli nimeä ja katosi varjoihin.

* * *

Kahden päivän kuluttua tyttö palasi. Hän odotti yötä, kiipesi taas oksalle ja nakkeli ruokaa häkkiin. Tällä kertaa kalaa ja haudutettuja kaskinauriita. Pojat iskivät hampaansa ahnaasti hauen paksuihin selkämyksiin. Ruodot eivät juuri haitanneet, kun he popsivat valkoista lihaa suun täydeltä.

– Mikä eläin haluaisit olla, jos voisit valita, tyttö kysyi Robilta, joka oli siirtynyt hauesta nauriiseen ja mussotti sen uunin kuumuudessa mehevöitynyttä sisusta.

- Mikä eläin, Rob pyyhki suutaan ja mietti hetken. – Kettu. Haluaisin olla kettu.
- Miksi?

– Olimme kettujahdissa, kun jouduimme Kasimirin loukkuun, vaan saammepa vielä nähdä, että kettu on sutta ovelampi. Kaikissa tarinoissakin sen pärjää susille.

– Entä sinä? Mikä eläin olisit? tyttö kysyi Markilta.

– Minä olisin karhu, niin suuri että voisin lyödä tämän häkin tuhannen säpäleiksi ja kantaa koko porukan selässäni kotiin.

Tyttö kysyi: – Missä se oikein on? Siis kotinne.

– Kaukana täältä, Apollo ehätti sanomaan Markin puolesta, – pohjoisessa. Ja tiedoksi vaan, kun tässä näitä eläimiä kysyvät, niin minä haluaisin olla huuhkaja, koska silloin voisin lentää kotiin hakemaan meille apua.

– Haluatteko muuten tietää, mikä eläin minä olisin? Filbur sanoi nenäänsä kaivaen.

– Emme, Mark sanoi tyylysti.

– Minä haluan, tyttö sanoi. – Mikä?

– Minä olisin kärppä.

– Kärppä! Miksi hitossa olisit kärppä? Mark kysyi ihmeissään.

– Pujahtaisn pois häkistä, eikä kukaan tietäisi mitään.

– Ja jättäisit meidät tänne, Mark murahti.

– Ainakin sinut, Filbur virnisti. – Tai sitten järsisin köyden poikki ja pudottaisin koko häkin maahan. Hyvällä tuurilla se putoaisi vartijan päähän ja hajoaisi kappaleiksi.

Tyttö hymyili mielikuvalle.

– Mikä eläin sinä haluaisit olla? Rob kysyi tyttöltä.

Tyttö katsoi jonnekin kaukaisuuteen. – Minä haluaisin olla tasangolla laukkaava villihevonen. Nopea ja vahva, niin ettei kukaan voisi saada minua kiinni ellen itse haluaisi.

* * *

Kymmenen seuraavan päivän aikana tyttö kävi heidän luonaan vielä muutamia kertoja. Ilman salaperäistä auttajaansa

pojat olisivat taatusti kuolleet nälkään, sillä kukaan muu ei tuonut heille enää ruokaa.

Neljäntenäkymmenentenä häkissäolopäivänä tapahtui jotakin kummallista. He luulivat jo menettäneensä järkensä ja näkevänsä näkyjä, kun kylää lähestyi kovin tuttu hahmo.

LUKU 5 - FIONN MACCORMAC

Filbur huomasi ensimmäisenä valkopartaisen miehen, joka saapui kylään leijukiiturilla, laitteella, joka oli suurempi kuin poikien leijulaudat, ja jota ajettiin mukavasti istualtaan. Koko kylä ikään kuin sävähti hereille, kun muukalainen ilmestyi paikalle. Mies oli saman mittainen kuin pisimmät sudet. Hänellä oli päässään haukan sulin koristeltu taistelukupärä, ja hän kantoi aseita, joita sudet katselivat himoiten.

– Se on Fionn! Filbur kiljaisi ja kaikki kääntyivät katsomaan samaan suuntaan.

Pojat hieroivat ensin silmiään, mutta alkoivat sitten huuata apua ja hyppiä ilosta, niin että häkki heilui oksan varassa kuin hurjistunut ampiispesä. Mutta Fionn oli liian kaukana. Hän ei erottanut heidän huutoaan puheensorinasta, jonka hänen ilmestymisensä oli aiheuttanut.

Vartijat rysäyttivät poikien häkin maahan, sitoivat heidän suunsa kiinni ja raahasivat vastaan rimpuilevat riiviöt luolaan telkien taa.

* * *

Fionn MacCormac seisoి tsuudien päällikön edessä valppaana ja itsevarmana. Hän aisti ihmisten eleissä ja ilmeissä jotakin outoa. Ilmassa oli salaisuuksia.

– Ei täällä ole näkynyt senkaltaista sakkia, Grigor Sundenpää vastasi hitaasti Fionnin kysymykseen. Hänen päättään jomotti yhä musketin laukauksen jäljiltä, vaikka aikaa

oli kulunut jo yli kuukausi. Kypärä oli säästänyt hänen henkensä, mutta tälli oli ollut siitä huolimatta hirvittävä. Syylliset oli laitettu häkkiin kuolemaan. Nyt he olivat kuitenkin varmemmassa tallessa kiven sisään kätkeytyinä. Siitä hän oli saanut juuri sanan.

– Et varmaankaan pahastu, jos katselen hieman ympärilleni, sanoi Fionn MacCormac. – Voisimme tehdä yhteistyötä kanssanne, mikäli pojat sattuisivat löytymään. Voisitte hyötyä kaikesta siitä, mitä meillä on tarjota.

– Me olemme metsämihiä ja kauppiaita ja meillä on yhteistyötä pitkälle idän tataarimaihin ja kaukaiseen etelän Miklagårdiin asti, Grigor sanoi ylpeänä käyttäen Istanbulin suurkaupungista sen ikivanhaa varjagi-nimitystä.

Sitten hän hieroskeli parrakasta leukaansa sormillaan ja tuumi ääneen: – Mitä sinulla olisi tarjota, jos auttaisimme etsinnöissäsi?

Fionn katseli päällikköä. Lihava, roikkuleukainen mies herätti hänessä inhon väreitä, sillä hän tiesi, että kyläläiset harrastivat kaiken muun kaupan ohessa orjien välitystä.

– Teillä ei ole leijuvia kulkupelejä, eikä uudempia aseita. Ehkä voisimme toimittaa muutamia sellaisia.

Grigor Sudenpää näki Fionnin selän takaa kurkistavan kiväärin piipun. Hän katsoi sitä silmät kiiluen. Heillä ei ollut moisia aseita. Novgorodin laki esti sen.

Tsuudien heimo levittäytyi laajalle alueelle Novgorodin pohjoisille rajaseuduille, mutta joskus kauan sitten he olivat saaneet määrätä omista asioistaan. Nykyisin he olivat rusien lain alaisia, ja niissä pykälissä moiset aseet olivat kiellettyjen listalla ensimmäisinä samoin kuin kaikki leijuvat värkit. Lakia rikkovia rangaistiin ankarasti, mutta toisaalta, päällikkö pohti, uusien välineiden myötä kasvaisivat mahdollisuudet vaurastumiseen, ja jos oli rahaa, mahdollisuudet kiertää lakia paranisivat huomattavasti. Tilaisuus tuntui todellakin houkuttelevalta.

– Olemme ehkä kuulleet jotakin, hän sanoi. – Millaisesta sopimuksesta me nyt puhummekaan?

Fionn valpastui. Päällikkö tiesi siis jotakin. Hän oli ollut oikeassa. Kylässä oli tapahtunut jotakin, joka liittyi karkuteillä oleviin poikiin.

Pirunkirnun klaanin soturit olivat haravoineet kalliolinakettaan ympäröiviä seutuja aina vain kauemmas ja kauemmas. Tutkittava alue oli kasvanut valtavan suureksi ja sitä mukaa toivo poikien löytymisestä oli kuihtunut vähiin. Jos nämä ihmiset todellakin tiesivät jotakin heidän kohtalostaan, olisi Fionnin kaivettava se tieto esiin maksoi mitä maksoi.

Fionn mietti asemaansa. Hänellä ei ollut valtuuksia luvata mitään klaanin puolesta, mutta jos kyläläisillä olisi ratkaisevaa tietoa pojista, hänen olisi laitettava itsensä peliin. Hän oli saanut luvan tulla kylään rauhassa eikä voinut käyttää voimakeinoja, ei uhkailla eikä kiristää. Hän oli fënnid-soturi eikä syönyt sanaansa. Mutta jos hän antaisi tämän tilaisuuden mennä, he eivät ehkä näkisi poikia Pirunkirnussa enää koskaan.

– Jos löydän pojat avullanne, Fionn sanoi, – saatte kaksi tällaista kiituria, kymmenen kivääriä ja viisisataa patruunaa.

Grigor Sudenpää mietti Fionnin ehdotusta. Tarjous oli ruhtinaallinen, mutta hänen ahneutensa heräsi. Kakarat vaikuttivat olevan hyvinkin arvokkaita tuolle tuntemattomalle miehelle, joka oli kuin jokin metsän haltija outoine varustineen ja valkoisine partoineen. Kypärää koristavat siipisulat tekivät hänestä jotenkin ylhäisen oloisen ja antoivat miltei siniverisen vaikutelman. Mies oli kaiken lisäksi ylimielisen rento ja luottavainen. Hän varmaan kuvitteli voivansa haastaa heidät kaikki taisteluun siltä seisomalta. Se oli todella ärsyttävää.

– Lupaatko myös koskemattomuuden kylällemme ja kauppasuhteet heimojemme välille? Grigor sanoi ovelasti.

– En ole klaanimme päällikkö. Olen vain yksi neuvoston

jäsenistä, mutta luulen, että tässä asiassa sanallani on paljon painoa. Menen henkilökohtaisesti takuuseen siitä, että saatte olla puolestamme rauhassa, ellette toimi meitä vastaan, Fionn sanoi ja katsoi päällikköön otsaansa rypistäen. – Mutta muista, että riittää jos yksikin heimostanne rikkoo sovitun valan. Sen jälkeen ei lupaukseni enää sido. Oletteko valmiit sellaiseen sopimukseen?

- Entä kauppasuhteet?
- Lupaam esitellä asiasi dáilille.
- Dáilille?
- Klaanimme neuvostolle.

Grigor Sudenpää mietti ja punoi partaansa. – Heimomme ei ole vahva, mutta se on laaja ja toimielias. Luulen, että yhteistyöstä olisi molemminpuolista hyötyä.

Hän ajatteli kaikkia mahdollisuuksia, joita liittyi uusiin aseisiin. Niiden avulla hän voisi yhdistää tsuudien eripuraiset kylät ja hajanaiset heimot yhdeksi kansaksi. Hänen silmänsä painuivat viiruiksi, kun hän kuvitteli itsensä sen kansan johtajaksi. Yksi toisensa jälkeen hän ottaisi kylät lippunsa alle kuin muinaiset mongolit, jotka laukkasivat hevosineen pitkin aroja ja polkivat kaikki maat jalkojensa alle. Heidän valtansa oli haihtunut, mutta tässä olisi tsuudien tilaisuus. Novgorod oli vielä täysissä voimissaan lännen miehityksen jäljiltä. Kukaan ei valvonut pohjoisia metsiä. Mikään ei estäisi heitä ottamasta takaisin isiensä pyhiä pyyntimaita ja ehkä enemmänkin.

– Tehkäämme verivala, Grigor sanoi. – Shamaani, tuo veitsi ja kulho!

Sudennahkaan pukeutunut mies pintteli mökkiinsä jäniksenkypälät kaulassa heiluen. Hän tuli takaisin kantaen kulhoa ja vanhaa uhripuukkoa.

– Iskekää veri kämmenestä ja lyökää kättä niin että veren ne yhtyvät, shamaani sanoi. – Minä piirrän tulipyörät.

Fionn MacCormac katsoi, kuinka tsuudien päällikkö

puri hammasta, viilsi kämmeneensä haavan ja puristi verta kulhoon. Sitten hän ojensi puukon Fionnille.

– Minulla on oma, Fionn sanoi.

Shamaani kohotti kulmiaan ja hymähti nyreissään, mutta Grigor sanoi:

– Siitä vain. Tulee vahvempi vala.

Fionn otti miodógin vyöltään. Eteenpäin kaareva veitsi näytti upealta yksinkertaisen uhripuukon rinnalla. Hän hinpaisi kevyesti kämmentään, johon ilmestyi siisti haava, ja laske muutamana tipana verta kulhoon.

– Lyökää kättä, shamaani sanoi.

Fionn MacCormac ja Grigor Sudenpää läimäyttivät kämmenet vastakkain ja tuijottivat toisiaan silmiin. Puristus tuntui liukkaalta, kun veret sekoittuivat käsien välissä. Fionnia kuvotti, kun hän tajusi kuinka vahva ja peruuttamaton tällainen vala olisi, ja hän tajusi, että hänen olisi kenties vielä uhrattava henkensä pysyäkseen sanassaan.

Shamaani hämmensi kulhossa olevia veritippoja, mutisi ikivanhoja loitsuja ja piirsi sormellaan molempien kämmenselkiin pyöreät ukkosenjumalan symbolit. Kuvio muistutti erehdyttävästi Fionnin olkavarteen tatuoitua fénnid-sotureiden ristiä.

– Vala on tehty, shamaani sanoi. – Ken sen rikkoo, tulokoon häväistyksi ja tapetuksi ja jumalten leppymättömän vihan alaiseksi.

– Hakekaa heidät, tsuudien päällikkö sanoi vieressään seisoville sotureille.

Fionn MacCormac oli odottanut päällikön tietävän jotakin, mutta hän ei ollut aavistanut, että pojat olisivat kylässä. He olivat olleet siellä kaiken aikaa. Fionn seiso i näennäisen rauhallisena, vaikka hänen sisällään myllersi valtava kiihtymys. Pojat olivat elossa, ja hän saisi viedä heidät takaisin kotiin.

Vanhan soturin itsehillintä oli pettää, kun pojat tuotiin

hänen eteensä, niin surkeita he olivat. Neljä poikaparkkaa huojuu kuoleman kielissä pysyen tuskin jaloillaan. He olivat langanlaihoja ja likaisia, mutta nääntymyksestä huolimatta ylpeitä ja suoraselkäisiä katsoessaan edessään seisovaa fénnid-soturia.

Suonet sykähtelivät vaarallisesti Fionnin ohimoilla. Hän olisi halunnut perua valansa ja näyttää maireasti hymyileväälle kyläpäällikölle mitä seurasi, kun kohteli tuolla tavoin Pirunkirnun päällikön poikia. Hän olisi voinut pudottaa päät kaikilta ympärillään seisovilta muutamassa sekunnissa, mutta hänen oli nieltävä kiukkunsa, hänen oli pidettava miödöginä aloillaan ja sammutettava kiihtymyksensä. Ja hän onnistuikin siinä niin hyvin, ettei kukaan huomannut hänen sisällään kytevää raivoa.

– Miksi olette tuon näköisiä? Fionn kysyi Markilta iiriksi katsoen häntä tiukasti silmiin.

– Saimme pari kertaa selkäämme, Mark vastasi häpeisään.

– Perinpohjaisesti, Rob lisäsi.

– Emme ole syöneet kunnolla neljäänkymmeneen päivään, Apollo sanoi lähes olemattomaksi kuihtunutta vatsaansa pidellen.

– Se on teille ihan oikein, Fionn murahti. – Olette saaneet aikaan melkoisen sotkun.

– Pääsemmekö nyt kotiin? Filbur kysyi silmät punaisina.

Fionn heltyi katsoessaan pientä pellavapäätä. Pojan vaaleari iho veresti ja valkoiset hiukset olivat paksun lian peitossa.

– Ette jää tänne enää päiväkseen. Minä otan teidät mukaani Pirunkirnuun.

– Mutta heillä on leijulautamme ja kypärämme ja vaatteemme, Apollo luetteli nolona.

– Ja puukkomme, Mark jatkoi.

– Ja kettumme, Rob sanoi lopuksi.

– Kettunne? Fionn kysyi ihmeissään.

– Olimme kettujahdissa, Rob sanoi hangaten maata varpaillaan. – Siitä tämä kaikki alkoi.

– Olisi pitänyt arvata, että jostakin tuollaisesta älyttömyydestä oli kyse, Fionn tuhahti, mutta hänen huulilleen karkasi hymy, jonka hän sai pidettyä piilossa vain vaivoin.

Fionn vaihtoi kieltä ja puhui Grigor Sudenpäälle fenniksi: – Pojat kertoivat, että heidän varusteensa ovat miestesi hallussa. Voinette antaa ne takaisin, että saan puettua heidät kotimatkaa varten.

– Ne on voitettu rehdisä taistelussa. Ne ovat nyt meidän, Grigor sanoi yskskantaan.

Fionn mutristi kulmiaan. Hänen sappensa alkoi kiehua toden teolla. – Sopiiko, että minä otan ne takaisin rehdisä taistelussa?

– Vai että otat takaisin, Grigor naurahti. – Meillä on sopimus. Muistaakseni lupasit hetki sitten kylälleni koskemattomuuden. Sitä paitsi olet vieraamme. Laki sitoo sinua. Et voi uhkailla meitä.

Maineikas fénnid-soturi Fionn MacCormac puri hampaitaan yhteen ja sanoi:

– Järjestetään ottelu. Tuo vastaan paras soturisi. Jos voitän hänet, annat poikien varusteet takaisin.

LUKU 6 – UKKOSYMPYRÄ

Grigor Sudenpää puntaroi Fionnin ehdotusta. Se kuulosti houkuttevalta. Hänen mestarinsa oli voittamaton, mutta muukalainen näytti epäilyttävältä. Ties mitä salaisia konsteja hänellä olisi käytössään.

– Entä jos häviät. Mitä me hyödyimme?

– Saatte pitää poikien varusteet, Fionn sanoi, – ja lisäksi luovun omistani.

Grigor ei voinut olla vilkaisematta kiituriä, jolla muukalainen oli saapunut. Sitten katse siirtyi Fionnin kupeella roikkuvaan miodógiin. Hän oli ihastunut erikoisen muotoiseen, ogam-riimuin koristeltuun aseeseen heti ensi silmäyksellä ja himoitsi sitä itselleen.

– Laitan eteesi viisi miestäni. Mitä siihen sanot?

– Hyvä on, Fionn vastasi miettimättä asiaa yhtään sen pidempään.

Grigor Sudenpää hymähti mielessään. Sulaa hulluutta. Sitä se oli. Kukaan ei voisi selvitä hänen parhaista tsuudisoureistaan hengissä.

– Hyvä on sitten, hän sanoi. – Teemme ukkosympyrän. Jos jätät sen tai sinut pakotetaan maahan, olet hävinnyt.

– Kuinka voitaa? Fionn kysyi.

Grigor hymyili leveästi. – Jos saat mieheni pois ringistä tai pakotetuksi maahan.

Hän mietti vielä hetken ja lisäsi: – He saavat käyttää lisäksi veitsiä. No, miten on? Uskallatko mitellä voimiasi mestareitteni kanssa, vai asettuiko jänis housuihisi?

Fionnin pulssi kiihtyi. Hän olisi selviytynyt viidestä aseettomasta miehestä, mutta oli aivan eri asia saada vastaan veitsin varustautuneet soturit. Hän ei voinut kuitenkaan enää perääntyä. Se ei ollut mahdollista ilman kasvojen menetystä, ja siihen hän ei ollut valmis. Mieluummin hän kuolisi taistellen.

Grigor jatkoi hymyttä:

– Mitro-paran keuhko ei tule koskaan entiselleen iskusta, jonka yksi pojistasi antoi hänelle. Nyt on sinun vuorosi kekeilla, miltä tuntuu kohdata veitset tyhjin käsin.

Valkopartainen Fionn MacCormac ei ollut enää nuori, mutta hän oli yhä erinomaisessa kunnossa ja hänellä oli rautainen kokemus. Taistelu saattaisi olla kohtalokas, mutta hän ei murehtinut sitä. Parhaat soturit eivät pelänneet kuolemaa, he keskittyivät taisteluun.

– Hyvä on, Fionn sanoi. – Järjestäkää ottelu.

Susien päällikkö ei voinut salata hämmästystään. Hän ei olisi uskonut, että muukalainen uskaltautuisi kohtaamaan veitsin varustetut soturit.

– Järjestäkää ottelu! hän komensi lähimpiä miehiään kovaan ääneen huutaen.

– Heillä oli kartut, kun he hyökkäsivät kimppuumme, Mark kähisi Fionnille iiriksi. – Eikä meillä ollut puukoista paljonkaan apua. Lisäksi he olivat isompia ja heitä oli paljon enemmän.

– Oikeassa taistelussa pääsee harvoin valitsemaan vihollisensa, Fionn sanoi, – mutta suurimman kunnian saa se, joka kukistaa itseään vahvemman. Siihen tarvitaan päättäväisyyttä, urheutta ja... ripaus onnea.

Fionn polvistui Markin eteen ja antoi tälle miodóginsa. – Jos en poistu ympyrästä hengissä, tee parhaasi ja pidä veljesi hengissä. Kuoltuani kuolee myös sanani ja susien kanssa tehty sopimus, mutta luulen että heidän ahneutensa on herätetty. Ojenna miodógini Sudenpäälle ja kerro, että olette suuren

päällikön poikia. Pääsette vapaiksi, kun teistä on maksettu lunnaat.

Fionn vilkaisu Grigor Sudenpäästä ja jatkoi:

– Hän ymmärtää jo, että olette arvokkaita vankeja. Ei hän vahingoita teitä enää.

Fionn MacCormac oikaisi itsensä suoraksi. Hän oli uljas näky kävellessään pitkänä ja ryhdikkäänä kohti ympyrää, joka oli tehty hampuköydestä. Alue oli halkaisijaltaan vain viitisen askelta, ja sen toisella reunalla seisoivat viisi verenhimoista sutta. Jokaisen kädessä välkähteli veitsi. Ne olivat pieniä verrattuna miodógiin, mutta yksikin onnistunut isku riittäisi tekemään hänestä lopun.

Väkeä kerääntyi ympyrän reunamille. Kaikki halusivat nähdä taistelun. Lapset nostettiin aikuisten olkapäille ja etummaisivat kävivät istumaan, etteivät olisi taakse jäävien tiellä.

– Bogoris, näytä partatontulle, ettei meidän kanssa leikitä! huusi eräs mies ja sai aikaan hillittömän naurunremakan.

Bogoris oli kookas ja poikkeuksellisen lihaksikas miehenkõiriläs. Hän oli hankkinut voimansa orjana veneen airoissa ja Ruskolkan marmorilouhoksilla. Hänen päänsä oli kammottavan näköinen. Toinen puoli oli palanut kaljuksi ja kuumuraiseksi ja toisella puolella kasvoi tuuhea hiuspehko. Muutkin olivat kokeneita sotureita, heimonsa ehdotonta parhaimmistoa, mutta he eivät vetäneet kuitenkaan vertoja Bogorikselle.

Bogoris oli astumassa ympyrään, kun Grigor Sudenpää pysäytti hänet. – Ei vielä, Bogoris.

Jokin valkopartaisen muukalaisen olemuksessa häiritsevi Grigor Sudenpäästä. Soturi oli tullut kuin tyhjästä. Hän ei ollut svenski eikä rusi eikä taatusti mikään tavallinen fenni. Hän oli kuullut miehen puhuvan jotakin outoa mongerrusta, kun tämä oli antanut pois veitsensä. Grigor puntaroi tilannetta. Hän halusi pelata varman päälle. Hän laittaisi mesta-

rinsa kehään vasta viimeiseksi nähtyään ensin, kuinka äijän kävisi neljän ensimmäisen vastustajan kanssa.

– Odota vuoroasi, Bogoris, Grigor sanoi. – Ja te neljä, näyttäkää valkoparralle, ettei susille kannata ärhennellä. Aloittakaa ottelu.

Bogoris murahti pettyneenä ja sylkäisi maahan. Hän oli varma, että jäisi paitsi koko leikistä.

Miehet astuivat rinkiin ja levittäytyivät kaareen, niin ettivät olisi toistensa tiellä. He aikoivat saartaa valkoparran ja käydä hänen kimppuunsa kaikista suunnista yhtä aikaa.

Fionn MacCormac sipaisi suuhunsa nokareen käärmetervaa. Hänen silmänsä alkoivat liikkua kiivaasti ajatusten nopeutumisen myötä. Hän etsi vastustajistaan heikkouksia ja tulkitsi heidän jokaista elettä vuosien kokemuksella. Kaikki olivat hyviä satureita, sen hän näki, mutta Fionn tiesi myös, että voisi selvitä, jos kohtaisi heidät yhden kerrallaan. Tilaa oli kuitenkin niukalti. Hänen oli luotettava nopeuteensa ja aseettoman kamppailun taitoihinsa. Käärmetervalla tehostettuna ne olivat tappava yhdistelmä, mutta hän ei aikonut tappaa vastustajiaan. Hän säästäisi heidän henkensä, jos vain suinkin mahdollista. Kuolema kasvattaisi vain pahaa verta. Elävistä liittolaisista olisi enemmän hyötyä.

Vasemmanpuoleinen mies oli lähimpänä. Hänen muutamista liikkeistään Fionn päätteli, että hän oli joukon kiihkein, mutta myös varomattomin, ja siksi Fionn aikoi hoidella hänet ensimmäisenä ennen kuin joutuisi saarroksiin.

Yleisöstä kuului kohahdus, kun Fionn lähti liikkeelle. Hän oli niin nopea, että katsojien silmät eivät tahtoneet pysyä perässä. Hän väisti puukoniskun ja löi miestä sormilla kaulan hermoihin, juuri oikeaan kohtaan, niin että mies valahti tajuttomana maahan. Antamatta vastustajilleen aikaa selvitä hämmästyksestä hän jatkoi hyökkäystä, hyppäsi jalat edellä seuraavan miehen veitsen ali tämän polvea vasten. Kuului oksankarahkan murtumista muistuttava rusahdus,

kun nivel taipui väärään suuntaan. Mies jäi vaikeroimaan maahan.

Kaksi seuraavaa vastustajaa olivat nyt hänen edessään rinnakkain. Fionn valitsi heistä vasemmanpuoleisen. Hän tarttui miestä veitsikäden ranteeseen, pyörähti selkä edellä tämän syliin ja iski napakasti kyynärpäällä suoraan kasvoihin. Mies alkoi kaatua selkä edellä, mutta ennen kuin hän kosketti maata, Fionn kohtasi jo neljännen vastustajansa.

Katsojat olivat hämmästyksestä mykkiä. Tapahtumat olivat vieneet vain muutaman sekunnin, eikä kukaan ollut ennättänyt kunnolla edes hengittää kun neljäskin mies makasi jo maassa ketarat oikosenaan.

Bogoris tunsi hermostuksen hiipivän lihaansa, mutta se oli vain hyvä asia ja pitäisi hänet valppaana. Hän tajusi saaneensa todella kovan vastustajan, mutta hän oli itsekin aivan toista laatua kuin nuo neljä kedolla rötköttävää surkimusta. Hän oli kouliutunut taistelutaitoihin orja-aikanaan. Ruskokolan louhoksen svenskikomentaja huvitteli järjestämällä verisiä otteluita. Aseina olivat nyrkit ja veitset. Bogoris oli luontaisen lahjakas; ulottuva, nopea, vahva, älykäs ja häikäilemätön. Hän oli noussut voittamattomaksi mestariksi ja komentajan suosikiksi ja ansainnut etuoikeuksia, joita ei suotu muille. Mutta lopulta hän oli ottanut vartijansa hengiltä ja paennut metsiin. Vankilaelämä ei sopinut hänelle. Hän halusi olla vapaa ja aistia tuulen tuiverruksen kasvoillaan.

– Siivotkaa ympyrä! Grigor tiuskaisi kiukusta puhisten. – Bogoris pistää valkoparran ruotuun.

Bogoriksen ase oli leveäteräinen, kärjestä lohkaistu saksilaisveitsi. Se oli hieman isompi kuin tsuudien tavallisesti käyttämät puukot. Hän raaputti sen terää peukalonkynnellään samalla kun käveli kohti ympyrää. Hän oli seurannut lyhyttä taistelua tarkasti ja rekisteröinyt vastustajansa heikkoudet. Valkoparta oli todella nopea ja hämmästyttävän taitava, mutta hänellä oli ollut yllätys puolellaan. Miehet eivät

tienneet, mitä odottaa. Nyt oli tilanne aivan toinen. Lisäksi mies oli liian itsevarma, suorastaan ylimielinen, ja se koituisi hänen kohtalokseen.

– BO-GO-RIS, BO-GO-RIS, ihmiset mylvivät kurkut suorina, kun Bogoris astui kehään pyörittäen veistään. Ihas-tuksen aalto löi läpi väkijoukon, sillä hän pystyi liikuttamaan veistä niin nopeasti, ettei silmä pysynyt sen mukana. Moni-mutkaisilla kuvioilla hän kutoi eteensä läpipääsemättömän teräsverkon. Vaikka valkoparta olikin poikkeuksellisen taitava, Bogoris tunsu itsensä luottavaiseksi. Hänen jäljiltään ukon auki sivalletun kurkun veri värjäisi valkoisen parran punaiseksi. Hän hymähti irvokkaalle mielikuvalle.

Yleisö huokaisi ihastuksesta, kun Bogoris käveli kohti vastustajaansa ja heilutti saksilaisveistään niin, että kylmä teräs suhisi ilmassa.

Fionn MacCormac ei jäänyt odottamaan. Hän kyyristyi ja hyökkäsi, syöksyi kohti veistä, pujahti läpi suojauksen, ohjasi terän sivuun, löi vastustajaansa nyrkillä korvan taakse ja irtaantui.

Liikesarja oli niin nopea, että kukaan ei oikein tajunnut, mitä oli tapahtunut. Bogoris ärähti kivusta, mutta hän oli saanut väistettyä iskun, niin ettei se osunut hermosolmuun. Hänen saksilaisveitsensä seurasi Fionnia ja viilsi tämän olkapäähän haavan, mutta veitsi ei ollut yltänyt aivan hänen tavoittelemaansa kurkkuun saakka.

Fionn ei hengähtänyt, vaan jatkoi heti uudella hyökkäyksellä. Hän seurasi vasemmalla kädellään Bogoriksen veitsen liikettä niin nopeasti, ettei sen olisi luullut olevan mitenkään mahdollista. Sitten hän tarttui Bogoriksen ranteeseen ja suuntasi potkun vatsaan.

Bogoris väisti niin, että jalka ainoastaan raapaisi hänen kylkeään. Samalla hän riuhtaisi Fionnin otteen irti lihastensa musertavalla voimalla. Fionn henkäisi ja lennähti kehän reunalle, mutta piti tasapainonsa ja pysyi kuin pysyikin köy-

siempeyrän sisällä.

Bogoris pudisti päätään ja tajusi tilanteen vakavuuden. Hän olisi jo hävinnyt, jos valkoparralla olisi ollut veitsi. Hän näki itsensä tantereessa kurkku auki viillettyinä eikä mielikuvaa saanut häntä hyvälle tuulelle.

Pojat katsoivat taistelua jännityksestä ja kauhusta pakahduttamisillaan. He olivat tunteneet suunnatonta ylpeyttä, kun Fionn oli lannistanut ensimmäisen neljä vastustajaansa, mutta pelko hiipi nyt heidän sisäänsä. Bogoris oli voittamaton. Hän oli rosoinen ja kova kuin kallio. Fionn valui jo verta, eikä Bogoris tarvinnut kuin yhden onnistuneen iskun lopettaakseen kaiken.

* * *

Samaan aikaan, jonkin matkan päässä vanhan uhrin oksalla, istui pieni mustatukkainen orjatyttö selkään ukkosympyrää kohti käännettynä. Kukaan ei nähnyt, kuinka hän piti polvia sylissään ja väräsi. Hän ei halunnut katsella taistelua, koska ei olisi kestänyt sitä. Hän oli kauhuissaan, itki ja rukoili, että mielettömyys loppuisi, että jonkin ihmeen kautta nuo miehet jättäisivät ukkosympyrän elossa.

Mutta niin ei kävisi, sillä verisen taistelun mielettömyys oli vanginnut kylän ihmiset, eikä se loppunut, vaikka hän kuinka rukoili.

* * *

Miehet lähestyivät toisiaan. Bogoris viilsi ilmaa veitsensä kärjellä. Fionn iski ja potki ja väisteli ja torjui sivalluksia liikkeen koko ajan miehen mukana.

Fionn MacCormac koki taistelun aivan toisella tavalla kuin muut. Hänellä oli aikaa ajatella. Käärmeterva antoi sen ratkaisevan edun. Taistelun nopeat liikkeet hidastuivat

hänen silmissään viipyileviksi ojennuksiksi ja taivutuksiksi ja olivat kuin osa itämaisen mietiskelijän aamuvoimistelua. Silti hän joutui pinnistelemaan lihastensa nopeuden äärimmilleen pysyäkseen vastustajansa mukana ja antautui vaaralliseen leikkiin, jossa pienikin epäonnistuminen johtaisi nopeaan kuolemaan.

Fionn MacCormac liikkui harjaantuneen atleetin käsitämättömällä nopeudella. Hän sai muutamia viiltoja käsinsä ja yhden poskeensa. Veri tahrasi siis jo hänen valkoista partaansakin.

Bogoris nautti tilanteesta täysin siemauksin. Hän tunsi päässeensä niskan päälle ja valmistautui ratkaisevaan iskuun. Hän teki hyökkäyssarjan ja survaisi lopuksi veitsen oikealta alaviistosta Fionnin kylkeen. Hän naurahti hieman pettyneenä, kun tunsi terän poukkoilevan kylkiluiden yli. Sitten hän tajusi horjahtavansa. Valkoparta oli käynyt kiinni hänen vyöhönsä ja suisti hänet maahan.

Bogoris nousi salamana ylös, mutta tunsi samalla jalkojensa alla jotakin ja tajusi seisovansa huterasti hamppuköyden päällä. Silmänräpäystä myöhemmin hän sai jysähtävän potkun kasvoihinsa. Hän alkoi kaatua ulos ympyrästä, mutta sai viillettyä Fionnia vielä pohkeeseen. Naama tyrmistyksestä kalpeana hän vispasi käsiään kuin linnunpoika, mutta ei saanut tasapainoaan enää takaisin. Lopulta toinen jalka laskeutui ympyrän ulkopuolelle.

Fionn ei jäänyt pysähdyksiin vaan kierähti kuin tanssija ja potkaisi Bogoriksen toisenkin jalan pois köydeltä.

Bogoris seiso nyt kokonaan narukehän ulkopuolella lähes tulkoon vahingoittumattomana. Fionn seiso kehän sisäpuolella verta vuotaen.

Yleisöltä meni hetki tajuta, että muukalainen oli voittanut. Hän oli voittanut heidän viisi parasta miestä ilman aseita. Kaikki tuijottivat taistelijoita hiirenhiljaa, kaikki muut paitsi neljä poikaa, jotka repesivät huutamaan ilosta

kuin pienet hyeenat.

Bogoris katsoi ympärilleen hämmentyneenä. Sitten hän yskähti ja alkoi nauraa kaikuva, syvää naurua. Siitä oli pitkä aika, kun hän oli nauranut, aivan liian pitkä. Hän ei muistanutkaan, kuinka hyvää se teki. Hän meni kehään ja ojensi paljaan kätensä Fionnille. – Onnittelut voitosta. Hyvin taiseltu.

Fionn tarttui käteen hieman varuillaan, mutta rentoutui, kun vaistosi miehen tarkoittavan mitä sanoi.

Poikkeuksellisen ystävällinen ele vapautti tunnelman. Puheensorina täytti ilman. Bogoris oli mies, jolta ei tavattu kuulla mitään tuollaista. Mutta toisen tunnustaminen voitajaksi oli osoitus siitä, että hän ei ollut vahva ainoastaan ruumiillisesti, vaan myös pääkoppansa sisältä. Hän ymmärsi, että oli saanut vastaansa todellisen mestarin, ja hänessä heräsi kiihkeä halu oppia lisää tuosta hämmästyttävästä taistelutekniikasta, joka tuntui silkalta noituudelta.

LUKU 7 – KOTIIN

Pojat saivat varusteensa takaisin. Fionn MacCormac hyvästeli päällikön ja vei veljekset rantaan, jossa he hankasivat lian ja kuivuneen veren pois ihostaan ja vaatteistaan.

– Hei Roibeárd, sanoi tyttö, joka oli ilmestynyt rantaan kuin tyhjästä.

– Hei, vastasi Rob vyötäisiään myöten vedessä.

Fionn istui kivellä vedenrajassa ompelemassa haavojaan. Hän kääntyi nähdäkseen tulijan ja ihmetteli, mistä tyttö tiesi Robin tosinimen.

– Kuka tuo on? Fionn kysyi Robilta iiriksi.

– Susien orja. Toi meille ruokaa, kun olimme häkissä. Hän teki sen salaa vartijoilta ja kaikilta muiltakin. Ilman häntä olisimme kuolleet nälkään.

Fionn MacCormac katseli tyttöä, joka hyppi kiveä toiselle kuin västäräkki ja jäi seisomaan soturin eteen kädet topakasti puuskassa. Tyttö oli yrittänyt sitoa mustat takkuhiuksensa niskaan, mutta ne olivat täysin pitelemättömät ja hapsottivat vaikka mihin suuntaan. Vaatteet olivat karkeatekoista pellavaa ja nahkaa. Kurjasta ensivaikutelmasta huolimatta tytön ilme oli iloinen ja haastava. Hänen ihonsa oli miellyttävän vaaleanruskea. Valloittava hymy sai poskipääät nousemaan korkealle ja silmät kapenemaan sinisiksi sade-pisaroiksi.

– Mikäs ihmeen maahinen sinä oikein olet? Fionn kysyi fennien kielellä.

– Varo sanojasi, tyttö tiuskaisi villi pilke silmäkulmissaan.

Hän levitti kätensä sivuille ja irvisti. – En ole mikään maahinen, vaan tataari, idän suuri valloittaja. Kiitä onneasi, ettet tehnyt pahaa Bogorikselle. Olisit saanut maistaa nyrkistäni, sillä hän on minun suojelijani.

Fionn naurahti. – Minusta näyttää siltä, ettet tarvitse suojelijaa... Hmm, et sinä kyllä ihan puhdasveriseltä tataarilta vaikuta. Olet liian kalpea sellaiseksi.

– Äitini oli joutsenkansaa, tyttö sanoi ja katsoi ylös pilviin.

– Vai joutsenkansaa. Onko hän kuollut?

– Onpa hyvinkin. Lentänyt pilvien tuolle puolen.

– Onko sinulla nimeä?

– Minä olen Kökö, sanoi tyttö ylpeästi nostaen pienen leukansa ylös. – Se on ikivanhaa kieltä ja tarkoittaa sinistä.

– Sitten se kuvaa sinua hyvin, Fionn naurahti. – Silmäsi ovat kuin tunturilammikot.

Kökö hymyili tyytyväisenä, mutta kysyi sitten hieman huolta äänessään:

– Oletteko jo lähdössä?

Fionn katseli tyttöä ja aisti tämän haikean mielialan.

– Kohtapuolin. Paikkailen vain nahkani ja annan poikien pestä itsensä. Kuinka niin? Lähtisitkö mukaamme?

– Ehei! Kökö lausahti ponnekkaasti. – Minä en astu jallani pois tältä saarelta, en vielä. Viihdyn oikein hyvin. Sitä paitsi nyt voin taas rauhassa kiivetä vanhaan tammeen juttelemaan äidilleni, kun ei ole muukalaisia ruokittavana. Menkää te pohjoisiin luoliinne. Minä jään tänne.

– Teimme liiton susien kanssa, Fionn sanoi ja kiristi viimeisen solmun pohjettaan rumentavassa ompeluksessa. Tulen pian käymään täällä.

– Ihanko totta? Rob kysyi iloiten tiedosta. – Voimmeko mekin tulla mukaasi?

– Aikanaan, Fionn vastasi. – Kunhan vähän kasvatte.

– Sitten näemme taas, Rob sanoi Kökölle.

– Voi olla, etten ole täällä enää silloin, Kökö sanoi mieteliäästi, mutta sitten hänen ilmeensä kirkastui. – Isäni tulee nimittäin hakemaan minut hetkenä minä hyvänsä, Bogoris on sanonut niin. Hän hankkii minulle valtakunnan jostakin lämpimästä maasta ja tekee minusta prinsessan. Sitten minun ei tarvitse enää raataa, mutta raadan minä sittenkin aina välillä, koska silloin se on vain hauskaa.

– Ai, milloin? kysyi Filbur, joka oli tullut kuuntelemaan keskustelua. – Milloin raataminen on muka hauskaa?

– Silloin kun ei ole pakko, Kökö sanoi, roiskautti vettä Filburin silmille ja nauraa kikatti silmät tuikkien.

Nauru tarttui Filburiin ja sitten Robiin. Mark ja Apolokin tulivat lähemmäs. He alkoivat räiskii vettä toistensa päälle, ja Fionn hymyili katsellessaan auringossa säihkyvää sateenkaarta, joka muodostui pisaroivien roiskeiden keskelle.

Olisivatpa ajat helpommat, hän ajatteli. Kuinka mielellään hän olisikaan suonut rauhaisan valtakunnan ja ruukut täynnä kultaa jokaiselle pienelle menninkäiselleen. Mutta se ei ollut mahdollista. Aarteet olivat vähissä. Ne olivat vain tällaisia pieniä hetkiä rankan elämän keskellä.

Fionn työnsi syrjään haavoissaan sykkivän kivun, unohti maiset murheet ja antoi mielensä virkistyä leikkivien lasten iloisessa metelissä.

* * *

Kotimatka oli yhtä tuskien taivalta Fionnille, joka kärsi korkeasta kuumeesta. Jalan haava oli tulehtunut voiteista huolimatta. Poikien leijulautojen varaukset hupenivat vaarallisen vähiin jo ensimmäisen päivän aikana niin, että heidän oli lopulta sidottava laudat yhteen. Fionn joutui hinaamaan koko letkaa kiiturillaan.

Kuusi päivää myöhemmin he näkivät järven rantaan rautautuvan Pirunkirnun kalliit. He olivat viimeinkin kotona.

Fionn MacCormac lähetti lähestymispyynnön portinvartijoiden päällikölle. Pian he näkivätkin Owen Butlerin tervetuloitovotukset kypäriensä etsimissä. Kallioseinä liukui auki, ja punanäinen Owen otti heidät vastaan kättään heilauttaen.

Iris McCool juoksi poikiaan vastaan kyynelten valuessa vuolaina hänen poskillaan. Hän oli jo heittänyt kaiken toivon. Hän ei ollut uskonut näkevänsä kurittomia kakaroitaan enää koskaan ja hamusi kaikki neljä lasta siipiensä suojaan. Sitten hän katsoi jokaista vuorollaan silmiin ja antoi loputtomia suukkoja heidän poskilleen, niin että he saivat nopeasti tarpeekseen ja alkoivat jo kaivata takaisin susien häkkiin.

Poikien onneksi isä tuli pelastamaan heidät juuri sopivasti, kun äidin hellyydenosoitukset ylittivät kaikki sietokyvyn rajat. He pyristelivät irti äitinsä helmoista ja asettuivat riviin isänsä eteen. Punapartainen klanipäällikkö katseli heitä ankaran näköisenä, mutta hänenkin silmänsä olivat oudon kimaltelevat.

– Ymmärrättekö lainkaan, millaisen sotkun olette saaneet aikaan? Arttu McCool murahti.

– Kyllä, isä, Mark sanoi katsoen nöyränä isänsä jalkoja.

– Olemme pahoillamme, Apollo sanoi totisena.

– Emme karkaa enää koskaan, Filbur lausui, mutta vilkuili ympärilleen siihen malliin, että suunnitteli jo seuraavia konnuuksia.

– Voiko teihin muka luottaa? Mitä ihmettä minä teen teidän kanssanne? Sidon puuhun koko lössin, vai?

– Ei mielellään puuhun, ei ainakaan tammeen, Rob sanoi totisena, mutta hänellä oli vaikeuksia pitää ilmettään vakavana. Hän liikkui levottomasti ja piteli vatsaansa.

– Mikä sinua oikein vaivaa? Arttu tivasi.

– Ei mikään, Rob sanoi, mutta pyrskähti äkkiä nauruun.

Arttu McCool kurtisti kulmiaan. – Ei tämä ole mikään leikin asia.

– Ei olekaan. En minä sitä, Rob yritti selittää, mutta ei pystynyt enää pidättelemään hihitystään.

– Mitä sinä piilottelet siellä? Arttu kysyi, kun huomasi Robin suojaavan vatsaansa käsillään.

– En mitään, Rob sanoi vetäen ilmeensä vakavaksi. – Minulla on vain niin kova nälkä.

Arttu käveli pojan luo ja kokeili tämän vatsaa. Samassa jokin puraisi hänen sormeaan kankaan läpi. Arttu kirosi ja perääntyi vaistomaisesti. – Mitä ihmettä?

– Se säikähti, Filbur sanoi. – Se haluaa vain ruokaa.

– Tämä on kyllä ensimmäinen kerta, kun nälkäinen vatsa puraisee minua sormesta, Arttu sanoi.

– Ei se ole vatsa, Filbur sanoi iloisesti. – Se on Mr. Raynard.

– Mr. Raynard, toisti Arttu.

– Me savustettiin se ulos kolostaan, Filbur selitti innoissaan, – ja se odotti meitä koko ajan siellä kiven alla. Se oli ihan ruipelo ja syö nyt aivan mitä tahansa. Fionn-setä sanoi, että se on neuvokas pikku otus, kun pysyi hengissä niin kauan.

Filburin selostaessa Rob löysäsi vyötään ja pujotti mustakuonoisen ketunpojan pois paitansa alta. Pikku repolainen katseli ympärilleen kirkkaankeltaisilla silmillään.

– Tämä on Mr. Raynard, Rob esitteli.

– Se muljahti ulos paidan sisältä ihan kuin olisit synnyttänyt sen, Filbur naurahti.

– Olipa hauska juttu, Rob tuhahti, mutta ei ollut Filburin sanoista juurikaan pahoillaan. Jollakin tapaa hän piti ajatuksesta, että Mr. Raynard olisi ikään kuin hänen synnyttämänsä. Samassa hän hätkähti, kun tunsi housujen valahtavan nilkkoihin. Hän jäi hetkeksi aikaa seisomaan avuttomana jalat ja takapuoli paljaina, kettu yhä sylissänsä.

– Sieltä taitaa olla tulossa toinenkin kettu, Filbur virnisti. – Häntä näkyy jo.

– Lopeta, Rob sanoi nolona, asetti Mr. Raynardin maahan ja veti housut ylös.

– Älkäähän nyt nahistelko. Ihanaa, että olette kaikki kotona ja vieläpä yhtenä kappaleena, Iiris sanoi ja hamusi pojat kupeilleen. – Mr. Raynardista tuli mieleeni, että minullakin on teille pieni uutinen kerrottavana.

– Mikä uutinen se on? Filbur kysyi innoissaan.

– Tulkaa ensin syömään, Iiris komensi. – Kerron sitten.

Fionn ja Arttu jäivät seisomaan rinnakkain kun pojat lähtivät kävelemään äitinsä kanssa syvemmälle Pirunkirnuun.

– Luulenpa että tämä ei ollut viimeinen kerta, kun saimme olla huolissamme noista neljästä vintiöstä, Arttu sanoi Fionnille.

– Tuon ennustuksen tekemiseen ei kummoista shamaania tarvita, Fionn naurahti ja taputti Arttua olalle. – Mutta nyt ei murehdita tulevia, vaan iloitaan siitä, että he ovat kotona ja turvassa... ainakin toistaiseksi.

TOINEN OSA

SEITSEMÄN VUOTTA MYÖHEMMIN

LUKU I – LEIRI

Apollo McCool hämmensi nuotiolla sulatettua lunta, lisäsi siihen muutamia suikaleita tuoretta hirvenlihaa ja pari kourallista kuivattuja vihanneksia. Pian padasta alkaisi nousta herkullinen tuoksu.

Nuotio oli syvällä hangessa, sillä oli keskitalvi ja maata peitti paksu lumikerros. Sinitaivas karehti jäätävän kirkkaana laajan pohjoisen aarnimetsän yllä.

Apollo havahtui pakkaslumen narskeeseen, ja kuusen takaa ilmestyi Mark kantaen sylissään polttopuita. Hänen hihansa olivat teurasveren punaamat, ja osa vastalahdatun hirven lihoista kiehuikin jo Apollon sopassa.

Veljekset olivat pukeutuneet villakankaasta ja turkiksista tehtyihin talvipukuihin, joihin oli liitetty svenskisotilaiden varusteista irrotettuja teknisiä materiaaleja. Päässä heillä oli kevyet taistelukupärät, jotka oli varastettu Olofsborgin asevarikolta. Ne eivät olleet aivan viimeistä huutoa, mutta ajoivat asiansa varsinkin kun ne oli varustettu sarvilla Pirunkirnun klaanin villinhilpeään tyyliin.

– Minne Rob meni? Apollo kysyi.

– Jonnekin tuulettamaan ajatuksiaan, en tiedä minne, Mark vastasi. – Kysy Filburilta.

Mark ja Apollo olivat täyttäneet jo seitsemäntoista. Rob ja Filbur olisivat vielä juhannukseen saakka neljäntoista.

Mark istui alas, veti tupesta isokokoisen miodóg-veitsen ja alkoi iskeä puusta sälöjä, joita heitteli liekkien ruoaksi. Hän piti tulet pieninä, vaikka lämpötila oli pakkasen puolel-

la. Vain valmistuva ruoka tarvitsi lämpöä, sillä he olivat itse tottuneet kylmään. Kylmä oli heidän ystävänsä, joka karaisi, vahvasti ja suojaasi vihollisia vastaan. Avotuli ja savu olivat vaarallisia, sillä savu veti puoleensa kutsumattomia vieraita.

– Filburistakaan ei ole mitään tietoa, Apollo puhisi kiihtyneenä. – Mikä ihmeen radiohiljaisuus niillä oikein on meillä.

Hän kaivoi vyöllään olevasta pussista suolakiteitä ja paiskasi ne kattilaan. – Robilla on katajanmarjoja jemmassa. Minulta ne on loppu, eikä tätä pirun moosea syö kukaan ilman kunnan mausteita.

– Mitä sinä oikein vauhkoat? Ehkä se on vain ottanut kypärän päästään, eikä ole nähnyt niitä katajanmarjavuodatuksiasi?

Apollo katsoi Markia ja kypärän alta valahti esiin tulipunainen hiuskiehkura. Vihreitä silmiä suojaavat etsimet peitivät osan heleän pisamaisista kasvoista, joille oli kohonnut kiihtymyksen puna. – En minä mitään vauhkoa, mutta itse voisit lopettaa sen typerän vuoleskelun ja käydä katsomassa, mitä veljellesi kuuluu, ja hakea samalla niitä katajanmarjoja.

Apollo jäi tuijottamaan Markia kiukkuisesti ja kopautti sitten kattilan reunaa kapustalla. – Mitä vielä vitkastelet?

– Hyvä on, Mark murahti. – Minä menen. Hän sujautti miodógin nahkatuppeen ja oikaisi ruotonsa suoraksi. Hän oli porukan pisin, vahvin ja – jos tarkkoja oltiin – vanhin, koska oli syntynyt hieman ennen Apolloa. Hän ei ollut mikään jättiläinen järjenjuoksultaan, mutta niputti lähitaistelussa kourallisen svenskihuoveja kuin ei mitään.

Mark McCoolin jylhillä kasvoilla kiemursi kaksi pitkää arpea. Ne olivat muisto karhulta, johon hän oli törmännyt ollessaan vasta yksitoistavuotias pikku riiviö. Hän oli varastanut isänsä miodógin ja mennyt kokeilemaan sitä Pirunkirrun kupeessa olevaan Jättien metsään, synkkään paikkaan, joka oli saanut nimensä valtavan kokoisista hiidenkivistä.

Siellä Mark hakkasi nurin vanhoja leppiä eli tuttavallisemmin lahoppääsvenssoneita kuvitellen taistelevansa skandien kirottuja huoveja vastaan.

Markin kohtaama uroskarhu olisi tavallisesti kiertänyt moisen veitsen kanssa riehuvan viikarin kaukaa, mutta pedon pää oli sillä kertaa täysin sekaisin kiimaisen naaraan hajuista. Niinpä se oli hyökännyt suoraa päätä ärsyttävän esteen kimppuun. Pedon epäonneksi Mark McCool ei ollut mikään tavallinen riukuhousuinen räkänokka. Hänen suonsissaan virtasi väkivahva sekoitus iiriläistä tulisuutta ja fenien jääräpäistä sisukkuutta.

Kun karhu hyökkäsi, Mark puristi ogam-riimuin koristeltua miodógia kuin pelimies karttuaan ja valmistautui törmäykseen. Hän ei säikähtänyt, eikä kääntänyt pedolle selkäänsä, vaan siristi silmiään ja aktivoi miodógin leikkurisäteen.

Kun karhu iski, tuo pieni hiidenpirulainen iski takaisin samalla mitalla. Pedon terävät kynnet viilsivät ilmaa, mutta ne eivät tavoittaneet koskaan maaliaan. Miodógin sädeaura leikkasi tassun irti ja upposi yksin tein syvälle karhun ruuhon. Peto kuoli silmänräpäyksessä, mutta sen paljastetut kulmahampaat ennättivät repiä pienen ryövärin kasvoihin syvät haavat.

Mark löydettiin karhun alle hautautuneena. Hänen luultiin kuolleen, mutta poika oli sitkeä pikku jullikka. Kasvoja ja murtunutta kättä lukuun ottamatta hän oli vahingoittumaton.

Kontion kynnet pujotettiin nahkahihnaan, ja toivuttuaan hurjapäisestä painista Mark patsasteli polleena ympäri Pirunkirnuva voitonmerkki kaulassa helisten.

Vaikka ottelusta oli kulunut jo kuusi vuotta, kantoi Mark edelleen hampaiden jättämiä jälkiä kasvoillaan ja voitonmerkkiä kaulallaan. Ilman karhulta saamiaan arpia hän olisikin ollut varsin komea nuori mies vehnänkeltaisine hiuksineen ja tummine kulmakarvoineen.

Mark käveli kohti piilopirtin ruoka-aittaa ja mietti Robin kohtaloa. Velipoika oli ollut vaisu koko retken ajan ja janosi myötätuntoa, mutta Mark ei oikein tiennyt, mitä olisi tälle sanonut. Tunteista puhuminen ei ollut hänen vahvimpia puoliaan.

Puuhun rakennetun aitan juurella Mark kohtasi Filburin.
– Näitkö minne Rob meni? hän kysyi.

Filburin taistelukupäri oli nurinniskoin hangessa, ja pilvenvalkoiset kiharat hulmusivat valtoimenaan olkapäille. Filbur oli aavistuksen verran lyhyempi veljiään, mutta uskomattoman jäntevä ja ketterä. Hän oli äärettömän taitava leijulaudan käsittelijä, mutta hyvä myös suustaan.

– Sillä pitäisi olla katajanmarjoja. Apollo kaipailee niitä soppaansa, Mark jatkoi jäyhästi.

Filbur oli raahannut osan Markin paloitlemista hirvenlihoista ruoka-aittaan turvaan lihaa himoitsevilta pedoilta. Sitä ennen hän oli lajitellut jäätyneitä turkiseläimiä pinoihin. Kärpän, nädän ja oravan nahoista sai hyvän hinnan markkinoilla, ja metsissä otuksia riitti. Niitä vipelsi kaikkialla. Suurin osa turkiksista matkasi pinta-aluskaravaanien mukana etelän valtakuntiin, missä ne olivat varakkaan ylhäisön himoitsemaa ylellisyystavaraa.

Filbur mulkaisu veljeään eikä sanonut mitään. Hän tarkoitti lumivalkeaisen kärpänraadon mustan häntätupsun ja silitti sen pehmoista turkkia. Pieni eläin päätyisi jonkun ylhäisäatelisten prinssin tai herttuan viitankaulukseen. Maailma oli kummallinen paikka ja turhuuden hinta korkea. Paljon korkeampi kuin kaiken sen, mikä oli välttämätöntä.

– Niin että onko sitä Robia näkynyt? Mark tivasi.

Filbur sylkäisi pitkän roiskauksen hampaidensa välistä. – Seuraa jälkiä. Tuonne se käveli ja hyräili jotakin vanhaa virttä mennessään. Pelkäänpä, että se liittyy pian tsuudimummojen itkukuoroon tai lähtee munkiksi johonkin etelän luostariin.

– Älä viitsi pilaillla vakavalla asialla. Hän on sentään veljesi.

– Ai on vai? Filbur katsoi Markia kulmat kurtussa.

– Niin sinun ainakin pitäisi ajatella.

Mark jätti Filburin miettimään veljeyttään ja seurasi Robin askeleita, jotka olivat painuneet syväälle lumeen. Ne johtivat kuusten taakse, missä rinne alkoi viettää jyrkästi alas.

LUKU 2 – ROB MCCOOL

Hoikka nuorukainen seiso i hangessa ja nojasi harmaaseen mäntykeloon. Puu oli ennättänyt kasvaa viisisataavuotiaaksi vanhukseksi ennen kuolemaansa, ja vaikka sen neulaset olivat pudonneet kauan sitten, olivat vankat juuret takertuneet syvälle karuun maahan ja pitivät puuköriiän tukevasti pysytyssä. Sään pieksämä runko oli vääntynyt tiukalle kierteelle. Oksat harottivat sivuille kääkkyräisinä, ja tikan kovertamat kolot tuijottivat eri suuntiin mustina ja pelottavina kuin puupeikon aavesilmät.

Rob McCoolin kyynärtaipeessa roikkui kypärä. Pronssinruskeat hiukset lainehtivat osittain silmille ja korville. Hän pyyhkäisi ne sivuun ja otti vyöstään metallirasian. Siinä oli tummaa, tervalle ja suopursulle tuoksuvaä tahnaa, jota hän sipaisi suuhunsa. Kitalakea poltteli mukavasti. Dragan tär eli käärmeterva alkoi vaikuttaa välittömästi. Ajatukset kirkastuivat ja rentous valtasi lihakset. Aika kulki hitaammin.

Rob tunsi yksittäisen lumihiihtaleen lähestyvän, kuuli sen lennon ilmassa, avasi suunsa ja sieppasi valkoisen hahtuvan kielelleen, aisti monimutkaisen kiderakennelman pienetkin yksityiskohdat.

Sanottiin, että hiihtaleet olivat kaikki erilaisia. Ajatus tuntui hullulta, kun näki lumen paljouden ympärillään ja tiesi sitä tulevan lisää joka vuosi. Ja niin oli tapahtunut miljoonien vuosien ajan eikä loppua näkynyt. Kuinka siis olisi mahdollista, ettei toista samanlaista hiihtaletta olisi vielä ollut, eikä koskaan tulisi?

Hiutale toi hänen mieleensä pyryn. Pian alkaisi pyryttää, hän näki sen mielessään. Aisti kuinka leudommat ilmavirtaukset tulivat lännestä, törmäsivät itäiseen pakkasrintamaan ja saivat aikaan lumisateen. Hän ei ollut varma, mistä tuo vahva tuntemus tuli, mutta hän tiesi sen olevan totta.

Hän poimi lumesta tikan tyhjentämän kävyn ja viskasi sen alas rinteeseen. Kylmä oli hiipinyt toimeettomaan lihaan lämpimistä villa- ja kuitukerroksista huolimatta. Se tuntui hyvältä. Hän oli tottunut siihen pienestä saakka. Uinnit jäisessä järvässä, nukkumiset hankeen kaivetuissa kiepeissä ja vaellukset armottomissa säissä olivat tehneet hänestä lähes pakkasenkestävän.

Rob täyttäisi kesällä viisitoista, ja ottaisi osaa syksyn hiidenmetsästykseen. Sen jälkeen hänestä tulisi oikea fénid-soturi. Hän saisi ristitatuoinnin olkapäähänsä ja oman miodóg-veitsen, josta oli haaveillut koko ikänsä. Eteenpäin kaareutuvine terineen se oli kuin muinaisten iberien falcata. Sen iskuvoima oli mahtava ja taonta kunnioitti vuosisataisia perinteitä. Jokainen yksilö oli tinkimättömän käsityötaidon mestarinäyte. Viimeisenä silauksena siihen asennettiin sädeaura, joka leikkasi kaikkea elollista kuin sädetykki pehmeintä metallia.

Rob McCool hätkähti, kun kuuli rapinaa ja tempaisi salamannopeasti kiväärin selästään. Harmaaturkkinen orava istui oksalla ja katsoi häntä luottavaisesti silmiin. Se ei tajunnut vaaraa. Se ei tiennyt, että Rob saisi pudotettua sen oksalta yhdellä ainoalla siistillä laukauksella, josta jäisi vain pieni reikä sen päähän. Oravan nahkat olivat haluttua kauppatavaraa, niitä ei sopinut pilata huonoilla laukauksilla.

Rob oli kuullut hörröhännän kynsien rapinan vasten kuisen kylkeä. Valtava puu kasvoi rinteiden alla, mutta sen latva keikkui korkealla hänen yläpuolellaan. Hörröhäntä pujahatti piiloon, mutta Rob tiesi, että se tulisi pian taas näkyviin. Käärmetervan avulla hän pystyi aavistamaan oravan liikkeen.

Hän näki otuksen ikään kuin kahtena hahmona, nykyisenä ja tulevana, eikä hän yleensä erehtynyt. Se oli hänen salainen kykynsä. Mutta Rob ei vaivautunut pudottamaan oravaa. Hänellä oli jo riittävästi saalista. Niinpä hän heitti kivääriin selkäänsä ja nappasi lumelta kävyn.

Hän tuijotti kuusta eriparisilmillään, jotka hänen syntymäänsä valvonut Pirunkirnun druidi oli julistanut oitis taikasilmiksi. Potaskaa, Rob ajatteli. Ne vain sattuivat olemaan oudot. Mutta druidi Fergus MacBruce oli pitänyt niitä enteellisinä, ja nimeämisjuhlassa datashamaani Ossian McCracken oli jakanut druidin innostuksen ja povannut Robille suurta tulevaisuutta.

– Roibeárd McCool, vanha datashamaani oli messunnut iiriksi. – Corrán Binnen, Pirunkirnun päällikön kolmas poika. Sinä tulet tekemään uljaita sankaritekoja.

Päällikön kolmas poika muka. Ja paskat, Rob manasi mielessään. Ennustus oli mennyt niin pieleen kuin vain voi, heti alkumetreillä. Druidi oli mahtanut sekoittaa käärmetervaansa vääränlaisia sieniä.

Rob tiesi vain sen, että hänen elämänsä oli pilalla, eikä hänellä ollut enää mitään muuta kuin nuo omituisenväriset silmänsä.

Orava pysähtyi hetkeksi.

– Kierrä runko, Rob kuiskasi ja tupsukorva katosi näkyvistä.

Rob oli pakomatalla. Lähtö oli tullut äkkiarvaamatta. Se oli ollut primitiivireaktio, ravisuttavan uutisen aikaansaama refleksi. Hän oli halunnut mahdollisimman kauas kotoaan saadakseen ajatella rauhassa, mutta se ei ollut toiminut niin kuin hän olisi toivonut. Etäisyys ei ollut helpottanut oloa. Metsä ei antanut vastauksia. Pakoon johtanut selkkaus oli alkanut ruokapöydässä pari päivää aikaisemmin.

– Ensi syksynä otat osaa hiidenmetsästykseen, Robin isä oli sanonut.

Kyllähän Rob sen tiesi. Hän oli odottanut aikuistumisriittä kuin kuuta nousevaa. Myös Filburilla oli edessä sama koitos, ja parilla muullakin klaanin nuorukaisella. Ei siinä pitänyt olla mitään sen ihmeempää.

– Nii-in? Rob oli sanonut varovaisesti.

Arttu McCool oli asetellut sanansa tavallista painokkaammin:

– Sinusta tulee mies ja sinun kuuluu tietää eräs asia, josta emme ole vielä puhuneet.

Voi hemmetti, Rob oli ajatellut vaivaantuneena. Mikähän kiusallinen mieheksi kehittymisen salaisuus sieltä taas putkahtaa? Karvat peittävät pian kainalosi tai jotakin muuta yhtä noloa.

Mutta Rob oli ollut täysin väärässä. Uutinen oli ollut valtava pommi, joka oli räjäyttänyt hänen mielensä tuhansiksi palasiksi.

– Roibeárd, poikani, oli Arttu sanonut matalalla äänellä käyttäen Robin tosinimeä, jonka hän oli tottunut kuulemaan ainoastaan silloin kun oli tehnyt pahojaan. Rob käsitti heti, että kyseessä oli jotakin vakavaa. Ja huomattessaan, kuinka hänen äitinsä silmät vettyivät, Rob aavisti, että jotakin todella outoa oli tapahtumassa.

– Me emme ole oikeat vanhempasi.

Rob oli hengittänyt syvään, yrittänyt pitää ilmeensä, kunnes silmissä oli pimennyt. Kun hän oli havahtunut tietoisuuteen, hän oli tajunnut makaavansa lattialla. Iris McCool oli pitänyt häntä sylissään ja sopertanut kyynelten lomasta:

– Voi, Rob-parka. Kun Fionn-setä löysi sinut, olit juuri syntynyt ja aivan yksin. Sinut oli hylätty keskelle synkkää metsää. Fionn pelasti sinut pedoilta ja toi meille.

Emme ole oikeat vanhempasi. Se oli jäänyt soimaan Robin päähän. *Emme ole oikeat vanhempasi.*

– Etkö sinä synnyttänyt minua? hän oli kysynyt äidiltään.

– Onko tämä kaikki ollut pelkkää valhetta?

Samassa hän oli ymmärtänyt, miksi juuri Fionn MacCor-mac oli hänen kummisetänsä. Legendaarinen fénnid-soturi oli siis löytänyt hänet ja tuonut Pirunkirnun kalliolinnaan; vastasyntyneen hylätyn räpäleeseen.

– Olin viimeisilläni raskaana, Iris oli sanonut Robin noustua seisomaan. – Kukaan ei ihmetellyt, kun lapsia syntyikin kaksi. Olivathan Mark ja Apollokin kaksoset.

Orava rapisteli rungon takana. Rob havahtui synkistä ajatuksistaan, tuijotti kuusta, kuunteli ja nuuhki pakkasilmaa ja näki mielessään oravan kyyhöttämässä piilossa. Hän hymyili kun muisti sanaleikin, jonka oli käynyt muutamia päiviä aikaisemmin kuusivuotiaan pikkusiskonsa Rosen kanssa.

– Mikä kana kasvaa maassa? Rob oli kysynyt.

– Tietysti porkkana, Rose oli vastannut.

– Entä mikä kana on aina valpas?

Rose oli miettinyt hetken ja sanonut: – Tarkkana.

– Hyvin hoksattu, tappurapää.

– Nyt on minun vuoroni kysyä, Rose oli sanonut.

– Anna tulla!

– Mikä kana on kaikilta piilossa?

Rob ei ollut keksinyt vastausta.

– Se on puun-ta-ka-na, Rose oli sanonut painottaen tavuja voitonriemuisena.

Puunta-kana, Rob hymyili nyt ajatellessaan sanaleikkiä elämäniloisen pikkusiskonsa kanssa ja vaistotessaan oravan kiipeävän samalla hetkellä puunrungon toisella puolella.

Puun takaa oli tullut myös tieto siitä, että hän ei ollut vanhempiansa oikea poika. Se teki niin kipeää, ettei sitä voinut käsittää.

Rob ymmärsi veljiään, jotka suhtautuivat uutiseen omalla kömpelöllä tavallaan. He olivat niin kuin aina ennenkin. Lähtivät hänen mukaansa karkumatkalle. Metsästivät, istuivat ja aterioivat nuotiolla, nukkuivat lumikiepeissä ja turvekammiossa – yhdessä hänen kanssaan. Sillä tavoin he

osoittivat välittävänsä. Sillä tavoin he osoittivat olevansa yhä hänen veljiään.

Rob heitti kävyn ilmaan ja tiesi mitä tulisi tapahtumaan. Se lensi korkealle.

Samaan aikaan orava tuli esiin rungon takaa ja jäi istumaan oksalle. Käpy kaartui alaspäin ja olisi osunut oravaan, mutta viime hetkellä hörröhäntä vaistosi uhkan ja väisti.

Orava oli väistänyt väistämättömän. Tehnyt jotakin odotamatonta. Välttänyt omilla toimillaan kohtalonsa. Käpy ei kopsahtanutkaan sen päähän, vaan tussahti havuihin juuri siinä, missä se oli hetkeä aikaisemmin istunut.

Käpy liukui oksaa pitkin ja putosi.

Rob seurasi käpyä, kun se poukkoili sinne tänne, ei voinut mitään putoamiselleen, ei osannut ohjata kulkuaan. Se ei voinut päättää kohtalostaan, vaan oli täysin ympäröivien luonnonvoimien armoilla. Putoaminen noudatti tarkkoja fyysiikan lainalaisuuksia. Niiden vaikutus oli mahdollista enustaa, ja sen Rob osasi.

Mutta taas puuttui kohtalo peliin. Käpy ei pudonnutkaan lumeen, koska samalla hetkellä metsästä tassutteli esiin kettu, joka ajautui tietämättään kävyn putoamislinjalle ja sai sen päähänsä.

Rob nauroi, kun näki ketun säpsähtävän yllättävää osu-
maa. – Mihin on haihtunut kuuluisa viekkautesi, Mr. Ray-
nard, hän tervehti ystävänsä.

Kettu pudisti päätään, poimi kävyn suuhunsa ja lähti kiertämään rinnettä.

Jonkin ajan kuluttua kettu tuli Robin jalkojen juureen ja pudotti kävyn siihen. Rob kyykistyi rapsuttamaan Mr. Raynardin valkoista kaulaa.

– Voi sinun kanssasi. Olet jaksanut seurata meitä tänne asti vanhoilla kintuillasi. Onko sinun nälkä?

Mr. Raynard nuoli huuliaan ja katsoi isäntäänsä korvat pystyssä aivan kuin olisi ymmärtänyt puhetta.

– Luulenpa, että Apollolla on jotakin valmisteilla. Kohta saat vatsaasi täytettä.

Rob nousi ja heitti kävyn menemään, mutta sen iskeytyessä lumeen tapahtui jotakin merkillistä. Valtava räjähdys murskasi korven hiiskumattoman hiljaisuuden.

– Sädeammus, Rob kuiskasi ääneen ja sähköistyi täyteen valppauteen, – miten ihmeessä? Hän kiskoi taistelukupärän päähänsä ja zoomasi kamerat lumisten puiden välistä kauas horisonttiin. Etsimille heijastuvan näkymän reunassa välkkyi Apollon viesti.

** Nyt tarvitaan niitä katajanmarjoja moosesoppaan ja sasiin!*

Rob hymähti ja kytki kypärän johtimen korvansa taakse. Ajatukset muuntuivat prismaprosessoreiden kautta kirjainmerkeiksi ja virtasivat langattoman yhteyden kautta toisten kypäriin.

** Näittekö mistä räjähdykset tulivat?* Rob viestitti.

** Mikä ihme se oli?* Mark kysyi.

** Odota hetki.* Rob siirtyi hieman ja näki jonkin liikkuvan kaukaisuudessa.

– Voi Pyhä jysäys! Rob huudahti ja laittoi kypäräkameran videokuvan jakoon, niin että kaikki saattoivat nähdä, mitä oli tekeillä. ** Katsokaahan tätä.*

Kaukana taivaalla oli meneillään ilmataistelu. Se oli jotakin tavatonta, jotakin sellaista, mitä he eivät olleet koskaan ennen nähneet.

** Mahtavaa!* ilmoitti Filbur.

** Kunnon räiskettä!* Mark iloitsi.

** Entä ne katajanmarjat?* Apollo kysyi eikä kuulostanut lainkaan innostuneelta.

Robin kypäräkamerat tarkentuivat pikkuruiseen lentopurteen, joka surrasi kuin herhiläinen valtavan lentoristeilijän kimpussa. Pienen purren muotoilu ei oikein sopinut jäätävän talviseen ympäristöön. Sen leijuntasäiliöt muistuttivat

hyppiviä delfinejä ja kokassa säihkyi meren jumalan terävä kolmikärki. Pursi liikkui uskomattoman ketterästi ja tulitti herkeämättä samalla kun väisteli risteilijän torjuntatulta. Rob suoritti kuvahaun, skannasi suurikokoisen lentoristeilijän tunnukset, ja hetken kuluttua kirkas vaakunakuva ilmestyi etsimiin. Siinä oli punaisella pohjalla kultainen tuoli, jota koristivat siivet, kotkanpääkäsinojat ja kruunu.

** Haku suoritettu: Ivan Dimitrovitš Rosnevski, Novgorodin suuriruhtinas.*

– Mielelön räiske. Onko kaikki hyvin? Mark kysyi kahlassaan lumessa Robin vierelle.

– Kaikki hyvin.

– Apollo kaipaa katajanmarjoja, Mark murahti.

– Uskotaan. Luin viestin.

– Piru, kun ollaan niin metsän silmässä, ettei täältä näe kunnolla.

Rob viittasi Markille kädellään. – Tule tähän ja katso tuosta puiden välistä.

Mark harppoi lumessa Robin viereen, katsoi käden osoittamaan suuntaan ja zoomasi aluksiin. – Kerrankin kunnan ilmataistelu, hän yskäisi.

– Sitä minä vain ihmettelen, että kuka uskaltaa hyökätä rusien lentoristeilijän kimppuun näin lähellä rajaa, Rob sanoi.

– Ehkä ne on piraatteja, barbareskeja, Mark vastasi.

– Täällä pohjoisessako? En usko.

– Jos ne on vieneet orjia jonnekin Murmanskiin tai Arkangeliin ja törmäsivät sitten paluumatkalla yksinäiseen risteilijään eivätkä voineet vastustaa kiusausta.

– Ei kuulosta uskottavalta, sanoi Rob. – Kuka ylipäänsä veisi orjia Novgorodiin tai minnekään slaavien maille. Sieltähän niitä juuri haetaan.

– Olisiko tuo nyt niin maailman ihme? Piraateilta voi odottaa mitä tahansa.

– Kuinka selität, että siellä pörrää vain yksi ainut vaivainen lentopursi ison risteilijän kimpussa. No, nyt sekin hävisi.

Mark painautui Robin kylkeen. Lentopursi tuli taas näkyviin. Se tulitti taukoamatta ja laskeutui samalla risteilijän kannelle.

– Se näyttää kyllä etelästä tulleelta. Katso noita delfinejä, Mark sanoi. – On niillä munaa hyökätä isompansa kimpuun. Tuolle pitää nostaa hattua.

Apollo ei halunnut jättää hirvisoppaansa yksin. Hän seurasi taistelua Robin jakaman kuvan kautta, hämmenteli keittoa ja viestitti: ** Hieno on taistelu, uskotaan, mutta tämä soppa menee pian mönkään, jos ei niitä marjoja ala kuulua.*

Rob vastasi: ** Unohda soppa ja hilaa persauksesi tänne. Tämä mahdollisuus on vain kerran elämässä. Tule katsomaan oikeaa ilmasotaa.*

Filbur McCool purjehti Robin ja Markin taakse hangen päällä liitävällä leijulaudalla, jonka käytön hallitseminen vaati vuosikausia kestävän, sitkeän opettelun. Lauta oli astetta isompaa kiituriä yksinkertaisempi ja sen takia halvempi ja luotettavampi. Pojat olivat käytännöllisesti katsoen syntyneet leijulautojensa päällä, joten Filbur seiso i rennon tukevasti lipuessaan veljiensä luo parinkymmenen sentin korkeudella hangen yläpuolella.

Hän sanoi: – Jospa hyökkääjiä on enemmän. Ehkä he tulivat lentofregateilla eivätkä näy sen takia risteilijän takaa. Ne ovat kuulkaa sisällä putsaamassa paikkoja ja lähtevät kohta urut auki etelään rellestämään ja tuhlaamaan saalistaan.

– Saisikin joskus ryöstää oikean risteilijän, Mark huokaisi oikoen verisiä hihojaan. – Sieltä löytyisi varmasti vaikka mitä arvokasta. Loppuisi tämä ainainen kituuttaminen.

Apollo viestitti: ** Mikrofonisi on auki, Mark. Muistutan vain, että päästäksesi risteilijän kyytiin sinun pitäisi kasvattaa siivet, ja vaikka sinulla olisi siivet, niin tarvitsisit vähintään metriset rintalihakset, että saisit rimpuiltua ruhosi ilmaan.*

** Ei taitaisi mennä enää paita päälle, Mark naurahti.*

** Unohdetaan siivet, Filbur ehdotti. * Rakennetaan Mar-kille kunnon katapultti, pistetään se istumaan kivien päälle ja lingotaan suoraa päätä risteilijän kylkeen.*

Rob toppuutteli orastavaa rähinää: ** Lopettakaa suunsoitto ja nauttikaa taistelusta.*

He eivät olleet koskaan nähneet lentoaluksia läheltä. Moisiin ylellisyyksiin oli varaa vain rikkaimmilla ruhtinailla, eikä poikien tuttavapiiriin sattuneesta syystä kuulunut sellaista väkeä. Heidän oli tyytyminen maan pinnalla viilettäviin ikivanhoihin svenskikiitureihin ja omatekoiisiin leijulautoihin. He hiljenivät seuraamaan taistelua, kunnes Apollo havahdutti heidät: – Siistitään leiri. Veikkaan, että ennen pitkää tulee muitakin aluksia. Tuskin rusit jättävät risteilijänsä kovin pitkäksi aikaa yksin. Ja luulisi svenskienkin saavan muutaman rotiskon ilmaan. Joka tapauksessa meidän on parempi olla silloin kaukana.

Taivaalla välähti, ja jonkin ajan kuluttua metsän läpi kiiri valtava räjähdysten jyly, joka vastasi ainakin kymmenen salaman jyrähdystä. Paineaalto ravisti lunta puiden oksilta.

** Alus keinuu oudosti, Filbur nuotitti.*

** Leijuntasäiliö taisi vioittua, Apollo kommentoi.*

Alus kallistui ja jäi vinoon. Kuului uusi sarja räjähdyksiä, ja risteilijä alkoi menettää korkeuttaan. Pojat katsoivat henkeään pidätellen, kuinka alus vajosi melkoista vauhtia useita satoja metrejä, kunnes putoaminen hidastui ja lopulta pysähtyi jonkin verran puiden latvojen yläpuolelle.

Apollo viestitti: ** En tiedä, enkä halua tietääkään, mitä teillä ehkä alkaa putkabdella mieleen, mutta näyttää siltä, että olisi aika hypätä laudoille ja vaihtaa maisemia. Tulkaa sopalle niin päästään lähtemään!*

** Apollo, kuka tässä malttaa enää syömään ruveta, Mark vastasi tyylysti. * Liikettä niveliin. Puretaan leiri. Minulla on ajatus.*

Apollo: **Tämä ei tiedä hyvää. Entä soppa? Miten sen käy?*

Kukaan ei vastannut Apollon kysymykseen. Kaikki kolme alkoivat touhuta lähtöä. Rob ja Filbur kiikuttivat loput saalislihat ja turkikset puussa olevaan ruoka-aittaan. Apollo joutui sammuttamaan nuotion, mistä hän oli erityisen nyreissään, sillä perunat ja liha jäivät puolikypsiksi, eivätkä katajanmarjat ennättäneet maustaa lientä. Hän kyseenalaisi kiireen tarpeellisuuden, kun he lappoivat puolivalmista soppaa kitusiinsa, mutta ei auttanut itku eikä hammasten kiristys. Veljiin oli tarttunut hullunkiihko, joka ei luvannut mitään hyvää.

Mr. Raynard tuli padalle pyytämään osaansa.

– Vanha veijari on seurannut meitä tänne asti, Rob sanoi.

Apollo nosti kapustallaan pari suikaletta höyryävästä padasta ja heitti ne ketun eteen. – Otahan lämmikettä.

Kettu haisteli höyryävän kuumia lihoja ja pyöritteli niitä hetken lumessa ennen kuin hotkaisi ne suuhunsa kokonaisina.

Leiri oli pian purettu ja turvemajan oviaukko naamioitu lumella. Filbur makasi vatsallaan laudan päällä ja sekoitti painaumat niin, etteivät ne enää erottuneet metsän tavanomaisista jäljistä.

He hakeutuivat paikkaan, josta näkivät lentoristeilijän paremmin. Kaikilla oli leijulauta jalkojensa alla.

Markin kasvojen arvet nytkähtelivät levottomasti, kun hän tuijotti kaukaisuuteen. Kiivas hengitys kiteytyi huuruksi ilmaan.

– Mennään katsomaan sitä vähän lähempää.

Rob tiesi vanhastaan, ettei Markia pitelisi enää mikään.

– Ei siinä ole mitään järkeä? Apollo kivahti ja sylkäisi katajanmarjan hangelle. – Kuinka edes pääsisimme alukseen? Ei näillä laudoilla lennetä. Ja polttoaine on kallista. Ei meillä ole varaa ylimääräisiin seikkailuihin. Siitä ei kunnian kukko laula, se tiedetään ennestään.

Se oli totta. He olivat lähteneet Robin perään lupaa kysymättä kuvitellen viipyvänsä poissa vain yhden päivän, mutta sitten oli löytynyt saalista ja yö oli yllättänyt.

Pirunkirnun klaanin energiavaroja säännösteltiin. Polttoaineen käyttöä valvottiin ja rikkeistä rangaistiin ankarasti. Mutta hyökkäyksen kohteeksi joutunut lentoristeilijä oli liikaa. Se veti heitä vastustamattomasti puoleensa. Markin ääneen lausuma ehdotus laukaisi jonkin alkukantaisen vietin heidän päässään. Se siirsi järjen äänen syrjään ja sai sydämet sykkimään aivan uudella tempolla, olivathan he sielultaan ja sydämeltään metsärosvoja ja satureita, ja heidän varustuksensa kelpasi varsin hyvin yhteen sotaisaan seikkailuun.

– Katsokaa, kuinka matalalla se leijuu, Mark huokaisi. – Tuuli ajaa sitä päin vanhaa Kalmovaaraa. Näettekö!

Ja toden totta valtava hylky ajautui vääjäämättä kohti suurta maastonkohoumaa, joka erottui ympäristöstään muita vaaroja korkeampana. He näkivät mielessään, kuinka alus painuisi kuusia vasten, rutistaisi ne mataliksi, huojuisi hetken paikoillaan, kunnes kääntyisi ja kierähtäisi kylkensä kautta ympäri lipuakseen sitten jonnekin kaukaisuuteen. Pois heidän ulottuviltaan, ikuisiksi ajoiksi. Ajatus poltti heidän sielujaan kuin tulinen rauta.

He tiesivät, että tähän lyhyeen hetkeen oli kätkeyty suuri mahdollisuus ja siihen olisi tartuttava saman tien.

Apollo ymmärsi pahimman tapahtuneen, kun veljet katsoivat toisiinsa silmät innosta loistaen.

Mark McCool virnisti, niin että pitkät arvet vääntyivät ylimääräisille mutkille. – Nyt käydään pojat katsomassa, mitä Rosnevskien paatti on oikein nielaissut!

LUKU 3 – HAS'HASSINIT

Viisitoista minuuttia ennen ensimmäistä Rob McCoolin kuulemaa räjähdystä eräs päivettynyt kaunotar istui mukavasti nelipaikkaisen lentopurtensa etupenkillä. Silmät kiinni, jalat ylhäällä, kyynärvarret rennosti käsinojilla. Niukasta asusta päätellen hän oli huviretkellä, valmiina pulahtamaan vilvoittavaan veteen hetkenä minä hyvänsä. Mutta hän oli has'hassin, palkkasoturi, eikä kyseessä ollut mikään huviretki, vaan varsin erikoinen toimeksianto. Hän oli tullut kaukaa etelästä tähän vihamieliseen, lumen kuorruttamaan maahan, joka kantoi navigointikartalla nimeä Fennonnia.

– Ei vieläkään mitään, nainen sanoi arabiaksi. Hänen miellyttävän lempeä ulkonäkönsä petti varomattoman tarkkailijan, sillä hän oli piintynyt väkivallan ammattilainen, jonka palveluksista rikkaat ruhtinaat maksoivat tähtitieteellisiä summia.

– Kuin yrittäisi löytää eilen syötyä taatelia kamelin peräpäästä, sanoi naisen vieressä istuva vihertävänharmaa jätti. Pieni marakatti keikkui jätin olkapäillä ja leikki tämän viuhkamaisilla korvilla. Sivullinen olisi luullut jätin murskaavan valkoviiksisen marakatin hetkenä minä hyvänsä valtavilla kourillaan, mutta apina sai touhuta kaikessa rauhassa.

– Omar-kultaseni, nainen sanoi lempeästi. – Mukava nähdä sinut taas tuossa hirviöhahmossasi. Kömpelöt juttusi saavat lisää särmää, kun väläyttelet haisevia torahampaitasi.

– Ihana nähdä sinuakin, Ashaseni. Vain kielesi terävyys vetää vertoja julmalle kauneudellesi, sanoi jätti tuijottaen

peittelemättä naisen rintavarustusta. – Asusi hivelee vanhan miehen mielikuvitusta, mutta jos kevennät sitä enää yhtään, kaikki neljä silmääni vierivät jalkojesi juureen pyytämään armoa.

– Pidähän itsesi kurissa, Asha sanoi silmät kiinni. – Pääsen pian sisälle skandien datamysteereihin. Sitten tunkeudun ilmavalvontaan ja jäljitän lentoristeilijän. Hetkinen... pohjoiset koodinvartijat ovat olleet ahkeria sitten viime käynnin. Ne alkavat oppia. Valvontaa on vahvistettu aika tavalla. Tämä vaikuttaa miltei pyhäinhäväistykseltä. Ei koodia tällä tavoin saisi mennä muuttelmaan. Täällä on sellaista piikkilankaa ja lasinsirua, ettei mitään väliä.

Jätti seurasi lentopurren ohjauslevyn ylle heijastuvaa monimutkaista näkymää. Se oli kolmiulotteinen kuva naisen mainitsemasta ikeikaisiin mysteerein varmistetusta suojakoodista, jota tämä tiirikoi kuin se olisi vanha, ruosteinen rautalukko

Asha oli kytkenyt ajatuksensa prismaporttien kautta skandien tietojärjestelmään. Hän ei tarvinnut ulkopuolisia johtimia tai laitteita. Prosessorit ja signaalisuodattimet oli rakennettu suoraan hänen vartaloonsa, ja hän käytti lentopurttua vahvistimena.

– No niin, nyt tärppäsi, Asha sanoi innoissaan. – Saan varastettua pari minuuttia, ennen kuin he huomaavat aukon ja lyövät näpeille.

Ohjauslevylle ilmestyi tarkka karttamaisema. Siinä hämmötti jäisenä kuohuva Norjanmeri. Syvien vuonojen rikkomalta rannalla erottui Narvikin satamakaupunki punaisena pisteenä. Kaupungista erkani vihreä katkoviiva, jonka toinen pää tuikki Itämeren pohjoispuolisella mantereella keskellä Fennonian korpia.

– Lentoristeilijä, on lähtenyt aamulla Narvikista kaakkoon kohti Novgorodia, Asha sanoi. – Ne eivät pidä kiirettä, koska luulevat olevansa turvassa. Eivät aavista, mitä on

tulossa. Lasken kurssin ja lukitsen reitin.

Omar näki, kuinka ohjauslevyn säätimet liikkuvat kuin itsestään.

– Noin, valmista tuli. Viisitoista minuuttia kohtaamiseen.

– Järjestetään niille oikein kunnon löylytys, jätti murahti.

– Pidä vain kieli keskellä suuta. Voi olla, että tulee kuumat paikat itsellekin.

– Älä huoli. Ne resukat eivät huomaakaan, kun jo laulavat enkelikuorossa, kurkut auki kurlaten.

– Rauha heidän sieluilleen, nainen sanoi hartaasti, teki siunausta osoittavan eleen ja naurahti sitten heleästi päälle.

LUKU 4 – KALMOVAARA

Hankia peittävä hento puuteri pöllähti, kun neljä nuorukais-
ta ampaisi kohti Kalmovaaraa ja rusien lentoristeilijää. He
olivat ottaneet sipaisut käärmetervaa ennen lähtöä ja vauhti
oli sen mukainen. Kypärätutkat lukivat maastoa ja piirsivät
etsimiin reittiä sitä mukaa kun he etenivät.

Leijulaudat mahdollistivat pitkätkin taipaleet erämaiden
halki nopeasti ja huomaamattomasti. He olivat käyttäneet
niitä koko ikänsä, kisailleet ja kokeilleet rajojaan niiden
päällä temppuillen. Laudat olivat heille ruumiin luonnolli-
nen jatke siinä missä taistelukupärät, aseet ja muutkin varus-
teet. Niiden ainut huono puoli oli energiankulutus. Sitä ei
sopinut tuhлата.

Talvella aurinko vieraili vain muutaman tunnin ajan häi-
vähdyksenä taivaanrannassa. Laajat erämaat ja vedet olivat
jään ja lumen peitossa. Yöt olivat synkkiä ja pitkiä. Kuulaat
kelit kipristeltiin pakkasessa, mutta toisinaan ilmanpaine
helpotti ja saatiin nuoskaa. Silloin kosteasta lumesta saattoi
muotoilla veistoksia, linnoja ja palloja. Noihin hetkiin liit-
tyivät lämpimät muistot tavallisesti niin vakavista vanhem-
mista riehumassa heidän kanssaan, leikkimässä lumisotaa
ja rakentamassa suuria lumiukkoja, jotka he saivat nujertaa
maahan. Lapsena se oli ollut parasta riemun aikaa, mutta
samalla myös harjoittelua tositoimia varten, sillä aina piti
varautua siihen, että sankaritekojen aika koittaisi. Ja aina se
oli koittanut. Tavalla tai toisella. Tai sitten sitä oli lähdetty
hakemaan, niin kuin nytkin.

Ulkopuolisesta tarkkailijasta olisi näyttänyt siltä kuin neljä kalpeaa aavetta olisi kiitänyt korven lumisissa laskoksissa, niin kevyen vaivattomasti ja miltei täydessä hiljaisuudessa pojat liukuivat puiden välissä. Heidän metsästysviettinsä oli herännyt täyteen valppauteen, ja innostus takoi rintaa ennen kokemattomalla tavalla, sillä tällä kertaa he eivät etsineet tavanomaista metsän riistaa, vaan aivan toisenlaista saalista.

Lumi karisi oksilta ja jääpuikot kilahtelivat hankeen heidän suihkiessaan eteenpäin. He kiersivät avoimet järvenlahdet tarkoituksella, sillä rusien tai jopa skandien lentopurret saattaisivat saapua paikalle milloin tahansa. Silloin jäällä liikkuva joukko nähtäisiin helposti. Mutta ennen lentopurisien tuloa heille saattaisi tarjoutua ainutlaatuinen tilaisuus kurkistaa sisälle oikeaan lentoristeilijään. Ehkä sieltä löytyisi jotakin rosvottavaa, ehkä jotain hyvinkin arvokasta, joka voisi muuttaa heidän koko elämänsä. Mutta kaikki sellainen olisi pelkkää ylimääräistä hehkutusta. Jo pelkkä lentoristeilijällä käynti tai sen näkeminen läheltä saisi ikätoverit kateudesta vihreiksi, ja se jos mikä oli aina ylväs ja tavoittelemisen arvoinen päämäärä.

Rob McCool nautti vauhdista täysin siemauksin. Mark viiletti kärjessä, ja toisena pyyhälsi Apollo, joka toppuutтели Markia, kun tämä innostui kiihdyttämään vauhtia liiaksi. Letkan viimeisenä tuli Filbur.

Rob hymyili ajatellessaan veljessarjan hännänhuippua, joka oli niin vilkas liikkeissään, ettei perässä tahtonut pysyä ja niin arvaamaton käännteissään, että tuon tuostakin ällistytti muut. Eikä Filbur pettänyt tälläkään kertaa, vaan livahti omille teilleen. Hän kiihdytti vauhtia ja suuntasi paikkaan, josta avautui jyrkkä kivirinne ennen syvää, lumista kurua. Hän tiesi muiden laskeutuvan sinne turvallisempaa, hieman pidempää reittiä, painui kyyryyn laudallaan, lähestyi kallionkielekettä ja ponnisti. Kielekkeellä seissyt kuusentaimi karisti lumivaippansa laudan pienestä kosketuksesta.

– Wooo-uuu! Filbur huusi ja keräsi voltteja ilmassa. Toiset kiroisivat yllättävää hyökkäystä, joka tuiversi heidän ylitseen.

Mark veti esiin pistoolin ja laukaisi, mutta sai viime hetkellä käännettyä tähtäyksen sen verran syrjään, etteivät luodit osuneet yli lentävään Filburiin. Rob heittäytyi laudalta ja jäi makaamaan lumeen kivääri valmiina. Hänkin oli nähnyt heti, että kyseessä oli vallaton pikkuveli eikä ollut laukaisu asettaan. Apollolle kävi huonommin. Hän ajautui päin katajapensasta ja lensi niskoilleen penkkaan. Lauta jäi leijumaan ilmaan yhä kiinni hänen jaloissaan. Jossakin toisessa tilanteessa hullunkurinen asento olisi herättänyt runsaasti hilpeyttä, mutta nyt se vain ärsytti. Mark ja Rob kaivoivat Apollon esiin, ja hetken kuluttua Filbur sai paeta hurjistuneita veljiään toden teolla.

* * *

Rob puri huultaan pujotellessaan puita, kiviä ja pensaita. Etsimen reunassa välähteli kirpakoita viestejä, jotka kuvastivat hyvin heidän sanallista kyvykkyyttään. He nousivat hurjaa vauhtia ylös Kalmovaaran jyrkkää rinnettä ja pääsivät huijan ajohadin päätteeksi risteilijän tasalle. Filbur luovutti ja tuupertui hankeen istumaan. Seurasi perinteinen sakinhivutus, mutta toisetkin olivat niin uupuneita, että jaksoivat vain kiskaista häneltä kypärä päästä ja hieroa lunta lumivalkoisiin hiuksiin.

– Piruako aina tölväilet? Etkö koskaan opi? manasi Mark tällätessään lunta Filburin päähän.

– Testasin, oletteko valppaita, Filbur naurahti ja pölyytti lunta Markia kohti. – Viiletitte kuin kiimaiset hirvet naaraan perässä. Ihan sokeina.

Mark väisti Filburin heittämän lumen, kuopaisi itse kourallisen lisää ja heitti takaisin. – Vähältä piti, etten täräyttänyt sinua taivaan tuuliin.

Filbur toppasi lumen kädellään. – Tositilanteessa olisit ollut pahasti myöhässä ja roikkuisit itse raatona männyn oksalla.

– Filbur on oikeassa, sanoi Apollo, vaikka häntä harmitinkin päätyminen penkkaan. – Meidän täytyy olla varovaisempia.

Apollo ei ollut aivan yhtä taitava lautailija kuin veljensä. Hänen lahjakkuutensa oli älyllistä, etupäässä matemaattista. Urheilu ja temput kiinnostivat häntä vähemmän.

– Filbur ei pelannut reilua peliä, Mark narisi, – vaan salasi itsensä tutkasta. Ei oikea vihollinen pääse sillä tavalla yllättämään. Olisimme voineet ennakoida todellisen vaaran.

– Unohdetaan koko juttu, Rob sanoi. – Molemmat ovat omalla tavallaan oikeassa, mutta meillä on nyt parempaakin tekemistä. Rob nyökkäsi lähestyvän aluksen suuntaan.

He keskittyivät lentoristeilijään, joka oli todella majesteettinen ilmestys. Se oli kuin suuri valtamerilaiva. Kansi oli laitojen suojassa. Komentosilta nousi niiden yläpuolelle. Sivuilla ja keulassa oli matalat tykkitornit, kannen alla lastiruuma ja majoitustiloja. Mastoissa ei pidetty purjeita. Vasta moottorien vioittuessa tai polttoaineen loppuessa vauhtia antaisi tuuli.

– Leijuntasäiliö vuotaa, Apollo huomautti. – Siksi se leijuu niin oudossa asennossa,

Kuin todisteena Apollon sanoille, he näkivät aluksen peränurkassa valtavan reiän.

– Odotetaan, että se painuu vuorta vasten ja noustaan siten kyytiin, murahti Mark.

– Ei sen kyytiin noin vain nousta, Apollo totesi. – Siinä on korkeat laidat.

Komea lentoristeilijä ei ollut varsinainen taistelualus. Sitä käytettiin rauhanomaisia matkoja varten, ja sen suojana oli yleensä vain pieni sotilasosasto.

– Rakennetaan hyppyri! ehdotti Filbur innostuen omis-

ta sanoistaan. – Tehdään rinteeseen kunnan nokka, otetaan vauhtia ja hypätään kyytiin!

– Kas kun et vedä esiin katapulttiasi ja ammu itseäsi laidan yli, Mark virnisti.

Filbur sylkäisi, niin että räkä olisi osunut Markin kasvoihin, ellei tämä olisi väistänyt viime hetkellä.

– Ei mahdoton ajatus tuo hyppyri, Rob sanoi ja piteli Markia, joka oli jo käymässä käsiksi pikkuveljeensä. – Me osaamme hypätä ja jyrkästä rinteestä saa vauhdin pitkään ilmalentoon. Se voisi onnistua.

– Pistetään sitten töpinäksi, Mark huudahti, kiersi Robin ja tömäytti ohi kulkiessaan Filburia olkapäähän, niin että tämä tuiskahti istualleen. – Apollo, näytä, mihin kohtaan hyppyri pitää rakentaa.

Apollon päästä saattoi kuulla ratinan, kun hän laski kulumia, nopeuksia, matkoja ja kantavuuksia. Käärmeterva ja kypärän prismaprosessorit lisäsivät laskentatehoa. Muutamassa hetkessä hän oli selvillä hyppyrin muodosta, sijainnista ja suunnasta ja lähetti datan toisten kypäriin. Koordinaatit ja ohjeet ilmaantuivat etsimiin, jonka jälkeen he näkivät hyppyrin hologrammikuvion ankkuroituna maastoon juuri oikealle paikalleen. Tämän jälkeen rakentaminen tapahtui näppärästi suoraan kuvion päälle. Mark ja Apollo kaatoivat puita hehkuvilla miodóg-veitsillään nopeuttaen työskentelyä huomattavasti. Rob ja Filbur rakensivat hyppyrin nokan katkotuista puista. Vauhdinottomäen he raivasivat yhdessä. Ei mennyt pitkään kun heillä oli valmiina karu, mutta täysin käyttökelpoinen lentomäki.

Filbur teki koehypyn lyhyellä vauhdilla ja leiskautti koamesti alempaan rinteeseen. Sitten he nousivat lähtöpaikalle ja jäivät odottamaan, että lentoristeilijä tulisi oikealle kohdalle.

LUKU 5 – YLLÄTYS

Lentoristeilijä painui Kalmovaaran kylkeen valtavalla voimalla. Maa valitti ja vavahteli tuossa titaanien yhteentörmäyksessä. Puut rusentuivat pirstaleiksi, metalli kirskuu ja kipinä ja mastot huojuivat vaarallisesti, kun alus alkoi hiertää ahteriaan vaaraa vasten.

– Odottakaa vielä, Apollo määräsi. – Noin minuutti jäljellä. Sitten meillä on neljäkymmentä sekuntia aikaa hypätä. Hän oli kaivanut kypäränsä tiedostoista lentoristeilijän mallipiirustukset. – Hypätään komentosillalle ja jalkaudutaan. Alas kannelle päästään kierreportaita pitkin.

- Kuinka kauan meillä on aikaa tutkia alusta? Mark kysyi.
- Noin tunti.

Rob McCool ei kuunnellut keskustelua, vaan tuijotti lentoristeilijää haltioissaan. Hän ei ollut nähnyt koskaan mitään vastaavaa. Peräpeilissä luki kyrillisin kirjaimin Potemkin. Eloönjääneitä ei näkynyt, mutta taistelun jälkiä oli sitäkin enemmän. Savua nousi sieltä täältä ja kannella lojui kuolleita novgorodilaissotureita.

- Missä järjestyksessä hypätään? Filbur kysyi.
- Tavallisessa. Minä menen edeltä, Mark vastasi.
- Niinpä tietysti, Filbur tuhahti.
- Mielestäni koko juttua pitäisi vielä harkita, Apollo sanoi. – Mitä, jos siellä on joku elossa? Tai joku tuhoamisjärjestelmä päällä.
- Minusta se ei näytä enää vaaralliselta, naurahti Mark. – Suojakentät poissa eikä yhtään elävää sielua koko kannella.

– Kuolleita sitäkin enemmän, tuhahti Apollo. – Ja mistä tiedämme, mitä kannen alta löytyy.

– Löytyypä sieltä kuolleita tai eläviä, niin kyllä me niistä selvitään. Ei muutamasta vaivaisesta rusista ole meille vastusta, Filbur uhosi.

– Mihin minä teidän hullujen kanssa vielä joudun, Apollo manasi alistuen kohtaloonsa ja kohentaen selkäänsä kiinnitettyä kivääriä. – Turha tätä on enää vatvoa. Mennään.

He asettuivat hyppyjärjestykseen ja jäivät katsomaan, kuinka risteilijä lähestyi vähitellen hyppyrin nokkaa.

– Puoli minuuttia lähtöön. Ottakaa siivut käärmetervaa, Mark käski. Hän hamusi vyölaukusta rasian ja sipaisi tahnaa suuhunsa.

Ajatukset terästyivät hetkessä. He näkivät etsimissään kuinka Apollon säätämä ajastin kävi takaperin viimeisiä sekuntejaan.

**Ladatkaa miinantunnistusohjelma, Mark nuotitti. *Apollo kytkee tutkasalauksen päälle. Käytetään lähitaistelunuotteja. Puhelyhteys saa olla päällä, mutta älkää turisko turhia. Mennään nuoteilla niin paljon kuin mahdollista.*

– Laskelmat osuivat kohdalleen, Apollo myhäili tyytyväisenä, kun vihreä nolla välähti etsimeen. Puhe ei pysynyt käärmetervan kiihdyttämien ajatusten vauhdissa, vaan kuulosti hassulta mongerrukselta.

**Nyt mentiin!* Mark nuotitti.

Mark ja Apollo lähtivät liukuun parin sekunnin välein. Robin ampaisi matkaan kolmantena ja seurasi etsimessä päivittyvää etäisyyslaskuria. Vauhti kiihtyi hetkessä huimaksi. Opastavasta tekniikasta huolimatta kokemuksen tuoma taito ja erityisesti käärmetervan tehostama havaintokyky olivat onnistumisen kannalta välttämättömiä. Ponnistuksen piti täsmätä täydellisesti lasketun lentoradan kanssa. Kaikki oli kiinni sekunnin murto-osista.

Rob odotti oikeaa hetkeä. Hyppyrin nokka lähestyi. Sen

kaartuminen ylöspäin tuntui painon lisääntymisenä jaloissa. Hän ponnisti täsmällisen tarkasti pitkin etsimen osoittamaa viuhkan kolmatta linjaa.

Ilmalento tuntui upealta. Maailma hajosi jalkojen alla ja tyhjiys iski vatsaan. Lyhyen hetken taivas kutsui, mutta sitten alkoi laskeutuminen. Tällä kertaa se jäi lyhyeksi ja parempi niin, sillä komentokansi oli tasainen. Pidemmän pudotuksen jälkeen laskeutuminen kovalle ja tasaiselle alustalle olisi pirstonut luita. Rob varautui tömähdykseen ja liukui siististi Markin ja Apollon viereen komentokannelle.

Hän katsoi taakseen. Filburia ei näkynyt.

Missä se riivatun villikko oikein oli?

Samassa he kuuluivat rивon huudon. Filbur oli odottanut viimeiseen hetkeen ja ponnisti juuri ilmaan. Itsesuojeluvaihtoton hurjapäähän lensi huimassa kaaressa, tarrasi toisella kädellä lautaan ja taivutti toisen käden kohti taivasta. Apollon laskelmat pitivät onneksi paikkansa, ja Filbur teki uskomattoman hienon laskeutumisen aivan komentokannen reunalle ja rikkoi taas hiljaisuuden iloisella kiroilullaan.

** Pidä suusi!* Mark komensi.

– Kyllä teki hyvää, Filbur vastasi tahallaan ääneen ja kopautti nyrkillä veljensä kypärää. – Hauska nähdä sinuakin.

Filburin puhe kuulosti käärmetervan kiihdyttämille aisteille lähinnä humalaisen jorinoilta, ja Mark yritti napata häntä kädestä, mutta Filbur ennakoi liikkeen ja livisti kauemmas.

** Lopettakaa,* Rob viestitti. ** Filbur, täällä voi olla vielä elämää. Turha riskeerata mitään.*

** Älä nyt hermostu. Pistetään vain töpinäksi.* Filbur otti liekinheittimen selästään niin kuin mitään ei olisi tapahtunut ja kytki sen toimintakuntoon.

Mark mulkaisi nuorempaa veljeään ja veti pistoolin kotelosta. ** Minä menen Apollon kanssa lähimmistä rapuista. Otta-kaa te nuo toiset.*

* *Selvä pyy*, Filbur kuittasi.

He jakaantuivat pareiksi ja lähtivät laskeutumaan alas kohti kantta. Metalliaskelmat lonksahelivat kenkien alla, mutta muutoin oli hiljaista. Kannelle tultuaan he näkivät, että tuho oli ollut järjestelmällistä. Se ei ollut kuitenkaan piraattien tekosia, sillä ruumiita ei ollut ryöstetty.

Poikien ahneus heräsi. Yksikään ryöväri ei olisi voinut vastustaa kannella makaavien sotilaiden kallisarvoisia varusteita. Yksikään tosi piraatti ei olisi jättänyt niitä sinne lojuun. Hyökkäys ei ollut missään tapauksessa ryöstöretki.

Mark kyykistyi erään ruumiin luo. Hän skannasi koristeellisen kauluksen koodit ja jakoi tiedon muille. * *Igor Paskevits Godunov, eversti, Novgorodin suuriruhtinaskunta.*

* *Se on piru vie eversti, Apollo nuotitti. Helkkarin korkea upseeri.*

Samassa everstin varusteista kuului kilahdus ja rintakehä alkoi liikkua aivan kuin jokin otus olisi mönkinyt univormun alla. Hetken kuluttua kankaan läpi kuoriutui kaksi koppakuoriaista muistuttavaa metalliesinettä. Elektronisten hyönteisten punaiset silmät syttyivät palamaan samalla, kun ne pudottivat suojakuorensa ja ponnahtivat ilmaan. Pulleista rungoista työntyi esiin tuntosarvet, siivet ja potkurit. Kuoriaiset nousivat suristen puolentoista metrin korkeudelle.

Etsimiin ilmestyi varoitus: * *Lentomiina. Väistä ja suojaudu. Räjähdykseen aikaa KOLME sekuntia.*

Lentomiinat olivat häijyjä koston enkeleitä. Niiden tehtävänä oli takertua lähimpiin eläviin olentoihin ja räjähtää niin, ettei jäljelle jäänyt kuin mytty verisiä riekaleita.

* *YKSI*, etsimen teksti varoitti.

* *Miodógit*, Mark nuotitti samalla kun he perääntyivät kauemmas. * *Piru ollen Apollo, vedä esiin miodógisi. Lyödään ne hittoon kuin kurrapallot. Rob ja Filbur, menkää mataliksi.*

Rob ja Filbur heittäytyivät risteilijän kannelle.

Apollo epäröi: * *Eivät ne ole mitään kurrapalloja. Mitä, jos*

ne räjähtävät iskusta?

** Eivät räjähdä. Niissä on aikasytytin. Vai keksitkö paremman idean? Aikaa on vielä ruhtinaalliset pari sekuntia.*

Aika riitti pieneen pohtimiseen, koska käärmeterva kiihdytti ajatuksia. Apollo veti esiin kaarevan veitsensä ja hymyili tuimasti. ** Ei tarvitse keksiä muita ideoita. Tarkistin tiedot. Miina räjähtää vasta sytyttimen lauetessa.*

** KAKSI.*

Lentomiinat lukkiutuivat ja ampaisivat liikkeelle. Jo muutaman metrin matkalla niiden vauhti kiihtyi yllättävän nopeaksi.

Mark ja Apollo odottivat miinoja kyyryssä käsivarret takana. Kumpikin piteli veistään kahdella kädellä. Käärmeterva kohisi suonissa, ja aika mateli miltei pysähdyksiin. Miinat näyttivät lähestyvän hitaasti leijuen kuin saippuakuplat, mutta myös lihakset liikkuivat jähmeästi. Olo oli kuin painajaisessa, jossa näkee väistämättä lähestyvän vaaran, mutta ei pysty tekemään mitään. He tiesivät kuitenkin kokemuksesta, että huippuun harjoitetut lihakset toimisivat riittävän nopeasti.

Sadasosasekunnit vaihtuivat etsimissä. Ilma hiipi keuhkoihin molekyylien jääkylmänä virtana. Onnistuneen lyönin edellyttämä liikesarja alkoi ennen kuin miinat saapuivat iskuetäisyydelle. Apollo reagoi aavistuksen verran Markia myöhemmin, mutta yhdessä sulavassa silmänräpäyksessä he sivalsivat molemmat veitsillään kaikin voimin ja osuivat kumpikin keskelle maalia. Kuului kaksi napakkaa, peräkäistä kilahdusta, ja miinat sinkoutuivat kauas radaltaan.

Mark ja Apollo heittäytyivät pitkälle risteilijän vinolle kannelle.

** KOLME.*

Miinat räjähtivät lähes samanaikaisesti. Sirpaleita ropisi ympäriinsä. Lähietäisyydeltä ne olisivat olleet tappavia.

** Onkohan noita pirulaisia lisää? Filbur kysyi.*

** Voisin kuvitella, että vain kaikkein korkea-arvoisimmilla upseereilla on lupa pitää niitä, Apollo vastasi. * Ne eivät nimitäin valikoi ubrejaan.*

** Kuunnelkaa, Rob nuotitti. * Tuolta tulee joku.*

Keulan puolelta kantautui askelten ääniä.

** Piiloudutaan!* Mark käski.

He pujahtivat rivissä seisovien tynnyreiden taakse ja jäivät odottamaan. Markin kypärästä kohosi kamera, jonka kautta he näkivät kahden omituisen hahmon kävelevän kantta pitkin levollisesti sanaillen. Tulijoiden kieli oli jonkinlaista arabian murretta, jota veljekset eivät ymmärtäneet, mutta etsiimiin ilmestyi automaattinen käännös.

– Kukaan ei ole enää hengissä. En käsitä, mistä se olisi voinut tulla? totesi olento, joka sai veljesten sydämet hypähtelemään oudosti. Kyseessä oli äärimmäisen kaunis nainen. Kylmästä huolimatta hän oli pukeutunut ainoastaan silkkiseen, jalokivin koristettuun lannevaatteeseen ja rintoja peittäviin, silkkivuorattuihin metallikaariin. Mustat hiukset oli palmikoitu niskaan ja jaloissa oli kevyet tossut sekä vyöllä pistooli ja kapeateräinen tikari.

– Se kuulosti lentomiinalta. Ehkä ne laukesivat jostakin syystä itseksensä. Mutta nyt ei ole aikaa hukattavaksi, alus on tutkittava uudestaan, sanoi valtava jätti, joka käveli naisen rinnalla.

Yli kaksi metriä pitkä taisteluhirviö oli pelkkää lihasta. Paksu nahka kiilteli vihertävänruskeana, neljä silmää tarkkaili ympäristöä herkeämättä ja otsasta törötti kolme julmaa sarvea. Käsipareja oli kahdet: toiset voimakkaat ja pitkät, toiset lyhyemmät ja sirot. Rinnalla oli kaksi pistoolia sopivasti pienempien käsien ulottuvilla. Oikeanpuoleisen viuhkamaisen korvan takaa näkyi sapelin kahva. Hartioiden yli kulki nahkahihnoja, jotka olivat kiinni kevyessä lannevaatteessa. Jätin jaloissa oli raskaat, metallivahvisteiset nahkakengät. Olalla keikkui viiksekäs marakatti, joka hyppäsi

kirkuen maahan ja kipitti kävelijöiden edelle. Marakatin toinen silmä oli peitetty mustalla lapulla.

* *Piraaatteja! Mitä minä sanoin!* Mark nuotitti tyytyväisenä.

* *Olkoon mitä tahansa, niitä on vain kaksi. Meillä on ylivoima,* Filbur ilmoitti.

* *Iso näyttää aika pahalta,* Apollo varoitti.

* *Ehkä, mutta se mahtaa olla hidas ja kömpelö,* Rob epäili.

Apollo: * *Huomatkaa, että sillä on sapelin lisäksi pistoolit.*

* *Onkohan apinasta vastusta?* Filbur pohti.

* *Ne voivat joskus yllättää,* Mark kuittasi. * *Sinusta se tiedetään.*

* *Sinähän olet vitsikäs tänään,* Filbur vastasi.

* *Lopettakaa,* Rob komensi. * *Minä kävelen esiin. Katsotaan, mitä tapahtuu. Olkaa valmiina.*

Apollo: * *Älä ole hullu. Tehdään niistä selvää nyt heti. Meitä ei ole vielä huomattu.*

* *Älä hätäile, Apollo. Rob on oikeassa,* Mark totesi. * *Ei tapeta niitä heti. Ne vaikuttavat mielenkiintoisilta. Ehkä niistä voisi vaatia lunnaita. Etene vain, Rob. Me muut varmistamme selustan.*

* *Onkohan niillä jonkinlaiset lämpökentät, kun tarkenevat noin vähissä vaatteissa?* Rob pohti.

* *Ehkä jotakin uutta teknologiaa,* Mark vastasi, * *mutta se ei näy etsimissä.*

Rob ilmoitti: * *Minä menen nyt.*

* *Enää ei peräännyttä. Kaikki valmiina,* Mark ohjeisti. * *Jos Robia uhataan, annan merkin ja tehdään niistä raatoja, ennen kuin ne ennättävät sanoa hyvää päivää.*

Rob McCool astui esiin kädet rentoina vanhanaikainen räjähdekivääri valmiina selässä. Hän saisi sen ampumakuntoon yhdessä hujauksessa, luultavasti paljon nopeammin kuin hirviö omat pistoolinsa.

Se ajatus tuli testattua seuraavan sekunnin aikana.

Jätti huomasi Robin ja hyppäsi neidon eteen. Rob ennätti ajatella, että hirviön kengissä täytyi olla jonkinlaiset pienet leijuntasäiliöt, teknologiaa, jota ei pitänyt olla olemassakaan, mutta niin ketterä liike ei tuntunut muuten lainkaan mahdolliselta. Jätin ylemmät kädet tavoittelivat pistooleita ja suuri käsi ojentui kohti sapelin kahvaa.

Rob McCool kiskaisi kiväärin selästään niin nopeasti, ettei silmä voinut sitä nähdä. Hän oli harjoitellut liikettä tuhansia kertoja hioen sen täydellisyyteen, ja se tapahtui äärettömän sulavasti ja täsmällisesti. Hän tähtäsi jättiä keskimmäisten silmien väliin vakaan ryhdikkäänä, kevyesti hymyillen.

– Seis! hän komensi. – Älkää liikkuko!

Kivääri odotti etusormen käskyä malttamattomana. Rob oli veljessarjan ja koko Pirunkirnun klaanin ylivoimaisesti paras ampuja. Tältä matkalta hän saisi puhkaistua jätin jokaisen silmän alle sekunnissa.

Marakatti kirkkasi ja nelisti jonnekin häntä pystyssä.

Rob antoi sen mennä.

Mark tarkkaili tilannetta kypäränsä teleskooppikameralla. Käärmetervan ansiosta hän näki kaiken yksityiskohtaisen hidastettuna eikä voinut olla ajattelematta, että Robin hallittujen ja täsmällisten liikkeiden oli pakko tehdä vaikutus muukalaisiin.

** Näytä sille Rob, Filbur nuotitti. Hän ja Apollo saivat kuvaa sekä Markin että Robin kameran kautta.*

Mark vahvisti: ** Rob, ota jätti alas vasta kun se yrittää vetää esiin pistoolit.*

– Kuka olet? jätti kysyi Robilta americanoksi. Se oli maailmanlaajuinen kauppakieli, jota lähes kaikki osasivat. Niin myös McCoolin veljekset.

– Olen Rob McCool. Kuka itse olet?

– Ressukka taitaa olla pelkkä metsärosvo. Katso sen varusteita, jätti murahti naiselle arabiaksi luottaen siihen, ettei

Rob ymmärtäisi hänen puhettaan.

– Mutta hämmästyttävän nopea sellainen, nainen sanoi jätin käsivarren suojasta. Hän jatkoi americanoksi: – Me olemme etsimässä erästä henkilöä. Entä sinä?

– Alus näytti hylätyltä. Ajattelin kurkistaa sisään.

– Kuinka pääsit alukseen?

– Hyppäsin.

– Hyppäsit? jätti murahti epäuskoisena. – Ei se ole mahdollista. Sinulla ei ole lentoasua. Kerro totuus ennen kuin kärsivällisyyteni loppuu.

Rob hymyili jätin itsevarmalle tyyllille jakaa käskyjä, vaikka sitä tähdättiin keskelle otsaa. Hän sanoi:

– Hyppäsin kannelle leijulaudan avulla. Otimme vauhtia rinteestä.

– Et siis ole yksin? nainen totesi.

Rob kirosi virhettään. – En.

– Miksi et kutsuisi häntä esiin?

Apollo viestitti: * *Minä menen.*

* *Selvä*, Mark myöntyi.

Apollo käveli näkyviin.

– Taitaa olla samaa maahisten sukua, jätti hymähti arabiaksi.

– Samaa heimoa, vaikkei ihan yhtä riuku kuin ensimmäinen, nainen naurahti ja kallisti päätään. Hän tuki kämmentensä lantiota vasten ja sanoi americanoksi:

– Kuinka uskalsitte nousta vieraaseen lentoristeilijään?

– Ei tämä vaikuttanut kovin vaaralliselta, Rob sanoi. –

Pelkkiä raatoja koko porukka.

Jätti naurahti hyväksyvästi.

– Mitä luulitte löytävänne? nainen kysyi.

– Ei meillä ollut siitä oikein selvää ajatusta, Rob sanoi.

– Emme ole koskaan olleet tällaisella aluksella. Se vain kiinnost.

Jätti nauroi ja pyöritti päätään. – Kiinnost. Tuosta minä

pidän. Savuava lentoristeilijä täynnä kiinnostavia raatoja.

Rob esitti kysymyksen:

– Missä vaiheessa tulitte alukselle? Otitteko osaa taisteluun?

Jätti alkoi hekottaa niin, että vesi virtasi kaikista neljästä silmästä. Näky oli hämmentävä. Otus sai kuitenkin koottua itsensä. – Kuulkaas pojat, tämä lievä epäjärjestys on meidän pikku kätöstemme tekosia.

Rob McCool saattoi kuvitella, kuinka muut pidättivät hengitystään. Jos kaikki kannella lojuvat ruumiit olivat kahden taistelijan jäljiltä, olisi heillä tekemistä, mikäli haluaisivat selviytyä heistä voittajina.

Rob pelasi aikaa. – Oletteko piraatteja?

Samaan aikaan hän kysyi Markilta kypärän viestijärjestelmän kautta: ** Mitä tehdään? Odotetaanko, vai otetaanko ne alas saman tien?*

Mark vastasi: ** Puhu vielä vähän aikaa. Keksi jotakin. Valmistautukaa hyökkäykseen.*

– Mekö piraatteja? jätti sanoi silmät suurina. – Emme todellakaan.

– Keitä te sitten olette?

– Olemme... pelastajia, ja nuo sotilaat asettuivat poikkitehloin tiellemme. Toivottavasti te ette yritä samaa.

Nainen puuttui keskusteluun:

– Älkää pelästykö. Meillä ei ole mitään teitä vastaan. Pikkeminkin päin vastoin, voisimme käyttää apuanne. Etsimme erästä henkilöä, joka on kätkeyty alukselle. Auttakaa meitä löytämään hänet, niin palkitsemme teidät ruhtinaallisesti.

Pelkkä lentoristeilijän kannella olevien suojasädehaarniskoiden ja leijuvöiden arvo oli niin suunnaton, että Robin oli vaikea kuvitella palkkiota, joka olisi voinut olla houkuttelevampi.

Marakatti kirkkaisi ylätuloista. Se taiteili mastosta roikuvassa kaapelissa ja osoitti sormella Markia.

– Mitäpä jos kolmaskin teistä näyttäytyisi, jätti sanoi tyyli.

Mark nousi esiin piilostaan. Kypärän moottori vetäisi teleskoopikameran piiloon vaimeasti surahtaen. Mark näytti rennolta, mutta lihakset olivat valmiit toimintaan. Lantiovyössä oli räjähtäviä luoteja ampuva pistooli ja selässä sädekivääri sekä kertakäyttöinen sinko.

– Sieltähän tulee oikea vanhojen hyvien aikojen soturi. Ja edelleen samaa sukua, jätti sanoi naiselle.

Hajanaisessa rivissä seisoessaan veljekset vaikuttivat varsin iskukykyiseltä joukkiolta. Siihen nähden jätti ja nainen esiintyivät hämmentävän ylimielisesti ja rauhallisesti.

– Kolme nuorta miestä, nainen totesi toista kulmaansa kohottaen.

– Neljä, kuului kirkas ääni muukalaisten takaa. Villisti virnistävä Filbur seiso siellä liekinheitin valmiina. Valkoiset hiukset hulmusivat olkapäille kypärän alta. Pieni sininen liekki lepatti aseensa piipussa. – Kertokaahan hieman tarkemmin, mistä oikein on kyse!

Naisen ääni ei värähtänytkään, vaikka Filburilla oli käsissään pelottava ase.

– En usko, että meillä on enää paljonkaan aikaa tarinointiin, nainen sanoi lempeästi, – mutta tällä aluksella on eräs henkilö, joka meidän täytyy löytää ennen kuin Novgorodin suuriruhkinaan lentopurret saapuvat paikalle, eikä siihen mene enää kauaa.

– Miten ajattelitte pelastautua sitten, kun olette löytäneet hänet? Mark kysyi.

– Lentopurtemme on etukannella, sanoi jätti. – Kun saamme sen ilmaan, en usko, että rusien purret pystyvät meitä enää tavoittamaan.

– Vaikutatte kovin itsevarmoilta, vaikka olette parasta aikaa saarroksissa.

– En yhtään liioittele, jos sanon, että olemme selvinneet

pahemmistakin tilanteista. Saisinko tehdä ehdotuksen? nainen sanoi.

Jostakin syystä poikien oli helppo uskoa häntä. Kuolleet novgorodilaisotilaat puhuivat hänen puolestaan.

– Antaa kuulua, Mark sanoi.

– Auttakaa meitä löytämään etsimämme, niin saatte jäädä eloon. Meillä ei ole mitään teitä vastaan. Sen jälkeen voitte ottaa alukselta mukanne mitä haluatte. Luulen, että täällä on kaikenlaista teitä kiinnostavaa... roinaa uudenaikaisista leijuvöistä ja suojasädehaarniskoista lähtien, nainen sanoi nostaen sormen huulilleen ja katsoen säälivästi poikien varusteita. – Sellaiset ovat perin harvinaisia metsien sankareilla, ja teidän kalustonne näyttäisi olevan muutenkin harmillisen vanhentunutta vuosikertaa.

Mark punastui ja tiukkasi: – Mistä tiedämme, ettette yritä jotain temppua päämme menoksi?

– Ette mistään, nainen sanoi. Sitten tapahtui taas paljon lyhyessä ajassa. Nainen alkoi ikään kuin väreillä heidän edessä, ja katosi sitten kokonaan.

– Etsimet! Mark huudahti. – Hän manipuloi etsimien kuvaa. Toimikaa! Tulta!

Pojat nostivat etsimet pois silmiltään ja laukaisivat aseensa, mutta luodit kilpistyivät vastustajien esiin välähtäneistä suojasädekentistä.

Jätin käteen oli ilmestynyt sapeli, jonka terä kipinöi kuin ahjosta vedetty rauta. Siinä oli samanlainen sädeaura kuin Markin ja Apollon miodóg-veitsissä. Hän hyppäsi uskottomalla nopeudella Filburin, taakse, ja vaikka Filbur oli valppaana, heittimen liekkivana ei osunut kohteeseen, vaan laahasi muutaman kiusallisen sentin jäljessä. Hetken näytti siltä, kuin hyökkäävä jätti saisi murskattua liekinheittimen sapelillaan, mutta Filbur ponnahti sivuun ja alas tasanteelta livahtaen kuin kärppä ilmastointiventtiilien taakse. Hän roiskautti mustana savuavan tulimeren jälkeensä, mutta jätti

väisti liekit hyppäämällä sivuun.

Nainen käytti hyväkseen kannen keskelle roihahtanutta tulta, väisti Markin ampuman laukauksen ja syöksyi Apollon luo. Vaikka pojat olivat käärmetervan nostattamassa vireessä ja muutenkin huippuunsa harjaantuneita sotureita, ja vaikka he pystyivät liikkumaan nopeammin kuin nopeinkaan tavallinen taistelija, löivät naisen liikkeet heidät ällikällä. Apollo syöksyi sivulle ja ampui sarjan. Naisella oli toisessa kädessään pistooli ja toisessa suojasädegeneraattori, joka muodosti hänen eteensä luodinkestävän kilven.

Nainen tulitti pistoolillaan ja perääntyi itselleen edulliseen asemaan. Mark ja Rob joutuivat toistensa tulilinjalle. Sitten nainen heittäytyi maahan, teki kuperkeikan ja otti pienen esineen rintasuojuksestaan. Esine välähti kuin aurinko ja sokaisi pojat hetkeksi. Se kuitenkin riitti naiselle, joka syöksyi eteenpäin, kiersi hoikan käsivartensa Apollon kaulan ympäri ja painoi tikarin terän vasten paljasta kurkkua. Vaalea iho viiltyi auki, ja verinoro kasteli tikarin kärjen.

– SEIS! nainen huusi. – Meidän ei tarvitse vuodattaa enempää verta.

Nainen huohotti ja puristi Apoltoa otteessaan. Hän halusi pysäyttää taistelun, koska se ei edennyt hänen mielensä mukaan. Hän ei ollut nähnyt mitään vastaavaa koko pitkän uransa aikana. Tuntui aivan käsittämättömältä, että hetkeä aikaisemmin he olivat tuhonneet kokonaisen miehistön novgorodilaisia, huippuvarusteltuja valiojoukkoja, mutta nyt neljä metsäläisnuorukaista piti pintansa heitä vastaan.

Pojat jähmettyivät paikoilleen. He olivat täysin lamaantuneet naisen käskystä ja Apoltoa uhkaavasta hengenvaarasta.

Sitten nainen teki jotakin niin odottamatonta, että se sai pojat entistä enemmän hämilleen. Hän pyöräytti Apollon ympäri ja suuteli pitkän suudelman suoraan tämän suulle. Sen jälkeen hän henkäisi, katsoi Robia ja Markia silmiin, räpyytti ripsiään hypnoottisesti ja sanoi:

– Uskokaa pois. Voisimme tappaa teidät saman tien, mutta emme aio tehdä sitä. Miksi rakentaisimme välillemme vihaa, kun voimme olla ystävät? Auttakaa meitä, ja me autamme teitä.

Oli vähän aikaa täysin hiljaista.

Viimein Mark nielaisi ja kysyi:

– Ku-kuinka voimme luottaa teihin? Hänen kurkkunsa oli yhtäkkiä aivan kuiva. Hän tajusi heidän olevan ensimmäistä kertaa elämässään näin pahasti alakynnessä. Myös kiihkeän suudelman näkeminen järkytti. Ei vihollisen kuulunut käyttäytyä niin.

– Minun sanani kestää polttavimmankin tulen, nainen sanoi niin vakuuttavasti, että siihen oli vaikea olla uskomatta. – Eikä teillä ole vaihtoehtoja. Näen, että olette nuoresta iästänne huolimatta taitavia sotilaita ja ansaitsette täyden kunnioitukseni, mutta me olemme ammattisotureita ja olemme syntyneet tappajiksi.

Hän piti pienen tauon ja sanoi painokkaasti. – Me olemme has’hassineja.

Nainen antoi sanojen vaikuttaa ennen kuin jatkoi:

– Meillä on suojasädekilvet ja sanoisinko... melkoinen kokemus siitä, mitä sanotaan taistelemiseksi. Katsokaa ympärillenne. Tämä on sotaa eikä mikään pikkulasten seikkailu hylätylle lentoristeilijälle.

Mark nielaisi uudestaan. He olivat kuulleet tarinoita has’hassineista, legendaarisista palkkasotureista tai salamurhaajista, joiden kerrottiin olevan kuolemattomia, ja hän ymmärsi, ettei heillä ollut tässä tilanteessa vaihtoehtoja. Ei jos he halusivat Apollon selviävän hengissä yhtään pidempään.

– Mitä ehdotat? hän kysyi.

– Kutsukaa ensin se temppuileva liekinheittäjänne takaisin näkyville.

Filbur käveli esiin korkealta ilmastointitorven takaa, virnisti ja napautti liekin sammuksiin. Hän hyppäsi alas voltilla

ja iski silmää jättille. – Onko kaikki hyvin, pomppulisko? Ei sarvia, ei hampaita?

– Lopeta Filbur, Mark tiuskaisi ja kysyi naiselta:

– Mitä te oikein etsitte?

– Etsimme erästä henkilöä, ihastuttavaa nuorta neitoa.

Nainen antoi taas sanojensa upota ennen kuin jatkoi:

– Hänet tunnistaa mustista hiuksista ja taivaansinisistä silmistä. Olemme skannanneet koko aluksen läpikotaisin, mutta hänet on kätkeyty todella taitavasti.

– Ehkä hän ei ole täällä.

– Saamamme tiedon mukaan hänen pitäisi olla.

– Siis pitäisi, Apollo sanoi tikari yhä kurkullaan. Hän ei malttanut pysytellä hiljaa. – Hyökkäsitte lentopurrella lentoristeilijän kimppuun, lahtasitte kymmenittäin ruseja, ettekä ole edes varmoja, onko etsimänne täällä.

– Niin, nainen tokaisi. – Entä sitten?

Apollo pyöritti päätään, mutta se oli virhe. Tikari painui syvemmälle lihaan ja verta pulpahti esiin haavasta. – Jospa skannerianne on harhautettu, hän sanoi ähkäisten kivusta. – Voisinko katsoa sitä?

– Se ei oikein onnistu, nainen naurahti. – Skanneri on näet pääni sisällä.

– Jospa se on epäkunnossa, Filbur sanoi ilme totisena. Hän tajusi sanojensa aiheuttaman vaaran, muttei malttanut pitää suutaan kiinni.

Nainen katsoi Filburia murhaavasti. – Se on täysin kunnossa. Se ei vain toiminut toivotulla tavalla.

– Kertokaa tarkemmin. Kuinka yrititte skannata häntä? Apollo jatkoi.

– Mitä se auttaa? Olet pelkkä metsäläinen. Tämä vaatii korkeaa teknologiaa, jota ei kasva turvemajoissa.

– Sopii kokeilla, Apollo sanoi ärtyneenä naisen ylimielisyydestä.

Jätti pehmeni Apollon ehdotukselle. – Mitä se haittaa,

Asha? Anna parametrit. Katsotaan, miten pojan käy.

Nainen luetteli Apollolle signaalin parametrit. Apollo laski varovasti etsimet silmilleen ja pysyi hetken vaiti. Sitten hän sanoi:

– Aluksella on tehokas häirintä, joka on toteutettu ai-noastaan peittävänä. Sitä ei huomaa helposti, mutta se on luultavasti vahvempi kuin etsimänne signaali. Komentohuoneesta käsin sen voisi sammuttaa.

– Turvemajassakin voi oppia kaikenlaista, Filbur sanoi ja kohautti olkapäitään.

Nainen ei reagoinut, vaan katsoi Apolloa ihmeissään ja sanoi jättille:

– Omar, viedään hänet komentohuoneeseen.

– Ei ole enää tarpeen, Apollo keskeytti. – Pääsin jo aluksen viestijärjestelmään.

Jätti naurahti. – Mainiota. Turvekouluunne tulee tunkua, kun tämä tulee tietoon.

– Meillä on silti kiire, nainen sanoi. – Signaalin kantama on vain viitisen metriä. Meidän on haravoitava koko alus keulasta perään.

– Älä hätäile, Apollo sanoi. – Pääsen pian aluksen keskus-älyyn.

– Ja sinä kun luulit olevasi taitava, Omar sanoi naiselle.

– Jos et ole varovainen, hän murtaa mysteerisuojuuksesi ja porautuu pääsi sisään.

– Sen skannerinkin voisi sitten yksin tein korjata, Filbur näpäytti, mutta sulki suunsa ja punastui, kun nainen suipisti huuliaan ja lähetti hänelle lentosuukon.

Apollo jatkoi itseksensä:

– Pari pientä vartijapeikkoa matkan varrella, mutta... hetkinen, nyt ne on ohitettu. Aivan käsittämättömän mielikuvi-tukseton takaportti muuten upeassa koodissa. Mysteerit on rakennettu kaikkien taiteen sääntöjen mukaan.

Apollo seikkaili keskusälyn labyrintissä. Siellä oli mo-

nivärisiä geometrisiä muotoja järjestäytyneinä erikokoisille tasoille. Ne olivat tekoälyn komponentteja, koodeja ja ohjelmanpätkiä, jotka hallinnoivat aluksen toimintoja.

Hän jatkoi: – Tästä pääsee käsiksi kaikkeen. Laitan signaalierottimen päälle ja asetan antamasi parametrit etsintään. Viimeisen päälle siisti järjestelmä. Muutan vielä aluksen tiedot visuaalisiksi ja laitan jakoon, noo-oin.

Apollo odotti hetken, mutta huokaisi sitten pettymyksettä: – Harmi. Parametrit täyttävää laitetta ei ole koko aluksella.

– Mahdotonta, nainen sanoi.

Rob McCool laskei etsimet silmilleen, niin että näki Apollon jakaman kaaviokuvan. – Mikä tuo on? hän kysyi. – Tuolla alatasolla.

Aluksen kaaviokuvan peräosassa tuikki heikko signaali.

– Se on jonkinlainen erillinen laite tai paikallinen datavuoto, Apollo sanoi.

Apollo nosti etsimet silmiltään ja katsoi naiseen. – Sopeiko has’hassinin avata porttinsa sinne skanneriin, niin lähettän tarkan kuvan. Apollo oli jo oivaltanut, että nainen oli jonkinlainen koneen ja ihmisen yhdistelmä, joka ei tarvinnut kypärää tiedon prosessointiin ja välittämiseen.

– Ei sinulle mitään porttia aukaista, mutta avaan postilaatikon. Pudota sinne.

Apollo sai yhteyden naiseen. Hän näki etsimissään ikään kuin eräänlaisen data-avaruuden merellä kelluvan laiturin, jota kohti hän lähetti tiedot.

Nainen kirosi arabiaksi. – Olisi pitänyt tajuta. Ne ovat asentaneet häirintälaitteen, joka sotkee paikannussignaalin. Se on osittain orgaaninen ja siksi niin huomaamaton. Hän on aivan aluksen peränurkassa vuotavan leijuntasäiliön vieressä, toivottavasti vielä elossa. Mennään, Omar!

Pojille hän sanoi:

– Ette varmaan pahastu, jos pidän punapään vakuutena

uskollisuudestanne. Hän työnsi Apolloa edellään kohti rapuja. Jätti ja marakatti seurasivat perässä.

Mark antoi ohjeet toisille etsimien kautta: ** Apollo, älä hätäile. Rob lähtee mukaasi. Minä jään Filburin kanssa odottamaan niitä rusien lentopursia. Lähetä meille asejärjestelmien koodit ja käyttöohjeet, niin saamme tutkan ja tykit haltuumme. Ostetaan meille lisääaikaa.*

Markin ja Filburin kypäriin virtasi Apollon lähettämää dataa risteilijän keskusälyltä.

Apollo: ** Kaikissa aseissa on automaattitähtäimet ja -lataukset. Teidän täytyy vain valita kohteet ja laukaista. Helppoa kuin mikä.*

** Ai-ai, kippari, Filbur kuittasi.*

Rob McCool seurasi has'hassineja ja Apolloa kannen alle. Hän näki aluksen kaaviokuvan kolmiulotteisena karttana etsimissään. Keltaisena hehkua viiva näytti oikean reitin.

Lentoristeilijä oli sisustettu ylellisesti. Lattioita peitti samettimatto. Seinät oli koristeltu väritapetein ja puuleikkauksin. Öljyväritaulut ja marmoriset veistokset tekivät aavemaisen vaikutelman aivan kuin ikivanhat antiikin tarut olisivat heränneet eloon aluksen himmeässä valaistuksessa. Rob ei voinut olla ajattelemaan kuinka paljon tällainen alus maksaisi. Se ylitti hänen käsityskykynsä. Hän ei yksinkertaisesti osannut kuvitella sellaista läjää rikkauksia.

He olivat jo lähellä signaalia, kun edestä alkoi kuulua rytinää. Leijuntasäiliön räjähdys oli repinyt risteilijän perän rikki ja aukon läpi näkyi puita ja lunta, koska perä roikkui muuta runkoa alempana.

Jätti pysähtyi metallisen oven kohdalle. Signaali tuli toiselta puolelta. Hän otti esiin pistoolinsa ja alkoi leikata ovea. Sininen säde sulatti metallia, joka kipinöi ja sähisi kuumuudessa. Ilman täytti kirpeä otsonin tuoksu. Sitten säde sammui, ja jätti kirosi sylkäisten leikkausjälkeen. Sauma sihahti kuin käärme. Aukosta oli vielä iso osa leikkaamatta, ja jätti

työnsi tyhjän pistoolin koteloon ja otti esiin toisen. Pienet kädet liikkuvat tynnyrimäisen rinnan päällä näppärästi kuin erakkoravun sakset. Pistooli sirahdi käyntiin, mutta se sammui miltei saman tien.

Jätti manasi arabiaksi. – Mitä hemmettiä? Näinkö vähiin ne tuli ammuttua?

Asha ojensi oman pistoolinsa Omarille, joka jatkoi leikkaamista, mutta ennätti sulattaa metallia vain muutaman tuuman, kun liekki kuihtui taas. – Ei voi olla totta, hän yskäisi ja katsoi sitten Robia.

– Onko sinulla jotakin, millä voisi leikata metallia?

– Ei, mutta Markilla on sädekivääri. Samalla hän ajatteli, ettei tiennyt oliko siinä kovinkaan paljoa tehoja jäljellä. Vanha kapistus söi energiaa hullun lailla, eikä sitä ollut koskaan pidetty täydessä latingissa.

– Kutsu hänet tänne, nainen käski.

– Yhteys ei kannu sinne saakka. Haen kiväärin itse, Rob sanoi ja lähti.

Rob McCool auttoi has'hassineja, koska halusi ehdottomasti nähdä tytön, jonka takia nämä olivat tappaneet lentoristeilijän koko miehistön. Hän halusi nähdä tuon ihastuttavan neidon, jolla oli mustat hiukset ja taivaansiniset silmät.

Kun Rob pääsi lähelle kantta ja viestijärjestelmä alkoi taas toimia, tulvahtivat etsimet täyteen pahaa enteileviä merkkijonoja.

Mark nuotitti Filburille: ** Neljä lentopurttua kaakossa. Kahdeksan minuutin päässä. Luultavasti ruseja.*

** Mitä tehdään?* Filbur kysyi.

** Ota keulatykki, Mark komensi. * Minä viritän ylipainepommit.*

** Ai-ai, kippari.*

** Mikä ihmeen kaapparikokelas sinä oikein kuvittelet olevasi?* Mark murahti.

** Ensiluokkainen laivapojan alku ainakin, Filbur vastasi.*

Samassa Rob pääsi kannelle. * *Mark, tarvitsen sädekivääriä.*

* *Miksi hitossa?*

* *Pitää tehdä reikä teräsoveen. Jätin pistooleista loppui puhti kesken kaiken, samoin naisen.*

* *Täällä tulee pian tuliset oltavat. Tutkassa näkyy neljä lentopurttia. Teidän on parempi pitää kiirettä.*

Mark juoksi kantta kiertävää reunusta pitkin Robin kohdalle ja pudotti sädekiväärin alas. Rob nappasi siitä kopin.

– Pidä hyvä huoli armaastani! Mark huusi.

Rob testasi asetta ja hymähti tyytyväisenä. – Taidankin ottaa tämän itselleni.

– Älä edes vitsaile.

Rob virnisti Markille, heilautti kättään ja syöksyi takaisin kannen alle.

LUKU 6 – HYPPY TUNTEMATTOMAAN

Jo kauan ennen kuin Rob McCool näki has'hassinit, hän kuuli Omarin suoltamaa arabiankielistä kiroilua ja metallin kalahtelua metallia vasten.

– Sain sädekiväärin! Rob sanoi työntyessään ovelle.

Hän poisti varmistimen, tarkisti sädegeneraattorin kennon ja käynnisti aseensa. Kuului vinkaisu ja kiväärin kärkeen syttyi punainen hehku. Kypärän etsimet tummuivat automaattisesti, kun Rob painoi liipaisinta ja hehku tiivistyi ohueksi säteeksi alkaen sulattaa metallia tieltään.

– Rusien lentopurret ovat pian täällä. Ne näkyivät jo tutkassa, Rob McCool sanoi samalla kun muutti asentoaan niin että pystyi työskentelemään paremmassa kulmassa.

– Täytyy toimia nopeasti, jätti totesi. – Kun purret tulevat iskuetäisyydelle, meidän on parempi olla kaukana.

– Mark ja Filbur lupasivat järjestää niille pikku yllätyksen. Sen luulisi viivyttävän niitä edes hetken aikaa.

– Onko ruseja paljonkin? nainen kysyi.

– Neljä alusta.

– Paha vastus. He ovat uusineet kalustoaan. Ei enää puhettakaan mistään ilmassa kolisevista höyryvetureista. Sieltä tulee nykyisin vain viimeistä huutoa olevia taistelupursia.

Ennen kuin ovesta leikattu pala oli kokonaan irti, kiväärin säde sammui.

– Mitä pirua, Rob manasi.

– Siirry syrjään, jätti sanoi ja potkaisu ovesta rautakengälleen niin, että pala antoi periksi ja vääntyi sivuun. Samassa

alus kumahti kallioon ja heilahti rajusti.

– Vähempikin voima olisi riittänyt, Rob sanoi hymyillen.

Omar katsoi Robia kulmat kurtussa ja murahti: – Pidän huumorintajustasi, poika. Mutta se ei tarkoita, että pitäis sinusta. Ainakaan elävänä.

Nainen kyykistyi ja huusi aukkoon kielellä, jota kypärän kielisuodatin ei tunnistanut.

– Jos, ette suunnitteluvaiheessa sattuneet huomaamaan, niin kolo on liian pieni kenelle tahansa polvea korkeammalle otukselle. Kukaan meistä ei mahdu sisään, Apollo yskäisi Ashan tikari yhä tiukasti kurkullaan.

– Kemal hoitaa homman, Asha sanoi.

– Kemal? Rob ihmetteli ja sai samassa vastauksen, kun marakatti hyppäsi maahan jätin hartioilta, pujahti hyttiin tutkimaan paikkoja ja alkoi sitten kirkua hillittömästi.

– Kemal, nainen kutsui marakatin takaisin. Otus tuli hytistä levitellen käsiään ja pudistaen päätään, niin että pitkät valkoiset viikset heiluivat edestakaisin. Nainen otti marakatin syliinsä ja katsoi sen ainokaiseen silmään. Sitten hän sanoi jätille arabiaksi: – Hän ei ole hytissä.

Jätti seisoj paikoidaan ja pyöritti päätään.

– Kuinka se on mahdollista? Rob kysyi. – Signaali...

Nainen katsoi Robia merkitsevästi.

Rob tajusi, että oli paljastanut ymmärtävänsä arabiaa.

– Meitä on harhautettu, Apollo tiukkasi. – Se oli valesignaali.

– Kemal, nainen henkäisi, ja marakatti katosi taas hyttiin. Hetken kuluttua se tuli näkyviin käytävän päähän revenneestä aukosta, jonka luo se oli päässyt ulkokautta. Lumihieleet täplittivät sen turkkia.

– Hytin seinässä on reikä, nainen sanoi.

– Kuka etsimänne neito on? Rob tivasi. – Miksi hän on niin tärkeä?

– Se ei kuulu sinulle, Asha hymähti.

Samassa alus huojahti taas. Luminen vaara näkyi käytävän päässä olevan aukon läpi. Puiden latvat raapivat aluksen pohjaa ja kylkeä.

Samalla hetkellä Rob tajusi, mitä oli täytynyt tapahtua. – Veikkaan, että etsimänne neito ei ole enää täällä. Hän on hypännyt aluksesta.

– Voisiko se olla mahdollista? Asha sanoi ja tajusi heti mitä se merkitsi. – Hän jäätyy kuoliaaksi! Omar, lentopur-
relle. Heti!

Jätti ei aikaillut, vaan lähti rynnistämään kannelle. Nainen seurasi häntä työntäen Apolloa edellään.

Ajatukset sinkoilivat Robin päässä. Neito oli ollut van-
kina novgorodilaisten aluksella, mutta jostakin syystä hän oli hypännyt jäiseen tyhjyyteen mielummin kuin oli jäänyt odottamaan, mitä tuleman piti. Hänen täytyi joko pelätä tavattomasti tai olla täysin sekaisin päästään.

Rob huusi Apollolle: – Tyttö kuolee ennen kuin he pääsevät hänen luokseen. Minä hyppään ulos. Pidän hänet hengissä siihen saakka!

– Älä ole hullu! Apollo huusi. – Hän voi olla kuollut jo nyt. Et voi hypätä tuntemattomaan noin vain. Tiedät sen varsin hyvin.

– Lentopurret ovat pian kimpussamme. Voi olla, etteivät has'hassinit pääse edes ilmaan, vaan ne niitataan kannelle. Ota Mark ja Filbur mukaasi. Napatkaa laudat ja paetkaa, minä etsin tytön. Etsikää te sitten meidät. Nähdään pian!

– Älä hyppää! Apollo huusi, ennen kuin Asha työnsi hänet toiseen käytävään, ja he hävisivät näkymättömiin.

Rob McCool juoksi aukolle. Puut huojuivat lentoristeilijää vasten. Hän mittasi vauhdin ja etäisyyden, arvioi mihin tyttö oli ehkä pudonnut, kiinnitti paikan etsimiinsä, odotti sopivaa tilaisuutta ja hyppäsi. Pudotus oli huima, mutta vaikka se nostikin sisuskalut kurkkuun, oli tussahdus jyrkästi viettävään hankeen yllättävän pehmeä. Vauhti ei pysähtynyt

kuitenkaan siihen, vaan Rob alkoi pyöriä holtittomasti rinnettä alas.

Ennen kuin vauhti pysähtyi, Rob kolautti päänsä kiveen. Kivusta ja huimauksesta huolimatta hän räpiköi pystyyn ja aktivoi kypärän lämpökameran. Hän tarkensi katseensa paikannuskuvioihin, joiden mukaan hän oli sadan askelen päässä siitä, mihin kuvitteli tytön hypänneen.

Sata askelta, hän manasi mielessään. Yhtä hyvin se voisi olla sata kilometriä. Kestäisi ikuisuuden nousta sata askelta jyrkkää lumista rinnettä, mutta hän tajusi että asiaa oli turha murehtia ja alkoi ryömiä upottavassa hangessa eteenpäin.

Hetken päästä rinne loiveni hieman, ja hän näki kohouman, jonka päällä oli keltareunainen hengitysreikä.

Vanha pihkaperse talviunillaan, Rob ajatteli ja kiersi kummun hyvän matkan päästä. Karhua ei kannattanut herättää. Reiästä nouseva ilma väreili violettina etsimissä. Otuksella täytyi olla uskomattomat unenlahjat, kun se ei herännyt suoraan yläpuolella vaappuvan lentoristeilijän aiheuttamaan meteliin.

Mutta sitten alkoi kuulua muutakin kuin pelkkää puiden ja kallion rytinää. Äänet olivat vaimeita paukahduksia. Rob tajusi, että Mark ja Filbur linkosivat risteilijästä ylipainepommeja rusien lentopursia kohti.

Pommit paukahtivat vaatimattomasti lähtiessään liikkeelle, mutta perille päästyään ne räjähtivät niin valtavalla voimalla, että lentopurret olivat kovilla suojasädepanssareistaan huolimatta. Kumeat jysähdykset seurasivat toinen toistaan ja tuntuivat vavahtelevana värähtelynä ilmassa.

Rob yritti viestittää veljilleen, mutta joko kypärän lähetin oli kärsinyt vaurioita tai etäisyys oli liian pitkä heidän taajuudelleen. Hän epäili ensimmäistä vaihtoehtoa.

Jonkin ajan kuluttua hän näki edessään violetin läikän. Se oli paljon oletettua lähempänä.

Voisiko se olla?

Robin mielessä pyöri kaikenlaisia arvailuja tytön henkiloöllisyydestä. Ehkä hän oli joku eteläisen kaukomaan prinsessa. Mahtoi olla järkytys ajautua loisteliaan palatsin lämmöstä jäiselle vaaralle kuolemaan. Mietteet keskeytyivät, kun hän näki has'hassinien eksoottisen purren lähtevän liikkeelle vinossa kekottavan risteilijän kannelta.

Has'hassinit tekivät lyhyen kierroksen ilmassa ja lensivät sitten Robia kohti. Alus hidasti vauhtiaan ja laskeutui. Suojasädepanssarien kimallus katosi purren ympäriltä, ja sen sivusta kurottui esiin mekaaninen käsivarsi.

Tyttö on siellä, Rob ajatteli ja tunsi haikeutta, jota ei osannut selittää. Hän olisi halunnut nähdä neidon, joka oli ehkä aivan oikea prinsessa. Hän olisi halunnut nähdä taivaansiniset silmät ja mustat hiukset, joista Asha oli kertonut.

Ajatukset katkesivat taas, kun Novgorodin lentopurret saapuivat ampumaetäisyydelle. Mark ja Filbur tulittivat niitä kannelta, mutta he saattoivat vain häiritä hyökkääjiä, sillä torjuntatuli kilpistyi sivuun pursien suojasädepanssareista. Vain hyvällä onnella joku ammus saattaisi sujahtaa panssaroinnin välistä.

Kuului viheltävä sirahdus ja pamahdus, kun yhdestä purresta laukaistu sädeammus osui suojattoman risteilijän kanteen. Se repi runkoon reiän ja ravisutti koko rinnettä. Kaksi muuta lentopurttia tuli näkyviin Potemkinin takaa.

LUKU 7 – LUMEN ALLA

Sädeammus vioitti yhtä risteilijän oikeanpuoleisista leijuntasäiliöistä. Alus huojui hetken, jonka jälkeen sen kylki nytkähti alas aivan kuin sitä kannatteleva naru olisi katkaistu. Keskimäinen masto ei kestänyt liikettä, vaan murtui ja kolahti alusta kiertävään reelinkiin kuin valtava rumpupalikka sukeltaen sitten Kalmovaaran paksuun lumivaippaan.

Rusien lentopurret pörräsivät lentoristeilijän ympärillä ja etsivät tähtäimeensä sitä puolustavia taistelijoita.

Rob McCool toivoi, että veljet ymmärtäisivät paeta.

Has'hassinien lentopurren nivelletty koura sulkeutui tyhön ympärille ja nosti hänet alukseen.

Turvassa, Rob ennätti ajatella ennen kuin kuuli pahaenteisen huminan. Hän vilkaisi taakseen ja näki rusien lentopurren leijuvaan ehkä kahdensadan askeleen päässä kuusenlatvojen välissä. Sädetykkien piiput työntyivät suojakenttäpanssarien välitse ampumavalmiuteen. Rob nielaisi. Has'hassinien pursi oli kuin tarjottimella. Hän huusi ja heilutti heille käsiään varoitukseksi, mutta se ei auttanut.

Lentopurren pilotti puristi liipaisinta ja keulatykki jysähti. Luoti osui has'hassinien toiseen ohjaussiivekkeeseen ja pirstoi siitä metallisälöjä.

Kaiuttimesta kuului rusinkielinen käsky:

– Sammuttakaa moottori. Ette voi paeta. Luovuttakaa kohde meille.

Peli näytti pelatulta, mutta sitten tapahtui jotakin odottamatonta.

Filbur oli sinnitellyt Potemkinin oikean laitatykin ohjaimissa. Hän joutui olemaan hankalassa asennossa, koska ris-teilijä leijui vinossa, mutta hän ei välittänyt siitä, vaan painoi laukaisinta ja lähetti vihaiset sädeammukset matkaan. Ne osuivat lentopurren tykin suojattomaan piippuun. Seurasi tuhoisa ketjureaktio, kun piippuun ladattu ammus räjähti suojasädepanssarien sisällä ja sytytti kaikki muutkin am-mukset. Tuho oli hätkähdyttävän täydellinen. Alus muuttui hetkessä pieneksi, kirkuvaksi auringoksi. Sitten punaisena hehkuva metallimassa putosi rinteeseen ja vyöryi sihisten alas laaksoon.

Rob olisi menettänyt näkönsä, elleivät kypärän etsimet olisi reagoineet leimahdukseen niin nopeasti. Himmennyk-sestä huolimatta hän sokaistui hetkeksi ja näki silmissään vain keltaisia tulipalloja.

Yksi novgorodilaispursi oli poissa pelistä, mutta sen toi-nen tykki oli ennättänyt sylkäistä luotinsa has'hassinien alukseen tehden runkoon ikävän näköisen reiän.

Filburia tulitettiin nyt kiivaasti kahdesta jäljellä olevasta lentopurresta. Pelasta nahkasi siunattu hurjapä! Rob käs-ki häntä äänettömästi ja keskittyi taas has'hassineihin. Asha oli huomannut hänet ja viittoi jotakin. Hän osoitti pientä esinettä kädessään, ja Rob katsoi hölmistyneenä kuinka len-topurren luukku aukesi ja tyttö pudotettiin takaisin lumeen. Luukku sulkeutui, mutta aivan viime hetkellä marakatti hyppäsi ulos.

Delfininmuotoiset leijuntasäiliöt vaappuivat lumen ylä-puolella. Rob ihmetteli, miksi has'hassinit eivät ottaneet tyt-töä mukaansa, mutta sitten hän näki, että aluksen ympärille ei ilmestynyt hehkuvia suojasädepanssareita. Novgorodilais-purren laukaukset olivat tuhonneet heidän suojasädegene-raattorinsa. Lisäksi heidän purtensa tärisi ja lensi oudosti nytkähdellen, niin että Omarilla oli täysi työ pitää se oikeas-sa kurssissa.

He eivät selviä, jos rusit lähtevät takaa-ajoon, Rob ajatteli.

Has'hassinin ampaisivat matkaan vaarallisen kovaa vauhtia, vaikka pursi heittelehti pahaenteisesti. Sitten alkoi kuulua humisevaa, matalataajuuksista moottoreiden jylinää, kun kaksi novgorodilaisalusta kiihdytti heidän peräänsä kohti horisonttia.

Rob ei jäänyt seuraamaan, kuinka mittelössä kävisi. Hän jatkoi epätoivoista etenemistä lumessa. Etsimissä näkyi Kemalin touhukas punakeltainen infrapunahahmo, mutta tytön liekki oli hiipumassa.

Kesti tuskallisen kauan ennen kuin Rob pääsi heidän luokseen. Kemal näytti Robille hampaitaan, kun hän otti selkä hiestä märkänä ja syvään huohottaen neidon pään viimein syliinsä. Epäileväinen marakatti rauhoittui vasta, kun hän selitti ettei tekisi tytölle mitään pahaa.

Tytön kasvot oli peitetty taipuisalla nahkamaisella naamionla, joka ulottui otsalta nenälle ja poskille. Sen reunassa oli metallinen nappi, se sama, jonka hän oli nähnyt Ashan kädessä. Ehkä se oli jonkinlainen viestintälaitte.

Mustat hiukset ja taivaansiniset silmät, Rob ajatteli siipaistessaan tytön hiuksia, jotka soljuivat kuin korpinsulat naamion yli.

Häidin tuskin elossa, Rob ajatteli tarkistaessaan tytön hengityksen. Eikä ihme, sillä tyttö oli kietoutunut vain jonkinlaiseen ohueen peittoon, joka oli täysin riittämätön suoja Fennonian talven purevalta kylmyydeltä. Hento vartalo ei kestäisi enää pitkään. Oli toimittava nopeasti.

Hän katkaisi rinteessä kasvavan ohuen vesan ja karsi siitä oksat. Sitten hän kiskoi vyölaukustaan litteäksi taitellun lämpöpeitteen, joka oli kevyt, mutta äärimmäisen tehokas suoja kylmyyttä vastaan.

Hän polki lumeen kuopan ja aukaisi peitteen, laski tytön sen päälle ja asettui itse viereen, jonka jälkeen hän sulki heidät molemmat peitteen sisään niin, että vain hänen toinen

kätensä ja päänsä jäivät näkyviin. Kädellä hän työnteli lunta peitteen suojaksi.

Kemal sekosi täysin, hyppeli ympäriinsä ja heitteli lunta ilmaan villisti kirkuen.

– Älä hätäile pikku-ukkeli. Emäntäsi on pian turvassa. Tällä tavoin saan hänet lämpimäksi.

Kemal hiljeni ja asettui hytisten kaivannon reunalle. Se kietoi pienet kätösensä ympärilleen, värisi hillittömästi kehonsa jokaisella solulla ja näytti silmälappuineen ehkä surkeimmalta haaksirikkoiselta, mitä maa on päällään kantanut. Jonkin aikaa siinä istuttuaan se rääkäisi surumielisesti ja katsoi Robia ainokaisella apinansilmällään.

– No, hyvä on. Tule tänne, Rob vastasi marakatin pyyntöön ja raotti peitettä.

Kemal kirkaisi ilosta, hypähti alas penkalta ja kaivautui tyytyväisenä tuhisten Robin ja tytön väliin.

Rob hamusi lisää lunta peitteen päälle. Lopuksi hän sulki aukon aivan pieneksi ja liikkutti jalkojaan ja vartalooan niin, että lumi levisi tasaiseksi eristekerrokseksi peitteen ja jäätävän ulkoilman väliin. Hän oli tehnyt saman lukemattomia kertoja talvisilla metsästys- ja ryöstöretkillä. Vain keppi törötti hangesta päästäen elintärkeän hapen virtaamaan sisään lumipesään. Kaiken tämän jälkeen Rob aktivoi peitteen jäykistekuidut, jotka nostivat lumen painon pois heidän päältään. Pienet, himmeät kiteet syttyivät valaisemaan pimeyttä.

Tila oli ahdas, ja Rob katsoi tyttöä vain muutaman sentin etäisyydeltä, niin että hänen hengityksensä osui tämän iholle, ja se tuntui jotenkin tungettelevalta. Tyttö oli puolustuskyvytön, mutta hänen suurin uhkansa oli kylmettyminen. Hänet piti saada nopeasti lämpimäksi. Niinpä Rob aukaisi takkinsa, sillä hän tiesi, että voisi lämmittää tyttöä vain omalla vartalollaan.

Kylmästä hytisevä Kemal aisti vapautuvan lämmön ja sukelsi Robin kainaloon.

– Pois sieltä, Rob tiuskaisi ja siirsi jääkylmiä lumihileitä varisevan marakatin tytön taakse.

Rob tunnusteli tytön vaatteita. Pällimmäisenä oli kevyt, hihatton päällysosä, joka tuntui miellyttävältä, mutta erittäin lujalta. Se oli jonkinlaista panssarikuitua. Hän aukaisi selkä- ja rintaosia yhdistävät nauhat ja siirsi panssarin heidän jalkopäähänsä. Seuraavana oli pehmeä, kauniisti kuvioitu paita. Rob aukoi napit kaulan alta vyötäisille saakka ja hengähti. Hänen kurkkunsa kuivui, sillä hän ei ollut tottunut tällaiseen puuhaan, ei ollut koskaan ennen riisunut ketään muuta kuin itsensä. Hän otti kepin juuresta lunta ja sulatti sitä suussaan. Sitten hän jatkoi sinnikkäästi kiusallisen kiihottavaa nappien aukomista.

Kemal katsoi toimitusta päätään raapien.

– Ei tässä muukaan auta, jos haluamme pelastaa hänet, Rob sanoi puolustellen tekemisiään.

Kuvioidun paidan alla ei ollut enää muuta kuin hihatton silkkinen aluspaita.

Vaikka Rob tiesi tekevänsä juuri niin kuin tässä tilanteessa oli pakko, ja vaikka hän oli kokenut ja nähnyt kaikenlaista, ja niin metsärosvo ja karski soturi kuin hän olevinaan olikin, tuntui painautuminen nuorta neitoa vasten todella sopimattomalta.

Se oli kuitenkin ainut tapa pelastaa tytön henki.

Oli pieni ihme, että tyttö oli enää edes elossa. Hengitys kulki juuri ja juuri. Pulssi oli heikko. Pieni sydän oli kärsinyt kylmästä kauemmin kuin Rob oli kuvitellut. Hän tajusi, että hyttiin oli täytynyt tulvia pakkasilmaa heti räjähdysten jälkeen, ja hän saattoi kuvitella kaikki ne kauhun hetket, jotka tyttö oli saanut kokea: vangitsemisen teräsoven taakse, aluksen tempoilun taistelun aikana, leijuntasäiliön räjähdysten ja risteilijän putoamisen pilvistä lähelle puunlatvoja. Siitä huolimatta hyppääminen tuntemattomaan, talviseen metsään oli vaatinut poikkeuksellista rohkeutta.

Ehkä se oli ollut epätoivoinen yritys pelastua joltakin vielä pahemmalta.

– Peloton neitokaiseni, Rob McCool kuiskasi ja kurtisti kulmiaan. Hän ihmetteli sanojensa sävyä ja sitä outoa, omistavaa tunnetta, joka niihin liittyi.

Kemal siristi ainoaa silmäänsä matkien Robin ilmettä.

Rob hymyili marakatille ja kosketti tytön naamiota, joka oli tiukasti kiinni kasvoissa. Kuka tahansa olikin laittanut sen, ei halunnut sen irtoavan helposti.

Miksi kasvosi on peitetty? Rob mietti. Ja mikä oli niin kauheaa, että mieluummin hyppäsit kuin jäit odottamaan kohtaloasi?

Rob otti kypärän päästään ja asetti takkinsa heidän peitokseen. Hän veti tytön kiinni itseensä ja painoi naamioituneet kasvot kaulalleen. Mustat hiukset tuntuivat pehmeiltä, viileä iho sileältä. Naamion silmäaukoista näkyvät ripset olivat tummat ja pitkät. Rob yritti rentoutua, mutta pulssi vain kiihtyi, kun hän aisti nuoren neidon naiselliset muodot hienon silkin läpi.

– Ei voi mitään. Sinut on saatava lämpimäksi, kuka lie netkin, hän yskäisi ja puristi neidon entistä tiukemmin itseään vasten.

LUKU 8 – VIIMEINEN LENTO

Has'hassinin lensivät vaarallisen lähellä maan pintaa. Aurin-
gon viime säteet heijastuivat purresta sen kieppuessa Oma-
rin huterassa manuaaliohjauksessa. Kaksi novgorodilaista
lentopurttia seurasi tiiviisti perässä, ja niiden lento oli koros-
tetun hallittua. Ne ampuivat vain harvakseltaan ja yrittivät
päästä lähemmäs pakottaakseen has'hassinin laskeutumaan.

Omarin kädet puristivat kaikin voimin Poseidonin täri-
seviä ohjaimia, ja paksut otsasuonet pullistuivat vihertävillä
ohimoilla silmien tuijottaessa herkeämättä ikkunoissa vilise-
vää maisemaa. Aluksen prismaprosessoreista ei ollut hyötyä,
sillä ne olivat tuhoutuneet tulituksessa samoin kuin suoja-
degeneraattoritkin. Hän ei voinut turvautua ohjausautoma-
tiikkaan millään tavoin.

– Vaihtoehdot ovat vähissä, Omar puuskahti. – Yliäänii-
moottorien käynnistäminen ei onnistu. Emme pysty kiih-
dyttämään täyteen nopeuteen. Olemme kuin tarjottimella.
Yksikin hyvin osunut laukaus pakottaa meidät maahan.
Tämä on nyt tässä.

– Olemme siis mennyttä, Asha totesi viileästi.

– Heti, kun he saavat tietää, ettei koodinkantaja ole kyy-
dissämme, he ampuvat meidät alas.

– Mitä ehdotat?

– Järjestetään heille pieni yllätys.

– Mitä ajattelit?

– Montako ylipainepommia meillä on?

Asha vilkaisi säädinlevyjä. – Neljä.

Omar naurahti:

– Niillä saa aikaan melkoisen jysäyksen.

Asha katsoi hirviömäistä ystävänsä. – Alan päästä kär-ryille suunnitelmastasi.

Hän siirteli asejärjestelmien kolmiulotteisia kuvia ohjain-levyjen päällä. Ylipainepommien symbolit alkoivat hehkua, ja lingot virittyivät. Asha piti kättään pommiluukkujen ho-logrammien yllä ja huokaisi nipistäessään ne kiinni. Pommit eivät pääsisi lähtemään, koska hän lukitsi ne aluksen sisään.

– Valmista on, hän sanoi.

– Näitkö tuon korkeammalla lentävän purren tunnuksen?

– En.

– Katso tarkemmin.

Asha suurensi takaetsimen kuvaa sormiaan ojentamalla ja näki lentäjän kypärään kiinnitetyn merkin. Hänen kulma-karvansa kohosivat hieman. – Se on prinssi Vladimir Ros-nevski. Mutta kuinka ihmeessä?

– Novgorodilaisilla on paljon pelissä.

– No, sitä enemmän tämä tulee kirpaisemaan. Kohta heil-lä on yksi prinssi vähemmän, Asha naurahti. – Oletko val-mis?

Omar asetti kämmenensä Ashan olkapäälle. – Olen val-mis. Pysäytän vauhdin tuon kukkulan kohdalla.

– Siihen loppuu leikki, Omar-kultaseni.

– Et kai aio heittäytyä tunteelliseksi.

– Älä pelkää. Näytetään niille oikein kunnon lähtö.

Omar iski reunimmaista silmäänsä ja naurahti. Kukkulan yläpuolella hän veti ohjaimesta, ja aluksen vauhti hyytyi het-kessä. Asha puhalsi keuhkonsa tyhjiksi ja nipisti laukaisinta. Kaikki ylipainepommit laukesivat samanaikaisesti.

Räjähdyksesi oli niin valtava, että painealto rusensi kasaan kokonaisen kukkulan heidän alapuolellaan. Se kuori ym-päröivän kallioperän paljaaksi laajalta alueelta. Maisema muuttui aivan täydellisesti yhdessä silmänräpäyksessä. Sata-

tuhattuotista jääkautta vastaavat voimat rusensivat tienoota yhdessä ainoassa ohikiitävässä hetkessä.

Jälki oli lohdutonta katseltavaa. Veisi tuhansia ja taas tuhansia vuosia ennen kuin luonto saisi kaiken ennalleen.

* * *

Novgorodin prinssi Vladimir Vasilievitš Rosnevski sai kiittää hengestään lentopurtensa huippumodernia tekniikkaa. Se oli maksanut omaisuuksia, mutta hinta tuntui nyt toisarvoiselta. Puolustusjärjestelmä oli tunnistanut ylipainepommien aktiivoinnin ja väistänyt automaattisesti. Siitä huolimatta G-voimat olisivat murskanneet hänet, elleivät aluksen edistykelliset suojasädepanssarit olisi ryhmittyneet teräväksi kartiokärjeksi räjähdystä kohti ja paineistettu asu pehmentänyt tuho vaikutusta. Hän pysyi kuin pisyikin hengissä, vaikka menetti tajuntansa ja pauskautui kauas kurssiltaan.

Havahduttuaan tajuihinsa prinssi Vladimir näki säädinlevyjen yllä leijuvassa kuvassa räjähdysten aiheuttamat valtavat tuhot.

– Kirottu has’hassinit, hän henkäisi.

Prinssi Vladimir käänsi aluksensa kohti silvottua maastoa. Toiselle lentäjälle oli käynyt paljon huonommin. Paine oli liiskannut lentopurteen kuin hyönteisen. Prinssi Vladimir ei olisi löytänyt sen jäännöksiä ilman tutkaa. Himmeä sähköinen kimmellys särähteli yhä aluksen litistyneen rungon ympärillä, kun hän tuli sen luo. Lentäjä oli rusentunut ohjaamonsa sisään.

Prinssi Vladimir löi nyrkillä ohjauslevyyn. Kuollut mies oli ollut hänen uskollinen oikea siipensä monissa taisteluissa. – Tuonpuoleisessa kohdataan, hän sanoi ja mutisi lyhyen rukouksen.

Prinssi tajusi nyt, että Pandora ei ollut alun perinkään matkustanut has’hassinien lentopurressa. He eivät olisi uh-

ranneet pyhää koodinkantajaansa, eivät missään tapauksessa. Häntä oli vedetty nenestä pahan kerran ja hänen yltiöpäisen suunnitelmansa avainhenkilö oli luultavasti yhä risteilijässä tai jossakin sen lähistöllä.

Prinssi muisti kuinka heitä oli tulitettu kannelta. Joku oli ollut siellä.

Hän kirosi ääneen ja kiihdytti aluksensa täyteen vauhtiin.
– Se noita ei voi olla kaukana.

* * *

Asha aukaisi silmänsä. Hän irrotti johtimen korvansa takaa ja nosti päätään kiertävän pannan pois tummiksi värjäytyiltä hiuksilta. Hän veti kanyyliletkun irti vasemmasta käsivarresta ja kiinnitti sen huolellisesti sängyn vierellä olevaan telineeseen. Jäsenet olivat jäykät pitkästä liikkumattomuudesta. Hän nousi pehmustetulta vuoteelta ja katseli hetken aikaa mittareita ja kuvajaistasoja ja käveli huterin askelin toisen vuoteen luo. Siinä makasi lyhyenlanta, sänkipartainen ja harvahiuksinen mies, jolla oli hyvin tummat ja tuuheat kulmakarvat ja mahkurainen nenä.

– Omar, herää.

Mies hätkähti. – Mm-mitä nyt?

– Kotona ollaan. Tarkistin juuri ulkokuvat. Vuoret ja Kaspia ovat yhä paikoillaan.

Omar pyöritti päätään ja venytti käsiään. Hän ähkäisi, ojensi jalkojaan ja haritti varpaitaan. Sitten hän vapautti itsensä letkusta ja johtimesta ja vääntäytyi istualleen. – Olihan reissu.

– Kallis reissu, Asha sihahti.

Omarin ilme synkistyi. – Siinä meni upouusi pursi ja mollemmat avatarat kaupan päälle.

– Ja tehtävä on yhä kesken. Asha meni kuvajaistason luo ja alkoi selata matkan tapahtumien tallenteita.

– Mitä aiot sanoa Roxelanelle? Omar kysyi.

– Miten niin minä? Taidan laittaa sinut asialle.

Omar nousi sängyltä, katsoi Ashaan hätääntyneenä ja aukoi suutaan, muttei saanut sanoja ulos.

Asha oli päätä pidempi Omaria. Naisen uneliaiden silmien välistä alkoi kyömynenä, joka laskeutui kapeiden huulien yläpuolelle. Käsivarret olivat hentojen, mutta hyvin tummien ihokarvojen peitossa. Hän ei ollut varsinaisesti lihava, muttei hoikkakaan. Ylävartaloa peitti lyhythihainen paita, joka jätti navan näkyviin. Lisäksi hän oli pukeutunut väljiin housuihin ja kevyisiin tossuihin, joiden kärjet kaartuivat ylöspäin.

– Mu-mutta hän on nainen, Omar änkytti. – Te ymmärrätte toisianne paremmin. Te puhutte samaa kieltä.

– Se on kyllä totta. Mutta et voi silti pakoilla vastuuta.

Asha käveli peilin eteen ja poseerasi itseään monelta suunnalta. – Virkistäydytään tämä päivä rauhassa. Syödään hyvin ja käydään kylvyssä. Katsotaan sitten uudet avatarat huomista varten.

– Huomista varten?

– Huomenna lähemme Topkapiin.

– Mitä?

– Tällä kertaa tapaamme valid sultanan kasvoista kasvoihin.

* * *

Potemkinin raato irtaantui Kalmovaaran rinteestä ja alkoi ajelehtia pois. Sen surkea hahmo retkotti vinossa ja rikki revittyinä. Tuuli yltyi auringon laskiessa. Muutamat ilmassa kieppuvat hiutaleet ennakoivat tuiskua.

Veljekset seisoivat laudoillaan rinteessä ja katsoivat etsimien läpi kaukaisuuteen. Taivaanrannasta lähenei piste. Filbur oli huomannut sen ensimmäisenä.

– Se on novgorodilainen! Mark huudahti.

– Meidän on paettava, sanoi Apollo. – Emme voi puolustautua sitä vastaan.

– Ja jättäisimme Robin oman onnensa nojaan sen tytön kanssa, Filbur totesi epäuskoisena. Hän nosti kypärää ja suki valkoisia hiuksiaan. – Ei kuulosta hyvältä.

– Lentopursi on täällä muutamassa hetkessä, emmekä edes tiedä, missä Rob on, Apollo vastasi. – Ja kuinka edes veisimme tytön pois. Sylissä kantamallako?

– Apollo on oikeassa, Mark sanoi. – Voimme auttaa heitä ainoastaan houkuttelemalla purren peräämme. Hän kopautti kypäräänsä. – Nähdään pian.

– Nähdään pian, toiset vastasivat.

Vain pakkasen huurtamat hengityspilvet jäivät leijailemaan ilmaan, kun he lähtivät kukin omaan suuntaansa.

LUKU 9 – HERÄÄMINEN

Rob McCool tunsi kuinka lämpö siirtyi hänestä tytön kylmettyneeseen vartaloon. Mustat hiukset tuoksuivat puhtailta, ja Rob kuvitteli, että ne oli pesty jollakin hienolla ja kalliilla aineella, johon vain ruhtinailla oli varaa. Hän painoi poskensa tytön päätä vasten ja huokaisi. Sitten hän hymähti, koska tiesi haisevansa itse rankasti hieltä.

Rob yritti kuvitella tytön elämää jossakin kaukaisen maan hienossa palatsissa, mutta se oli hankalaa, koska hänellä ei ollut selkeää käsitystä sellaisesta elämästä, tai muutenkaan oloista erämaan ulkopuolella.

Apollo kertoi joskus ihmeellisiä tarinoita kaukaisista maista, joissa hän pystyi matkustamaan Pirunkirnun datahamaanin mukana. Se oli eräänlaista taikuutta, mysteerien manipulointia. Apollo nautti vahvaa käärmetervaa, asetti piuhat koneeseen, säätö prismaprosessorit ja lensi kuin pöllö kauas pois. Jälkeenpäin hän kertoi tarinoita, joista Rob muisti parhaiten kuvaukset leijuvista palatseista väärällään ruokaa ja rikkauksia, mutta ne kuulostivat aivan liian hyviltä ollakseen totta.

Rob McCool havahtui ajatuksistaan. Tyttö oli liikahtanut.

– Hei, Rob kuiskasi hiljaa.

Tyttö ei aukaissut silmiään.

Rob ei oikein tiennyt mitä tekisi, jos tyttö heräisi. Ymmärtäisivätkö he edes toisiaan? Pahimmillaan tyttö voisi mennä paniikkiin, ja se olisi kiusallista näin ahtaassa tilas-

sa. Pitäisi saada kerrottua, mistä oli kyse. Mutta entä sitten, mitä he sen jälkeen tekisivät?

Tyttö huokaisi syvään, ja hänen hengityksensä nopeutui hieman aikaisemmasta. Sitten tuuheiden ripsien reunustamat silmät raottuivat ja aukenivat täysin.

Taivaansiniset, Rob ajatteli ja yritti hymyillä, mutta tyttö pelästyi ja kavahti taaksepäin alkaen mongertaa jotakin käsittämätöntä kieltä itkunsekaisella äänellä.

– Hei, Rob toisti ystävälliseen sävyyn. Hän kiskoi kypärän päähänsä ja yritti ladata kielisuotimen, mutta se ei suostunut käynnistymään. – Piru vie, hän manasi ja sysi kypärän syrjään. Hän otti vieressään kiemurtelevaa tyttöä varovasti kädestä ja sanoi americanoksi:

– Ei hätää, rauhoitu. Kaikki on hyvin.

Tyttö vaikeroi ja rukoili omituisella kielellään.

– Älä pelkää, Rob lohdutti lempeästi. – Olet turvassa.

Tyttö lopetti, mutta puuskutti yhä kiihdyksissään. Silmät kimmelsivät kyynelistä.

– Olenko minä kuollut? hän kysyi americanoksi. Ilme oli muuttunut kauhistuneesta pelokkaan ihmetteleväksi.

– Oletko sinä enkeli? Olemmeko me taivaassa... vai...

Tyttö katsoi ympärilleen. – Olemmeko manalassa?

Rob naurahti ja oli iloinen siitä, että he ymmärsivät toisiaan. – En ole todellakaan mikään enkeli, eikä tämä ole manala. Mutta ei tämä ole taivaskaan. Olen Rob McCool, ja olemme elossa ja piilossa lumen alla. Hyppäsit lentoristeilijästä ja palellutit itsesi. Olit pitkään tajuttomana.

Tyttö ravisti naamion peittämä päätään ja veti hiukset pois silmiensä edestä. – Olin vanki, hän ajatteli ääneen, – mutta sitten tapahtui jotakin. Nyt muistan... räjähdys. Hytin seinä repeytyi. Koko maailma tuntui kaatuvan.

– Joo, kimppuunne hyökättiin. Sinne tupsahti vierailulle pari julmetun kovapintaista has'hassinia.

– Has'hassinia?

– Asha ja Omar.

Kemal vingahti kuultuaan tutut nimet.

Tyttö käänsi päätänsä ja näki selkäänsä vasten kyyhöttävän marakatin. Hän kavahti kohti Robia niin, että heidän kasvonsa olivat hetken aikaa aivan lähekkäin. Robin nenä kosketti naamiota, joka oli kuin toinen iho tytön kasvoilla.

– Mitä ihmettä? tyttö kysyi. – Mikä otus tuo on?

– Se on Kemal, marakatti. Ei sitä tarvitse pelätä. Se suojelee sinua.

– Suojelee minua. Mutta miksi olen täällä sinun kanssasi? Ja miksi sinulla ei ole paitaa?

Rob ei oikein tiennyt, kuinka aloittaa kootut selityksensä. – No, me luulimme, että piraatit tai barbareskit tai jotkut muut pudottivat sen rusien lentoristeilijän, jonka kyydissä olit. Päätimme kurkistaa sisään, koska luulimme, että se oli tyhjennetty, siis ilman miehistöä. Nousimme kyytiin Kalmo-vaaran laelta. Sitten törmäsimme has’hassineihin. Ne olivat pistäneet vähän hösseliksi.

– Törmäsitte has’hassineihin Ketkä te?

Rob epärooi hetken. Hän tajusi paljastaneensa enemmän kuin oli ehkä viisasta, mutta ei lopultakaan välittänyt. Minkä tyttö hänelle mahtoi. – Minä ja veljeni.

– Onko sinulla veli?

– On hitto vieköön kolmin kappalein.

– Kuinka ihmeellistä.

– Tai siis ystäviä. He eivät ole oikeastaan veljiäni, mutta se on pitkä tarina. Rob McCool oli hölmistynyt keskustelun saamasta käänteestä. Tytön paniikinomainen pelokkuus oli vaihtunut yllättävän nopeasti viattomaksi uteliaisuudeksi.

– Mitä sitten tapahtui?

– Has’hassinin pyysivät apuamme. Tai oikeastaan meillä ei ollut vaihtoehtoja, koska Apollolla oli veitsi kurkulla. Lopulta löysimme hyttisi ja murtauduimme sisään, mutta siinä vaiheessa olit hypännyt jo pois kyydistä.

– En minä hypännyt vaan putosin. Huone kallistui ja sänky, jossa olin suojassa kylmyydeltä, syöksyi seinään repeytyneeseen aukkoon. Paiskauduin ulos ja sain mukaani vain peiton.

Tyttö mietti hetken. – Miksi olemme lumen alla?

– Sinut piti saada lämpimäksi. Ulkona on jäätävä pakkanen. Ja täällä olemme piilossa.

– Piilossa miltä?

– Novgorodilaisten lentopursilta. Makasit hangessa, kun Asha ja Omar yrittivät ottaa sinut mukaansa. He joutuivat pakenemaan novgorodilaisten tulitusta, mutta jättivät marakatin luoksesi. Asha näki minut koska tiesi, että olin lähelläsi.

– Olit lähelläni?

– Hyppäsin risteilijästä perääsi.

– Miksi ihmeessä?

Rob ei ollut valmistautunut kysymykseen. Hän ei tiennyt syytä oikein itsekään. Se oli ollut vaistonvaraista toimintaa. Ei hän ollut jäänyt sitä miettimään. – Hyppäsin, koska halusin pelastaa... neidon, jolla on mustat hiukset ja taivaansiniset silmät, niin Asha sinut meille kuvaili.

– Se oli sinulta kovin jalosti tehty, tyttö sanoi ja hymyili.

Rob vastasi hymyyn, mutta sitten hänen ilmeensä vaka-voitui. – Kuuletko tuon?

– Minkä?

– Huminan.

Tyttö keskittyi ja sanoi: – Kuulen, se voimistuu koko ajan.

– Se on lentopursi. Pian saamme tietää, mitkä ovat sen aiheet.

Vastausta ei tarvinnut odottaa kauan. Sädeammus suhah- ti ilmassa ja iskeytyi rinteeseen jossakin heidän yläpuolel- laan. Tyttö sävähti ja puristi Robia kädestä. Rob tunsi heidän päälleen vyöryvän lumen vääntävän keppiä. Hän toivoi, että sitä ei kasaantuisi liikaa. Jos kepin auki pitämä reikä menisi umpeen, heiltä loppuisi ilma.

– Se on rusien alus, novgorodilainen, siis vihollinen, Rob sanoi huolta äänessään. – Veljeni ovat nyt pulassa.

– Miten heille käy?

– He pötkivät pakosalle.

– Ovatko he vaarassa?

– Ovat, mutta ei meitä turhaan kutsuta metsän aaveiksi.

Nämä ovat kotikontujamme ja osaamme liikkua hyvinkin liukkaasti.

Rob hiljentyi kuuntelemaan.

– Mitä? tyttö kysyi.

– Shhh! Rob sihahti ja painoi sormensa tytön huulille.

Lentopurren humina kuului entistä voimakkaampana aivan heidän yläpuoleltaan, ja he tunsivat sen aiheuttaman värähtelyn luissaan. Aluksen täytyi leijua vain muutaman metrin päässä. Se etääntyi hetkeksi, mutta palasi takaisin. Kuului lohkeavan lumen rutinaa ja raivoisaa murinaa, jota seurasi laukausten sarja. Luodit jysähtelivät rinteeseen aivan heidän lähellään. Alus humisi hetken paikoillaan. Sitten se poistui ja tuli taas hiljaista.

Rob McCool katseli tytön peitettyjä kasvoja. Hän olisi halunnut tietää, miltä neito näytti. Oliko tämä yhtä kaunis kuin hän kuvitteli.

Tyttö liikahti levottomasti.

– Mikä hätänä? Rob kysyi.

– Minulla on hätä.

– Mitä?

– Minun täytyy päästä pissalle, tyttö sanoi kainosti hymyillen.

Rob tunsi kuumotuksen korvillaan ja sanoi:

– Se ei oikein onnistu. Meidän on odotettava, että pääsemme pois täältä. Emmekä voi edes tietää, mitä tuolla ulkopuolella on tapahtunut. Kypäräni meni päreiksi pudotuksessa, sen prosessori sekosi eikä toimi kunnolla. En saa yhteyttä veljiini.

– Minun pitää päästä pois täältä tai joudun kohta pissamaan siihen kypärääsi.

Rob vastasi tytön epätoivoiseen hymyyn ja raotti säkkiä. Valkoinen noro kylmää lunta vyöryi sisään. – Tämä ei tule olemaan helppoa.

LUKU 10 – SIR FILBUR

Rob McCool jähmettyi, sillä kinoksen läpi johtava keppi oli värähtänyt. Hän painoi sormensa tytön huulille, ja he odottivat tuskin hengittäen. Kuului nuuskivaa ääntä ja keppi liikahti taas hieman.

Jonkin aikaa oli aivan hiljaista, kunnes hanki alkoi rutista askelten alla.

Rob otti kiväärinsä valmiiksi, mutta sitä oli hankala käsitellä ahtaassa tilassa.

Keppi heilahti uudestaan.

Rob ja tyttö katsoivat toisiaan ja pidättivät hengitystään.

– Rob, oletko siellä? kuului huuto kinoksen läpi.

Rob McCoolin silmät kirkastuivat. Hän veti henkeä ja huusi vastauksen:

– Täällä ollaan!

– Se on Filbur, nuorin veljistäni, Rob selitti työlle.

– Älä tee mitään! Filbur huusi. – Kaivan sinut esiin.

Filbur ahkeroi hiki päässä tiukkaan pakkautuneen lumen kimpussa, mutta kesti kauan ennen kuin hän sai Robin kasvot näkyviin.

– Pirunmoinen urakka, Filbur sanoi ja sirotti hyppysellisen lunta puolustuskyvyttömän veljensä kasvoille. – Arvaa, tekikö mieli humauttaa lumet pois vanhalla kunnon liekinheittimellä.

– Hyvä, ettet ruvennut leikkimään tulella. En ole vielä valmis rosvopaistiksi.

Filbur poisti viimeisiä lumia peitteen päältä puhuen sa-

malla. – Onneksi ymmärsit tehdä riittävän pitkän kepin. Ilman sitä ei pikku apulaiseni olisi löytänyt sinua.

– Apulaisesi? Kuka?

Musta kuono työntyi esiin Filburin jalkojen välistä. Kettu nuolaisi Robin poskea ja tuijotti häntä keltaisilla silmillään.

– Vanha kunnan Mr. Raynard, Rob iloitsi.

– Miten tytölle kävi? Filbur kysyi. – Näin teidät viimeksi, kun pamautin sen rusien purren sohjoksi.

– Hän on täällä, Rob sanoi ja kohotti peitettä niin, että tytön naamioidut kasvot tulivat näkyviin. – Puhu americana. Hän ymmärtää sitä.

– Vai niin. Hyvää päivää vaan armon neito. Raaskitteko te tulla sieltä lainkaan pois, Filbur virnuili americanoksi. – Täällä kun pyryttää ihan helv... siis hitosti. Pyydän nöyrimmästi anteeksi, kielelläni on kiusallinen taipumus livautella karkeuksia.

– Ei se mitään, tyttö sanoi naamionsa takaa.

Filbur selitti Robille: – Pyry kasaa koko ajan lisää lunta rinteeseen, ja pian olisitte olleet näkymättömissä. Onneksi lentopursi houkutteli minut tänne. Infrapunalla näin tuon karhunraadon, josta pursi teki selvää. Olin jo lähteä pois, kun huomasin Mr. Raynardin nuuskimassa keppiä. Kettu oli vainunnut teidät. Tajusin heti mistä oli kyse. Onneksi kepin kärki oli näkyvässä, muuten teille olisi käynyt huonosti.

Filbur auttoi tytön ulos peitteen sisältä. Hän oli kietoutunut Robin takkiin, mutta hytisi siitä huolimatta kylmästä. Viimeisenä kömpi esiin valkoviiksinen marakatti katsellen epäluuloisesti ympärilleen.

Mr. Raynard ei ollut koskaan nähnyt moista otusta ja nuuski sitä uteliaana. Apina silitti ketun kuonoa varovasti ja työnsi sitten etusormensa sen sieraimen. Mr. Raynard murahti ja perääntyi, mutta marakatti vain nuolaisi sormeaan ja väläytti ketulle hymyn terävillä pikku hampaillaan.

Filbur otti kypärän päästään ja kumarsi naamioidulle ty-

tölle liioitellun syvään, niin että valkoiset hiukset sulautuivat pyryyn.

– Teidän salaperäisyytenne, olen Sir Filbur, irlantilaista ylhäisaatelia, mutta nykyisin rajakreivinä daanien ja svenskien hallitsemassa Fennoniassa. Veroja en maksa ja hirviä metsästä vain omilta mailtani. Olen myös pahasuinen metsärosvo kuten jo varoitin. Mikä onkaan nimenne, jos saan kysyä armon neito?

Tyttö nosti kätensä otsalleen ja kaiveli muistiaan, mutta ei löytänyt oikeita sanoja. – Minä... minä en tiedä.

– Onko tuo naamio kenties jokin uusi keskieurooppalainen muotioikku? Filbur kysyi.

– En osaa sanoa.

Sitten tyttö katsoi Robia merkitsevästi, piteli vatsaansa ja kuiskasi: – Soisitteko minulle nyt hetken yksityisyyttä.

– Ai niin, sillä on hätä, Rob sanoi Filburille iiriksi.

Filbur sanoi kohteliaasti: – Olkaa hyvä vain. Me katsomme toiseen suuntaan.

– Siis tähänkö minun pitäisi?

– Rob voi varmasti lainata kypäräänsä, jos tahdot, Filbur tokaisi tietämättä kuinka hyvin hänen sanansa osuivat.

Rob tyrkkäsi veljeään rintaan, niin että tämä horjahti, mutta Filbur vain naurahti eikä ollut moksiskaan.

Tyttö hymähti ja heilautti kättään. – Kääntykää nyt, älkääkä kurkkiko.

Hän uppuroi muutaman askeleen pois päin, polki hanteen kolon ja kyykistyi. Hänen olisi pitänyt tuntea olonsa noloksi ja hyvin epämurkavaksi, muttei voinut mitään sille, että itse asiassa nautti tilanteesta. Hän tunsikin olevansa elossa. Hän hengitti raakaa ilmaa ja häntä palelsi, mutta hän suorastaan riehaantui villin metsän tuomasta vapaudesta. Nuoret miehet hämmensivät hänen tunteitaan entisestään. He olivat välittömiä ja eloisia, eikä hän voinut mitään sille, että tunsikin olonsa kotoiseksi ja turvalliseksi. Hänen henkensä

oli pelastettu jo kahdesti lyhyen ajan sisällä. Se lämmitti siintä, vaikka nahkaa palelsikin aivan vietävästi.

– Sanoiko se, ettei tiedä miksi sillä on naamio? Filbur kysyi Robilta.

– Niin.

– Hieman epäilyttävää.

Rob katsoi veljeään ihmetellen. – Ajattele nyt vähän tarkemmin. Hänet on siepattu, kaapattu.

– Entä sitten.

– Naamiolla on salattu hänen henkilöllisyytensä. Kaappaajat eivät halua, että hänet tunnustetaan.

– Kuka hän sitten on?

– Sitä emme voi tietää. Ja mitä se tähän vaikuttaa?

– Ai se, että onko hän orja vai joku intialainen mogulprinssessa. Kai se nyt vähän vaikuttaa.

– No, myönnetään. Mutta missä toiset ovat? Kuulin, kun lentopursi hyökkäsi.

– Näyttä siltä, että rusit niittasivat has'hassinin, ja siitä lähtikin aivan pirunmoinen jysäys. Mutta ruseilla on jäljellä enää vain yksi alus, ja sillekin voi tulla kiperät oltavat, koska se lentää ilman suojasädepanssareita, säästää kai polttoainetta. Pilotti ei usko, että meistä on sille vastusta. No, joka tapauksessa Mark ja Apollo pötkivät rinnettä alas. Minä jäin tänne, vähän niin kuin yhteisestä sopimuksesta poiketen.

– Se ei ollut mikään yllätys, Rob virnisti, – mutta hyvä niin.

Alempaa rinteestä alkoi kuulua sädeammusten räjähtelyä ja kiväärin papatusta.

– Nyt se löysi Markin tai Apollon. Meidän on parempi pitää kiirettä. Menkää kuusten alle ja suojautukaa peitteen sisään, niin pysytte lämpiminä. Minä käyn hakemassa varusteita, että pääsemme matkaan. Tulen pian takaisin.

Rob ja tyttö karistelivat tuulen tuivertamat lumet päältään. He kietoutuivat peitteeseen ja istuutuivat nojalleen

kuusta vasten. Marakatti tunkeutui taas heidän väliinsä. Tyttö siirsi Kemalın sivummalle ja otti Robia kädestä.

– Lämmitä minua. Käteni ovat jääkylmät.

Rob puristi tytön käsiä omiensa sisään. Hän nautti tilanteesta, vaikka se tuntuikin oudolta. Siinä hän istui keskellä korpea taivaalta pudonnan tytön vieressä ja lämmitti tämän käsiä. Ei ihme, että sydän löi tavallista tiuhempaan.

– Missä asut? tyttö kysyi.

– Melko kaukana täältä.

– Onko sinulla siskoja?

– On ja ei. Robin ääni oli pidättyväinen.

Tyttö vaikenı. Hän olisi halunnut tietää lisää, mutta ei kyselleyt enempää, koska pojan vastaus oli jostakin syystä niin välttelevä.

He istuivat käsi kädessä vaivaannuttavan hiljaisuuden keskellä. Lunta tuprutti entistä sakeammin. Sitten Filbur tuli takaisin tuoden mukanaan toisen leijulaudan ja muutamia uuden teknologian leijuvöitä.

– Tässä hieman verovapaita Novgorodin tuliaisia Potemkinilta, hän sanoi kuin paraskin markkinamies. – Siivosimme ennen lähtöä ja heitimme roinat yli laidan. Ei niitä voinut sinne jättää. Ties kuka ne olisi vielä ryöstänyt.

– Mitä sinä oikein touhuat? Rob kysyi.

– Vanhan kunnan Filbur-velhon taikoja. Pyöräytän prinsessalle paraativaunut. Käydään sitten yhdessä valjaisiin.

Rob sylkäisi lumeen. – Velhon on nyt parempi pitää kiirettä. Minusta tuntuu, että tästä lähdetään kohta ja pikavauhtia.

– Taikasauva on vähän ruosteessa, Filbur naurahti, – mutta kyllä tämä tästä. Hän hakkasi leukullaan poikki muutamia ranteenpaksuisia rankoja ja kyhäsi alkeellisen leijukelkan sitomalla ne yhteen opritsnikkien leijuvöillä.

– Pistä Rob takkia niskaan. Minä menen edeltä ja sinä roikot perässä jarrumiehenä. Sidotaan tyttö puiden päälle.

– En tahdo, että minut sidotaan, tyttö sanoi.

– Jos haluat, että sinut viedään pois täältä palelemasta, niin ei ole muita vaihtoehtoja. Kyyti on kova ja kuoppainen, Filbur totesi ykskantaan.

Alarinteestä kuului lentopurren sädeammuksen räjähdys. Siihen vastasi kevyen singon vingahdus, jota seurasi raastava ääni, kun rakettiammus repi lentopurren metallia. Sekunnin murto-osaa myöhemmin se räjähti.

– Se oli Mark, Rob sanoi.

– Taisi osua kunnolla, Filbur huudahti. – Lentopurren ääni muuttui. Se ulisee. Kuuletko?

Ääni voimistui.

– Ei pirulauta, Rob kirosi. – Se tulee tänne. Vauhtia nyt Filbur.

Rob hyppäsi pois lämpöpeitteen sisältä ja pyöräytti takin päälleen. He sitoivat vastahakoisen tytön lavetille. Kemalia ei tarvinnut erikseen käskä. Se kiipesi oma-aloitteisesti vasta rakennettuun ilma-ahkioon ja tunkeutui peitteen sisään.

– Pian nähdään taas armon neito, Filbur huikkasi, ennen kuin sulki peitteen kokonaan.

Rob hyvästeli jaloissaan pyörineen Mr. Raynardin ja raputti tätä korvan takaa:

– Menhän nyt ystäväiseni. Pidä huoli itsestäsi.

Kettu nuolaisi isäntänsä kättä ja livahti tiehensä.

Lentopurren kimakka ääni lähestyi ja kävi lopulta miltei sietämättömäksi. Alus oli tulossa suoraan kohti.

Filbur ojensi käärmetervarasiansa Robille, joka sipaisi tahnaa ikeniinsä. Päässä alkoi hyristä, kun aistit tarkentuivat ja ajatukset kiihtyivät. Rob harmitteli, ettei voinut nuotittaa veljelleen. Kypärän tutka kuitenkin toimi ja auttoi näkemään pyryn ja pimeyden läpi. Hän nousi laudalle ja kiinnitti kenkensä siteisiin, mutta ohjaus ei reagoinut komentoihin.

Filbur katsoi häneen, koputti kypäräänsä ja levitteli käsiään merkiksi, ettei vastaanottanut Robin nuotteja. Rob

osoitti kypäräänsä ja lautaa ja teki kieltävän merkin. Hän aukaisi käsiohjaimen kotelon ja heilutti ohjainkapulaa Filburille, joka nyökkäsi ja pumppasi nyrkkiään ylhäältä alas. Heidän oli lähdettävä.

Samassa heidän korvansa menivät lukkoon lähestyvän lentopurren vinkunasta, ja puihin alkoi ropista luoteja. Harmaa pursi lipui näkyviin. Aseiden jyskytys vaimeni ja kovaäänisistä kuului rusinkielinen käsky, joka kuului vain vaivoin moottorin kimeän äänen yli:

– Pysähtykää siihen. Teillä on hallussanne Novgorodin ruhtinaskunnan omaisuutta.

– Yllättävän ärhäkkä tullimies! Filbur huusi Robille, teki rivon eleen purtta kohti ja niiasi leijulautansa vauhtiin. Kotitekoinen leijukelkka seurasi kevyesti perässä samoin kuin jarrumiehenä liukuva Rob, joka sai pinnistellä taitojensa äärrirajoilla ohjainkapula toisessa ja jarruliina toisessa kädessä.

He etenivät rinnettä sivuttain, sillä Filbur ajatteli, että se olisi helpompaa tytölle ja Robille. Hänen harmikseen ratkaisu helpotti myös lentopurttia, joka seurasi heitä sitkeästi puiden latvojen tasalla. Luodit pirstoivat aluksi oksia melko kaukana heidän ympärillään, mutta tähtäys siirtyi koko ajan lähemmäs. Kun luoti viilsi Filburin kypärään naarmun, hän teki nopean päätöksen ja lähti huimaan laskuun alas Kalmovaaran jyrkkää rinnettä. Vauhti nousi hetkessä vaarallisen kovaksi, mutta se oli pienempi paha, kuin ympärillä viuhuvat luodit.

Surmansyöksy läpi pimeän metsän olisi ylittänyt kaikki hulluuden rajat, jos kyseessä olisi ollut kaksi tavan talliaista. Tuho olisi seurannut miltei välittömästi. Mutta Filbur ja Rob eivät olleet mitään tavallisia erämaan suksimiehiä. Käärmetervan ansiosta he pystyivät reagoimaan esteisiin normaalia huomattavasti nopeammin. Ainut rajoite oli lihasten pysyminen kovaan vauhtiin viritettyjen aivojen mukana, mutta he olivat kamppaillet ongelman kanssa koko ikänsä ja osasi-

vat sopeuttaa ajatukset vartalon liikkeisiin. Siitä huolimatta huima syöksy sulautui heidän tajunnassaan yhdeksi rätinän, vinkunan ja huohotuksen villiksi painajaiseksi. Väistöliike seurasi toistaan, puut, kalliot, jyrkänteet, töyssyt, kannot, oksat ja tiheiköt vain suhahtelivat heidän ohitse.

Kelkan perää pitävä Rob ajatteli, että joskus sitä selvisi aivan käsittämättömistä paikoista. Sitä luuli kohtaavansa varman lopun, näki toisten tuupertuvan ympärillään, tiesi että mahdollisuudet olivat yksi vastaan tuhat, mutta kuitenkin jokin ihme kannatteli. Tuollaisina hetkinä pienet asiat tulivat merkityksellisiksi.

Filosofointi sai tylyn lopun, kun Rob kuuli lentopurresta ammutun sarjan lähestyvän luoti luodilta ja näki mielessään tulevan katastrofin ennusmerkit. Hän näki kohtalokkaan luodin lentoradan ja tuskansakin, muttei voinut estää sitä enää tapahtumasta, ei voinut väistää, vaikka tiesi luodin lentävän kohti, sillä väistämiseen ei ollut kerta kaikkiaan mitään mahdollisuutta. Hän ei voinut horjuttaa syöksyn haurasta kokonaisuutta, sillä he olivat juuri kalliojyrkänten reunalla ja yksikin väärä liike romahduttaisi kaiken ja suistaisi heidät alas kuolemaan.

Luoti tulisi osumaan. Rob tiesi sen yhtä varmasti kuin hengitti, mutta ei pohtinut asiaa sen enempää, vaan valmistautui ottamaan kivun vastaan. Se oli kuitenkin paljon, paljon kovempi kuin hän oli osannut aavistaakaan. Se oli niin viiltävä ja läpituokea, että löi maiseman täysin punaiseksi.

Rob oli kuvitellut pystyvänsä pitämään jarruhihnasta kiinni haavoittuneenakin, auttamaan heitä pakenemaan, mutta ote raukesi ja kelkka karkasi. He pääsivät jyrkänten ohi, mutta seuraavassa käänöksessä jarruton kelkka paiskautui sivuun ja kiersi puun väärältä puolelta. Filbur kirosi julmetusti, kun hihnat kiristyivät ja vauhti pysähtyi kuin seinään. Peitteen sisästä kuului hysterinen kirkaisu ilmaahkion pyörähtäessä ympäri.

Yksi tuhannesta, Rob ajatteli, kun lentopursi saavutti heidät ja etsiytyi edulliseen kulmaan jyrkänteen ylle.

Piiput kääntyivät kohti.

Vain yksi tuhannesta.

Outo valoilmiö, Rob McCool ennätti ajatella, ennen kuin välähdystä seurannut pamaus kuuroutti hänen korvansa. Hän ei tuntenut enää kipua, sillä vartalossa vellova adrenaliini turrutti aistit, mutta hän näki, kuinka lentopursi laukaisi tykkinsä, hän näki myös keltaiset suuliekit piippujen suulla, mutta ei tuntenut yhtikäs mitään.

Oliko hän kuollut? Oliko kuolema tällaista; tuskatonta ja kevyttä? Kohta hän erkanisi ruumiistaan ja aloittaisi pitkän vaelluksensa kohti Unohduksen virtaa.

Pienet kipinät välähtelivät lentopurren rungolla, ja alus alkoi kieppua kuin hyrrä. Ohjaaja yritti oikaista sen, muttei onnistunut. Alus ei tulittanut enää, vaan nousi nopeasti ylös.

Yksi tuhannesta.

Se oli Robin viimeinen ajatus ennen pimeyttä.

LUKU 11 – NOVGOROD

Prinssi Vladimir seiso i leijuva n linnakkeen yksityishuoneessaan ja katseli ulos ikkunasta. Näkymä talviselle Ilmajärvelle oli häikäisevä. Novgorodin kaupunki levittäytyi sen laajoille rantamille, ja Olhavanjoki luikerteli kaupungin kainalosta pohjoiseen kohti suurta Laatokkaa.

Prinssi oli juuri palannut epäonnistuneelta Fennonian retkeltään. Hän oli vaihtanut pilotin paineistetun asun hovin etiketin mukaiseen puolipitkään viittaan ja hopeakirjottuun takkiin. Valkoinen kaulus laskeutui tahrattomana olkapäille. Hän oli ulkoisesti hillitty ja tyyni, mutta sisällä kiehui. Pandora oli kadoksissa, eikä Fennoniaan voitu lähettää enää iskuryhmää. Skandit olivat nostaneet tapauksesta hirvittävän metelin ja vahvistivat suurella kiireellä surkeaan jamaan ajautunutta puolustustaan.

Hän käveli takaisin pöytänsä luo ja sipaisi ohjainlevyjen päällä kelluvaa karttakuvaa. Fennonia, vanha kiistakapula. Skandit hallitsivat sitä ja lisäksi suuria alueita sen itä- ja eteläpuolella. Alueita, jotka olivat kuuluneet vuosisatojen ajan Novgorodille.

Prinssi tunsi ylpeyttä, kun katseli kotikaupunkiaan. Savu nousi keltaisena lukuisten tehtaiden piipuista. Kehitys oli ollut nopeaa, ja tuotanto nousut kohisten. Kansakunnan voima kasvoi hetki hetkeltä. Vielä joitakin vuosikymmeniä aikaisemmin kaupunki oli rypenyt kurjuudessa. Rusien kohtalo oli ollut pitkään heikkojen hallitsijoiden käsissä, niin että koko valtakunta oli ollut vähällä tuhoutua, mutta niin ei

ollut kuitenkin käynyt, vaan se oli kestänyt kaikki koettelemukset. Se oli kestänyt ja noussut loasta.

Nykyinenkin tsaari oli heikko eikä osannut käydä sotaa, mutta siihen tulisi pian muutos. Prinssi Vladimir hymyi ja katsoi viereiselle seinälle ripustettuja vallan symboleja, sukunsa värikkäitä viirejä ja vaakunoita. Hän korottaisi ne kunniaan. Hän toteuttaisi unelman yhtenäisestä valtakunnasta, heti kun vainoharhainen isoisä väistyisi Novgorodin valtaistuimelta. Prinssi Vladimir haastaisi Moskovon, ja sen jälkeen puhaltaisivat uudet tuulet läpi koko maan.

Prinssi heilautti kättään ja pöydän ylle ilmestyi kolmiulotteinen kuva suuresta lentoristeilijästä. Has'hassinien isku Potemkinille oli tullut täytenä yllätyksenä. Kaikki oli sujunut siihen asti kuin rasvattu. Pitkällisten juonittelujen jälkeen hän oli saanut puhuttua kaikki rusien ruhtinaat liikkannalle ja ottanut itselleen operaation ylipäällikkyyden. He olivat vyöryneet kohti Krimiä Donetsille saakka. Siitä nousi maailmanlaajuinen kohu aivan niin kuin oli tarkoituskin. Tilanteen rauhoittamiseksi järjestettiin johtavien valtakuntien suurkokous skandien pohjoisimpaan kolkkaan, Narvikiin.

Hän oli saapunut paikalle liioitellun rauhanomaisesti, mahdollisimman niukasti aseistetulla Potemkinilla ja vakuuttanut kaikille, että rusit olivat vastanneet vain Sulttaatin tukemien tataarien ja kasakoiden tekemään iskuun. He halusivat varmistaa Donin alueen turvallisuuden ja vetäytyisivät heti, kun tilanne olisi rauhoittunut.

He olivat järjestäneet Narvikin kokoukseen pommiattentaatin, joka oli suunnaton riski, mutta aiheutti niin laajan ja hirvittävän kaaoksen, että sen turvin hän pääsi varsinaiseen tavoitteeseensa. Novgorodin erikoisjoukot sieppasivat Sulttanaatin seurueeseen kuuluneen koodinkantajan, jota hän kutsui turvallisuussyistä Pandoraksi. Iskun he laittoivat Sulttanaattia vastaan kapinoivien mamelukkiterroristien tiiliin, sillä heitä oli helppo syyttää kaikesta.

Prinssi Vladimirin johtama rusien valtuuskunta oli poistunut Narvikista epäilyksiä herättämättä. Kenelläkään ei ollut aavistustakaan siitä, että he olivat kaapanneet erittäin harvinaisen ja käsittämättömän arvokkaan saaliin.

Diplomaattilipuvin suojattu lentoristeilijä oli seilannut kaikessa rauhassa yli jäisen Fennonian. Prinssi itse oli kiirehtinyt edelle pienen lentopursilaivueen kanssa valmistelemaan tulevia siirtojaan.

Mutta sitten asiat olivat alkaneet mennä pahasti pieleen.

Prinssi Vladimir aukaisi kauluksensa ylimmät napit ja riisui asevyön tuolin selkänöjälle.

– Helvetin has’hassinit, hän kirosi. – Hävyttömät, kurjat, kamelinlannalta haisevat loiset.

Hän ei voinut vieläkään käsittää, kuinka kaksi palkkasoturina oli voinut tappaa osaston hänen parhaita opristnikkejaan ja vallata kokonaisen lentoristeilijän.

Hänen oli ollut pakko kääntyä takaisin, mutta koko operaatio oli päätynyt katastrofiin. Hyvä, että hän oli itse selvinnyt hengissä.

Prinssi pyyhki hikiset kämmenensä mustiin nahkahousuihin. Jos hänen laittomat vehkeilynsä paljastuisivat, rusit saisivat kimppuunsa Sulttanaatin lisäksi koko joukon muita valtakuntia. Koodinkantajat olivat kertakaikkisen koskemattomia. Pyhyiden aura suojeli heitä kaikelta väkivallalta ja uhkalta, sillä suurvallat halusivat pitää mysteerinsä salassa, ja se, joka loukkasi pyhää lakia, ei voinut odottaa myötätuntoa tai armoa keneltäkään.

Prinssi Vladimir tunsu käsiensä kylmenevän. Hän oli ottanut tietoisesti riskin, koska panokset olivat niin suuret. Sulttanaatin mysteerien haltijana hänen voimansa kasvaisivat käsittämättömiin mittoihin.

Mutta mistä has’hassinit tiesivät hyökätä Potemkinille? Lymysikö Novgorodin hovissa petturi? Prinssi nappasi pöydältä marmorista veistetyyn pienoispatsaan ja viskasi sen

huoneen perällä roihuavaan tulisijaan. Patsas hajosi palasiksi, joita takka sylki eteensä kuin nyrkkitappelijä rikkinäisiä hampaitaan. Päitä tulisi putoamaan, prinssi manasi. Jälki ei olisi kaunista katseltavaa, mutta hän nauttisi täysin siemauksin jokaisesta katkerasta tuskanhuudosta, jonka saisi kiskottua siitä kurjasta petturista.

Huoneen ovi avautui. Sisään astui Raz Rasputin, mustapartainen ja pitkähiuksinen mies pukeutuneena huoliteltuun, polvipituiseen samettitakkiin, väljiin housuihin ja mustiin saappaisiin.

– Kutsuiko valtias?

Raz Rasputin oli prinssi Vladimirin lähin neuvonantaja, herransa häikäilemättömän verikoiralauoman, opritsnikkien, johtaja. Jopa ylhäiset bojarit ja oligarkit, jotka hallinnoivat valtavia orjatiluksia ja pakkotyötehtaita, kammoksuvat häntä. Juuri Raz Rasputin oli kaupannut prinssille ajatuksen Pandoran sieppaamisesta, vihjaillut siihen liittyvistä rajattomista mahdollisuuksista.

– Tulit sopivasti, prinssi Vladimir sanoi. – Keskuudessamme on vakooja.

Raz Rasputin mutristi pensasmaisia kulmiaan. Hänen kylmänharmaat silmänsä tuijottivat prinssiä niin, että tämän oli käännettävä katseensa toisaalle.

– Jokaisen opritsnikin taustat on tarkastettu, Raz Rasputin vakuutti. – Lisäksi heidät on uudelleenikäännytetty sanoisinko... varsin voimallisin keinoin. Pidän täysin mahdollisena, että kukaan heistä olisi vuotanut tietoja.

– Kuinka sitten selität has’hassinit? Kuinka on mahdollista, että suunnitelmistamme tiedettiin? Vai oliko kaikki vain pelkkää arvailua? Olisivatko he hyökänneet ilman parempaa tietoa?

– Heillä oli ehkä jonkin verran tietoa, mutta paljon enemmän onnea. Siltä se näyttää, Raz Rasputin sanoi ja suki partaansa. Hän käveli pitkin askelin takan luo, katseli tulta ja

kokosi lattialla lojuvat marmorisirut saappaansa kärjellä pie-neksi keoksi. – Tutkin mysteerit vielä uudelleen. Voi olla pe-riaatteessa mahdollista, että Sulttanaatin hayemanit olisivat päässeet joidenkin kreml-luokan salausten läpi ja löytäneet vihjeitä toimistamme, mutta luulen, että he olivat liikkeellä hyvin heppoisin perustein. He käyttivät has’hassineja juuri sen tähden, että heillä ei ollut mitään varmaa näyttöä.

Raz Rasputin asetti kengänkantansa marmorikeolle ja polkaisi sen litteäksi. Kirskahdus viilsi korvia.

– Siitä emme pääse mihinkään, että Pandora vietiin ne-nämme edestä, Raz Rasputin sanoi. – Emme tiedä, missä hän on, mutta laiha lohtumme on, ettei tiedä kukaan muu-kaan.

Prinssi Vladimir katsoi työpöytänsä yllä leijuvia Fennoni-an maisemia: järviä, jokia, soita, metsiä, vaaroja ja tuntureita.

– Jossakin hän kuitenkin on, prinssi sanoi. – Näin omin silmin, kuinka valkoisiin pukeutuneet soturit veivät hänet. Mikä on ehdotuksesi? Emme voi hyökätä avoimesti. On vie-lä aivan liian aikaista siihen.

– Minulla on suunnitelma, mutta siinä on yksi ongelma.

Prinssi nosti katseensa kartasta ja kohtasi Raz Rasputinin kylmänharmaat silmät. – Mikä ongelma?

– Hinta, ja se on erittäin kiusallista. Menetykset Fenno-niassa tulivat maksamaan teidän ylhäisyydellenne melkoisen omaisuuden: kolme tuhoutunutta lentopurttia ja yksi koko-nainen lentoristeilijä. Tarvitsemme pääsyn ruhtinaskunnan varoihin, ja se tarkoittaa, että itse suuriruhtinas on saatava myötämieliseksi hankkeelle.

– Se ei tule olemaan helppoa, vaikka ajat ovatkin parane-maan päin, prinssi Vladimir sanoi. – Hän on edelleen tarkka rahoistaan. Mutta kerro, mitä sinulla on mielessäsi.

– Tiedän juuri oikean henkilön toteuttamaan vaativan tehtävän, vaikka hänen hintansa onkin kova.

LUKU 12 – PIRUNKIRNU

Rob McCoolin päässä humisi. Kipu kiersi ympyrää jossakin hänen yläpuolellaan ja asettui järsimään luodin haavoittamaa olkapäätä. Ovi aukesi jossakin, kyllä, sen täytyi olla ovi, sillä Rob kuuli, kuinka saranat narahtivat, ja tunsi kuinka kylmä henkäys hipoi hänen kuumeisina polttavia poskiaan.

– Mitn... jksaa? sanoi hassusti rätisevä ääni, joka kuului ehkä hänelle itselleen. Tai sitten se oli Mark.

– Hngissä, vastasi ääni, joka saattoi olla Filbur.

Rob kuuli tai näki sanat, sillä ne hehkuivat pimeyden läpi aivan kuin hänellä olisi ollut etsimet silmillään. Hän aisti niistä huokuvan huolen ja alkoi vähitellen saada niistä paremmin selvää.

– Toinen jalka on poikki ja silmät huonossa kunnossa, mutta entä sinä? Kuinka voit?

– Kylkiluu vain vinksautti. Ei kovin paha.

Sanat virtasivat ihan lähelle. Rob tunnisti painavan, tumman äänen. Puhuja oli Mark, vanha kunnan arpinaama.

– Robilla oli onnea. Luoti lävisti olkavarren ja raapaisi luuta, muttei murtautunut sitä. Olkahaarniska pelasti hänet.

Rob ajatteli, että voisi tarttua Markin matalaan ääneen ja sulkea sen käteensä, koska se leijui jossakin niin lähellä. Hän yritti kohottaa päätään, mutta kipu esti liikkeen. – Mis-sä tyt-tö on? hän ähki.

– Rob, Mark kuiskasi helpottuneena. – Älä liiku. Tytöllä on kaikki hyvin. Hieman ruhjeita, mutta ei muuta, ei mitään vakavaa. Hän nukkuu nyt.

– Entä Filbur.

– Mikä sen tappaisi? Mark naurahti. – Tuossa se seisoo, kuin tatti kannon juuressa.

– Pirun hyvä juttu, sanoi Rob ja kiskoi silmänsä raolleen. Hän näki Filburin hoitamassa Apolloa.

Rob tunnisti paikan. Se oli puolittain maan sisään kaivettu turvemaja. Heidän viimeisin leiripaikkansa.

– Miten Apollo jaksaa? hän kysyi.

Filbur puhui ilme vakavana:

– Huonosti, menetti paljon verta. En tiedä saako jalkaa enää pelastettua, siinä on lasta ja kiristysside. Toinen silmä on tuhoon tuomittu, mutta toinenkin näyttää pahalta. Se kirottu sädetykin ammus räjähti ihan vieressä.

Rob ähkäisi surusta ja suuttumuksesta. Tuntui epäreilulta, että Apollo oli kärsinyt eniten. Apollo, joka oli varovaisin ja estellyt heitä ryhtymästä koko leikkiin.

– Meidän on lähdettävä pian, Mark sanoi. – Vielä kun on pimeä ja pyryttää. Apollo pitää saada hoitoon. Raken-sin ilma-ahkion, johon te mahdutte. Otatko purtavaa? Olisi hirvikeittoa.

Vasta nyt Rob tajusi, kuinka kova nälkä hänellä oli, ja hän nyökkäsi.

Mark otti kullhon ja kallisti sen reunaan Robin huulia vas-ten. Rob ryysti lientä ja puri tyytyväisenä lihaa, sieniä ja pe-runoita. – Hyvää, hän mutisi.

– Filbur, herätä tyttö, Mark sanoi.

Filbur silitti penkillä makaavan tytön hiuksia niin, että tämä havahtui hereille. – Huomenta. On aika nousta. Läh-demme pian.

– Otatteko minut mukaan?

Rob tajusi, että asiasta oli keskusteltu jotakin sillä aikaa, kun hän oli ollut tajuttomana.

– Jättäisimmekö parantajamme ison pahan rusin kynsiin? Filbur virnisti. – Emme tietenkään.

– Parantajamme. Mitä ihmettä? Rob kysyi.

Mark vastasi: – Hän tuli apuun, kun Apollon sydän py-sähtyi. Iski kylmän viileästi nyrkillä rintaan. Se näytti hur-jalta, mutta tempu tepsii. Pumppu lähti tulille. Apollo saa kiittää häntä hengestään, mutta syökää nyt rivakasti niin lähdetään.

Mark ojensi tytölle keittokulhon. – Siinä on hirvenlihaa, sieniä ja perunoita.

– Tuoksuu hyvälle.

– Maustettu katajanmarjoilla. Apollo olisi pitänyt siitä.

Tyttö nuuhkaisi keittoa ja katseli sitten ympärilleen. – Onko lusikkaa?

Mark rykäisi: – Tuota...

Hän katsoi Filburin lusikkaa ja omaansa, jotka olivat vielä kulhoissa, koska he olivat juuri syöneet. Kemal istui pöydän-kulmalla ja nappasi Markin lusikan ja mutusteli lihanpalaa terävillä pikku hampaillaan.

– Voit lainata minulta, Rob voihaikaisi ja kaivoi taskuaan. – En ennättänyt käyttää tätä vielä.

Tyttö tutki lusikkaa.

– Se on kyllä puhdas, Rob sanoi. – Lumella pesty.

– En minä sitä. Ajattelin vain, että se on hieno.

Lusikan kahvaosaan oli kaiverrettu eläin.

– Ei mikään mestariluokan puutyö, mutta kyllä sillä nälän taltuttaa, Rob totesi.

Tyttö mietti hetken ja sanoi: – Se on kettu.

– Kyllä, Rob vastasi.

– Se on kuin pieni taideteos.

Filbur naurahti: – Vai oikein taideteos. Rob, mitäpä jos pistäisit sen kehyksiin ja ripustaisit seinälle?

Tyttö ei kiinnittänyt huomiota Filburin viisasteluun. – Oletko tehnyt tämän itse? hän kysyi Robilta.

– Kyllä, vuosia sitten. Meillä on tapana veistää omat lu-sikkamme.

Tyttö hymyili ja katsoi toisia lusikoita. Myös ne oli koriste-
teltu eläinaihein.

– Tuossa on karhun pää, hän sanoi, – mutta mikä ihme
tuo on?

– Se on kärppä, sanoi Filbur hieman närkästyneenä siitä,
ettei tyttö tunnistanut hänen veistämäänsä eläintä.

– Ne ovat kaikki hienoja, tyttö kehui ja alkoi lusikoida
keittoa. Hän pureskeli sattumat huolellisesti ja nielaisi suu-
palat pieninä annoksina.

Mark touhusi lähtöä ja rykäisi:

– En haluaisi kiirehtiä, mutta meidän on lähdeävä heti
kun mahdollista.

Filburille hän sanoi:

– Laitetaan kaikki tuplapeitteisiin. Pakkanen on hieman
lauhtunut, mutta ei siellä vielä mikään lämmin ole.

Tyttö lusikoi keittonsa nopeasti loppuun. Mark ja Filbur
kietoivat hänet kylmältä eristävien peitteiden sisään, kantoi-
vat ulos ja asettivat Filburin rakentamaan ilma-ahkioon. He
järjestelivät Robin ja Apollon vierekkäin kiireessä kyhätylle
lavetille, jota leijulaudat kannattelivat.

Mark kiinnitti vetovyönsä, katsoi Filburiin ja kopautti
kypäräänsä.

** Kaikki valmista?*

** Valmista on, Filbur vastasi.*

He nousivat leijulaudoille ja kiskaisivat omatekoiset ah-
kiot liikkeelle. Ne seurasivat kevyesti perässä, mutta alamäet
olivat hankalia ilman jarrumiestä, minkä takia Mark otti tie-
toisen riskin ja hyödynsi järvien tasaisuutta. Hän luotti py-
ryyn ja pimeyteen. Itse asiassa hänen oli pakko, sillä he eivät
saaneet hukata hetkeäkään, mikäli mielivät saada Apollon
ajoissa hoitoon.

Pyry yltyi yön aikana, eikä lentopursipartioista näkynyt
merkkiäkään. Yön lopulla he tulivat toiselle turvemajalle,
joka tarjosi suojan kylmää vastaan.

Mark laittoi tulet ja kokosi aineksia lämmintä ruokaa varten. Filbur piilotti laudat ja kelkat kuusikon sisään ja jäi vartioon.

Rob oli jo huomattavasti paremmassa kunnossa. Hän hoivasi Apolloa, joka houraili ja vaikeroi, muttei havahtunut missään vaiheessa tajuttomuudestaan.

Tyttö haki lunta ulkoa ja viilensi sillä Apollon kuumeista otsaa. Tulipunaiset hiukset olivat kärventyneet edestä. Pisa-mainen iho oli kärsinyt pahoja palovammoja.

Tyttö hyräili jotakin vanhaa sanatonta tuutulaulua, joka tuntui rauhoittavan Apolloa.

– Tiedätkö, miksi sinut kaapattiin? Rob kysyi tytöltä löylyttäessään Apollon jalassa olevaa kiristyssidettä.

– En, tyttö vastasi. – Kaikki muistoni ovat hämärän peitossa.

Rob katsoi tyttöä syrjäsilmillä. Hän olisi halunnut nähdä naamion peittämät kasvot. Silmistä ja leuasta ja hiuksista tuli vaikutelma, että tyttö oli itämainen siitäkin huolimatta, että silmät olivat siniset. Se teki työstä, jos mahdollista, vieläkin kiehtovamman.

– Pitäisikö meidän yrittää poistaa naamio? Rob kysyi.

Mark ehätti väliin:

– En usko, että se on mahdollista ilman purkukoodia. Naamio on kiinni ihossa, ja se pitäisi repiä irti. Siitä tulisi aikamoinen sotku.

Tyttö nyökkäsi. – Hän on oikeassa.

– Miksi sinut on naamioitu? Rob kysyi.

– En tiedä. Minulla ei ole siitä mitään käsitystä, mutta tunnen voimakasta kipua aina, kun yritän muistella menneitä tapahtumia. Luulen, että se johtuu naamioista. Se lukitsee ajatukseni.

– Ehkä keksimme jotakin myöhemmin, Rob sanoi. – Lepää nyt.

He olivat matkanneet kaksi päivää ja kolme yötä, kun aamu taas valkeni. Mark ja Filbur pysähtyivät tutun järven rantaan, löysäsivät vetoliinoja ja venyttelivät jäseniään.

Ensimmäisen yön matkalaiset olivat nukkuneet erämaahan kätkeytyssä piilopirtissä, mutta toiseksi yöksi he olivat joutuneet kaivautumaan hankeen. He olivat aivan kestäkykynsä ääri rajoilla, eikä Apollon tila ollut parantunut. Hän teki kuolemaa.

Rob havahtui pysähdykseen. Hän raotti lämpöpeitettä, kurkisti ulos ja näki Markin kasvot.

– Miten olkapääsi jaksaa? Mark kysyi nähdessään Robin irvistyksen.

– Koko lailla paremmin. Onko vielä pitkä matka?

– Hyviä uutisia. Ollaan perillä. Pirunkirnun kalliot näkyvät jo.

Rob nousi istumaan ja tähyisi eteensä. Siellä avautui hämärässä hohtava jäinen Kotojärven lahti, jonka perällä kohoisi korkea kuusten peittämä Pirunkirnun kalliolinna, heidän kotinsa. Filbur liukui Markin rinnalle. – Minä voin käydä ilmoittamassa meidät.

– Ei tarvitse, Mark sanoi. – Katso!

Näytti siltä, kuin kinos olisi irtaantunut maastosta ja lähestyisi heitä jätää pitkin aivan rannan tuntumassa. Tulijan kuva ja tervehdys ponnahtivat kypäräetsimiin hieman ennen kuin he kuuluivat kiiturin suhinan.

** Tervetuloa takaisin hunsvoitit. Mies oli portinvartijoiden päällikkö, Owen Butler. * Lämmin vastaanotto tiedossa pojat. Pieni varoituksen sana heti tähän alkuun. Isibiisi on lievästi saannotuna hermostunut karkumatkanne takia.*

– Owen, vanha kunnon punakuono! Filbur huudahti.

** Minä kuulin tuon. Mikkisi on auki, senkin kirottu virnui-
lija.*

** Leikki sikseen, Mark nuotitti. * Apollo sai pahan osuman. Hänet pitää toimittaa druidille pikavauhtia.*

** Vaihdan taajuutta, Owen ilmoitti, * ja käsken Fergusin laittaa kaiken valmiiksi.*

Owen saapui heidän luokseen lumikinokseksi naamioidulla kiiturilla. Lähempää näki, että kulkupeli oli Svenskien vanhaa mallistoa ja jo useaan kertaan korjattu.

– Mitä säkissä on? Owen Butler kysyi nostaen etsimet silmiltään. Hänen muhkurainen nenänsä hehkui punaisena. Hengityksen pistävä haju paljasti, että itse poltettu suoliemi maistui vanhalle portinvartijalle entiseen malliin.

– Tyttö, Mark vastasi.

– Panttivankiko?

– Ei vanki. Pelastimme hänet rusien lentoristeilijältä.

– Lentoristeilijältä. Sepäs jotakin. Owenin äänestä tihkui uteliaisuus. – Kuka hän on?

– Emme tiedä, Rob tokaisi.

Owen naurahti epäuskoisena. – Mitä ihmettä? Raahaatte tänne rusien risteilijältä löytämänne tytön tietämättä kuka hän on. Miksi hitossa?

– Nyt ei ole aikaa tehdä meriselvityksiä. Apollo pitää saada nopeasti hoitoon, Rob kiirehti.

– Selvä pyy. Ympäristö on varmistettu. Mennään suoraan sisään. Jaakko aukaisee oven.

Tyttö kiemurteli peitteen sisällä. Hän ei ollut ymmärtänyt sanaakaan iirinkielisistä puheista. – Missä me olemme? hän kysyi americanoksi. – Miksi pysähdyimme? Mitä siellä tapahtuu?

– Armon neito malttaa nyt pysyä hiljaa, kunnes toisin sanotaan, Filbur komensi. – Kohta ollaan kotona.

Portinvartijoiden päällikkö Owen Butler heilautti kätään ja kaasutti kiiturinsa kohti kallioseinämää.

Mark ja Filbur nostivat lautojensa vauhtia kovemmaksi tasaisella järvenjäällä. Parissa minuutissa he olivat lahden

pohjukassa kallion juurella. Heidän lähestyessä kallioseinää, se liukui sivuun ja paljasti kapean, kallion sisään johtavan aukon. Vauhtiaan hidastaen he sujahtivat Pirunkirnun kitaan.

Kalliolinnan uumeniin johtava käytävä kaartoi ensin oikealle, sitten vasemmalle ja avautui lopulta karuun eteissaliin, jota valaisi neljä ritisevää lamppua. Salista erkani kolme pienempää tunnelia. Heti heidän pysähtyttyään, kaksi miestä juoksi paarien kanssa Apollon luo ja kantoi hänet pois näkyvistä.

Hetken kuluttua esiin käveli mies, joka oli pukeutunut paksuun, turkisreunaiseen viittaaan. Parransänki hehkui punaisena ja jyhkeä olemus viestitti voimaa ja arvovaltaa.

– Teillä on kuulemma vanki, hän jyrähti.

– Ei hän ole vanki, vastasi Mark, – vaan haaksirikkoinen. Pelastimme hänet rusien lentoristeilijältä.

– Jokainen, joka tulee tämän vuoren sisään kutsumatta, on vanki ja tunkeilija kunnes toisin määrätään. Mies kamppaili ärtymyksen vallassa. – Kuka antoi luvan kajota rusien risteilijään?

– Ei kukaan, Mark nielaisi.

– Eikö jo oma järki sanonut, ettei vieraiden valtojen omaisuuteen kosketa?

Mark muisti Apollon olleen hanketta vastaan. Se kolahti hänen omatuntoonsa, mutta muutoin hän oli täysin hurjapäisen seikkailunsa takana.

– Mehän olemme rosvoja, pidämme yllä ikivanhoja fénnid-perinteitä, Mark puolustautui. – Sitä paitsi alus vaikutti autiolta. Siellä oli pelkkiä ruumiita.

– Oliko pelastamanne vanki ruumis?

– No ei.

Filbur aukaisi suunsa:

– Ei se ollut mikään turha reissu. Saimme hyvän saaliin. Hän otti olkapäältään leijuvyön ja suojasädehaarniskan ja heilutti niitä edessään.

– Lisää löytyy Kalmovaaralta, Mark sanoi. – Ne ovat lähes käyttämättömiä. Voisin väittää, että seikkailu kannatti.

– Kai muistat, missä kunnossa veljesi on, kun puhut tuohon sävyyn, mies sanoi pistävästi, mutta otti kuitenkin leijuvyön käsiinsä ja tutki sitä. Hän katseli myös rangoista tehtyä ilma-ahkiota, jota kannatteli muutama samanlainen vyö, ja laskeskeli mielessään niiden hämmästyttävää tehoa kokoonsa nähden. Se oli jotakin poikkeuksellista, jotakin uutta tekniikkaa, sillä hän ei ollut koskaan nähnyt niin suurta nostetta niin pienillä säiliöillä. Varusteet olivat hyvin arvokkaita, sitä ei käynyt kieltäminen. Hän sormeili vyön soljen vaakunaa. Samanlainen oli myös suojasädevaljaissa. Siitä erottui selvästi kultainen tuoli, kruunu ja siivet.

– Se oli siis novgorodilainen alus.

– Niin oli, vastasi Mark.

Mies nousi taas seisomaan ja ärähti: – Ryöstitte Novgorodin suuriruhtinaskunnan lentoristeilijän. Mitä oikein kuvittelitte tekeväne?

– Eipä sitä niin tarkkaan ajateltu.

– Eipä tietenkään, mies tuhahti. – Entä vanki?

Rob McCool oli noussut pois leijulautojen kannattelelmalta lavetilta. Hän käveli eteen toinen käsi siteessä, osoitti Filburin rakentamaa ilma-ahkiota ja sanoi: – Hän on suojaassa peitteen sisällä.

Rob oli näkevinään hienoisen nykäyksen miehen silmäkulmassa, kun tämä huomasi Robin kääreissä olevan olkapään. Ilmaisiko se kenties huolta?

– Kerro, mitä tapahtui, mies murahti.

– Eräs lentopursi pakotti risteilijän alas ja tuhosi sen koko miehistön. Nousimme laivaan ja tapasimme kaksi Has'hassinia. Meillä on siitä kameratallenteet. Has'hassinit sanoivat etsivänsä erästä neitoa ja pyysivät apua. Me löysimme neidon, mutta has'hassineille kävi huonosti. Novgorodilaiset jysäyttivät heidät taivaan tuuliin.

– Tämä ei ole leikin asia. Jos asia on niin kuin väitätte, olette sekaantuneet suurvaltojen välisiin asioihin. Se ei tiedä hyvää. Avatkaa peite. Haluan nähdä neidon.

Filbur meni peitteen luo ja raotti sitä. Näkyviin ei tullut kuitenkaan neitoa, vaan karvainen apinan naama. Kemal haukotteli hampaat irvessä ja katseli hämillään ympärilleen. Otus näytti yllättävän hurjalta valkoisine viiksineen ja silmä-lappuineen.

– Mitä pelleilyä tämä on? mies henkäisi.

– Se on marakatti, Rob vastasi.

– Kai minä itsekin näen, että se on marakatti, mies ärähti.

– Väitätkö, että pelastamanne neito on marakatti?

– Näkisitpä isän, Filbur naurahti, mutta katui heti sanojaan.

– Suu poikki, kakara. Jos tämä on jotakin kieroä pilaa, niin ette tule pääsemään vähällä.

Filbur aukaisi säkin kokonaan. Sisältä paljastui naamioitu tyttö kirjailussa asussaan. Hän nousi istumaan, laski jalkansa maahan ja kävi seisomaan poikien rinnalle. Tyttö näytti hennolta pitkien nuorukaisten keskellä, mutta ryhti oli suora, ja hän kannatteli päätään ylväästi pystyssä. Korpimustat hiukset valuiivat selkään. Silmät säihkyivät kirkkaan sinisinä naamion takaa.

– Pyydän suojelustanne, neito sanoi americanoksi, – ja hyvää kohtelua.

Mies vaihtoi samalle kielelle. – Meiltä löytyy pohjoisen pallonpuoliskon mukavimmat huoneet ja paras palvelu. Voitte olla huoletti, Teidän Korkea-arvoisuutenne. Kaikki toiveenne täytetään.

Tyttö ei ollut kuulevinaan sarkasmia miehen äänessä, vaan sanoi. – Olen tyytyväinen, jos saan peseytyä ja vaihtaa puhdasta ylleni. Viime päivät ovat olleet melkoinen koettelemus.

Hän valitsi sanansa oikein. Miehen ärtymys haihtui.

– Saanen esitellä itseni, mies sanoi. – Olen noiden torvipäiden isä, Arttu McCool. Olen tämän linnoituksen päällikkö ja Pirunkirnun klaanin päämies eli rigfénnid. Meillä ei ole ylimääräisiä tiloja, mutta vaimoni katsoo, että saat vaatteita ja mahdollisuuden peseytyä. Joku pojista saattaa sinut hänen luokseen.

– Minä voin... sanoivat Rob ja Filbur yhtä aikaa.

Arttu McCool pingotti suunsa tiukaksi, ettei hymy olisi päässyt livahtamaan näkyviin. – Vetäkää pitkää tikkua.

LUKU 13 – LEGIOONALAINEN

Jättimäinen linnoitus leijui viljavien tasankojen yllä. Se oli saapunut Donets-joen halkomalle seudulle kaukaa pohjoisesta. Novgorodin suuriruhtinaan lentävä hallintokaupunki oli mahtava ilmestys. Se henki voimaa ja vaurautta, sen koristeellisessa arkkitehtuurissa yhdistyivät teräksestä ja kivistä rakennetut muurit, kääntyvät tykkitornit, tehokkaat suojaädekentät ja linnan uumeniin kätkeytetyt leijuntasäiliöt.

Alla levittäytyvät maat olivat taistelujen runtelemat. Ne oli valloitettu Sulttanaanin tukemilta kasakoilta vain muutamaa kuukautta aikaisemmin.

Novgorodin suuriruhtinas Ivan Dimitrovitš Rosnevski istui linnoituksen juhlasalin valtaistuimella. Kullattu tuoli oli suuriruhtinaskunnan tunnus. Sen edessä kumarsivat kaikki, ja sitä koristivat rautaiset kotkansiivet ja suuriruhtinaan helmikruunu. Kädensijat oli muotoiltu kahdeksi valtavaksi kotkanpääksi.

Suuriruhtinas yskäisi ja hieroi terävää nenäänsä ja vetistäviä silmiään reumaisilla sormillaan. Hän oli pukeutunut vanhan muodin mukaiseen korkeakauluksiseen takkiin, jonka parina olivat väljät samettihousut. Pitkiin sukkiin verhotut, längelle vääntyneet sääret roikkuivat tuolin reunalta. Jaloissa oli mustat, suurin soljin koristellut korkokengät.

Tuo aikoinaan uljas ylimys oli kuivunut vuosien myötä kumaraksi, harmaahapsiseksi vanhukseksi. Aivan toista maata oli muutaman metrin päässä suuriruhtinaan edessä seisova pojanpoika, prinssi Vladimir. Hän oli huomattavan

pitkä ja seiso harjaantuneen sotilaan tavoin selkä suorassa.

Prinssin takana myhäili opritsnikkien päällikkö Raz Rasputin harmaine kalansilmineen. Suuriruhtinas Ivan sai kylmiä väreitä mustapartaisen miehen läheisyydessä aivan kuin tällä olisi jokin salainen keino imeä lämpö ympärillään olevista ihmisistä.

Prinssi Vladimirin rinnalla seiso toinen mies, jonka oleuksesta vanha ruhtinas ei myöskään pitänyt. Miehen vaatetus oli rento ja tyylikäs, mutta hän sai suuriruhtinaan tuntemaan itsensä epävarmaksi, ja vanhus inhosi tuota tunnetta yli kaiken. Hän vaistosi mieheen kätkeytyvän räjähtävän väkivallan siitäkin huolimatta, että tämä oli ulkoisesti ilmeeton ja levollinen. Suuriruhtinas Ivan ei ollut koskaan kaihtanut väkivaltaisia tekoja, mutta hän ei halunnut missään tapauksessa tulla enää itse uhatuksi.

– Saanen esitellä kapteeni Francis Ravailleen. Hän on entinen Ranskan keisarin erämaalegioonan upseeri.

Kaukaa tullut vieras kumarsi valtaistuimen suuntaan. Liike oli kaikessa kohteliaisuudessaan niin kevyt ja pieni, että sen olisi voinut ottaa jopa loukkauksena.

Suuriruhtinas liikahti levottomasti ja vei kätensä säätimelle, joka oli kätkeyty vasemmanpuoleisen kotkanpään sivuun. Siitä hän saisi laukaistua suojasädekilvet valtaistuimen ympärille, mikäli näkisi sen tarpeelliseksi. Prinssi Vladimirin olisi pitänyt varoittaa häntä etukäteen. Jos mies oli Ranskan kuninkaan legioonalaisia, ja vieläpä upseeri, ei kukaan olisi turvassa hänen lähellään. Ei edes Vladimir, vaikka nuorukainen näyttikin lähes kaksimetrisenä, jäntevänä soturina ylivoimaiselta päätään lyhyemmän ranskalaisen vierellä.

– Kerro lisää, suuriruhtinas käski.

Prinssi Vladimir nyökkäsi Raz Rasputinille, joka käveli lähemmäs ja kumarsi syvään suuriruhtinaan edessä.

– Teidän ylhäisyytenne, meidän ongelmamme on, ettemme voi loukata skandien aluetta sotajoukoillamme, mutta

meidän on välttämättä päästävä sinne. Meidän on saatava Pandoran takaisin. Siitä riippuu seuraavan siirtomme onnistuminen.

Raz Rasputin piti pienen tauon.

Suuriruhtinas muisti Pandoran, ja hän hymyili. Pandora oli avain rusien uudelle valtakunnalle ja Novgorodin lippujen loistolle. Ajatus sai hänet hyvälle tuulelle.

Raz Rasputin jatkoi: – Virallisen tarinan mukaan kapteeni on turkismetsästäjä Kanadasta. Hän edustaa vain itseään ja johtamiaan miehiä, ei ketään muuta.

– Mikä on hänen hintansa? suuriruhtinas kysyi tyyliä.

Prinssi Vladimir pidätti hengitystään. Isoisä oli mennyt heti asiaan. Hän antoi merkin kapteeni Francis Ravaillelle.

Kapteeni veti pitkävärtiset hansikkaat hitaasti käsistään nyppien niitä sormien kärjistä ja asettaen ne siististi vasemmalle kämmenelleen. Sitten hän kohensi kevyttä etsinsankaa oikean silmänsä edessä. – Hintani on kaksikymmentätuhatta sielua eteläafrikkalaista kultaa.

Ilmekään ei värähtänyt suuriruhtinaan kasvoilla, vaikka ilmoitettu summa oli kaiken julkeuden huippu. Hän laskeskelikeli, millainen määrä kultaa se olisi, ja se sai hänet näkemään punaista. Heidän kultavaransa olivat lopussa, ja vaikka orjien muuttaminen kullaksi ei ollut mitään alkemiaa, se ei tapahtuisi hetkessä ja aiheuttaisi valtavan tuotannonvajauksen hänen tiluksillaan ja tehtaissaan.

– Asiaa täytyy miettiä, hän vastasi.

– Hinta ei ole tingittävässä, kapteeni Ravaille totesi etäisen viileästi.

Suuriruhtinas Ivan Dimitrovitš Rosnevski oli nousta seisomaan, niin raivostunut hän oli kapteeni Ravailleen röyhkeydestä. Hänkö ryhtyisi tinkimään alempisäätöyksen kanssa? Ei ikinä. Jos mies loukkaisi häntä vielä edes kerran, niin hän antaisi repiä tämän sydämen irti rinnasta, vaikka mies olisi itsensä Ranskan keisarin kunnialegioonan sotamarsalkka.

Prinssi Vladimir näki isoisänsä ilmeestä, että tämä oli menettämässä malttinsa. Se tietäisi vaikeuksia. Vaikka legioonalaisten puheet olivat anteeksiantamattomia, ne oli nieltävä, sillä oli kylmä tosiasia, että he eivät voineet lähettää omia joukkojaan skandien alueelle. Eivät vielä. Se ei olisi järkevää. Heidän oli käytettävä palkkasotureita, ja legioonalaiset olivat erittäin tehokkaita ja luotettavia, vaikkakin kohtuuttoman kalliita.

– Teidän korkeutenne, luulen, että tämä on paras keino saada Pandora takaisin tässä tilanteessa, prinssi Vladimir totesi. – Ja me tarvitsemme hänet takaisin välttämättä, vaikka se tarkoittaisi pahimmillaan skandien rajojen avointa loukkausta. Haluamme kuitenkin välttää suurimittaisen hyökkäyksen viimeiseen asti.

Vladimir ei ollut kertonut isoisälleen, että ruhtinas Galizinovin johtamat Novgorodin pohjoiset joukot ovat jo läheneet Laatokanlinnasta ja ryhmittäytyivät parasta aikaa Fennonian itäiselle rajalle.

Suuriruhtinas liikahti levottomasti valtaistuimellaan. Hän tunsu olonsa huteraksi ja ohueksi. Hän ei enää käsitänyt ruhtinain ja maiden välisten liittoumien monimutkaisia kuvioita niin kuin ennen. Nuoruudessaan hän oli rakastanut taisteluita. Hän oli nauttinut vaarasta ja vauhdista ja juonittelusta, siitä että sai laittaa henkensä alttiiksi ja kiittää purrellaan kohti hurjia husaari- ja ulaanirykmenttejä, ampuu palasiksi kirottuja vihollisia, jotka tunkeutuivat hänen sukkunsa ikiaikaisille maille kuin omistaisivat kaiken. Hän koki väsyneitä silmäluomiaan, katsoi uljasta pojanpoikaansa ja tunsu hetkellisen kateuden piston rinnassaan. Tällä nuorella kotkalla oli kaikki edessään; taistelujen hurma ja kunnian päivät. Hänellä itsellään olivat jäljellä enää pelkät muistot, jotka eivät juurikaan lämmittäneet. Hän yritti oikaista selkensä, mutta huokaisi ja lysähti kasaan.

– Tee niin kuin parhaaksi katsot, Vladimir.

Prinssi Vladimir kohotti kulmiaan yllättyneenä. Isoisä ei ollut koskaan kutsunut häntä pelkällä etunimellä ja nyt hän teki sen toisten kuullen. Prinssi tunsu odottamattoman lämmön virtaavan sisäänsä. Hänen vaikeaksi arvioimansa taivuttilutilanne oli kääntynyt yllättävän helpoksi voitoksi. Se oli hyvä, todella hyvä enne.

– Hyvä on teidän ylhäisyytenne, hän sanoi kumartaen syvempään kuin olisi ollut tarvis. – Legioonalaiset saavat luvan lähteä heti, kun ovat valmiit.

Suuriruhtinas ryhdistäytyi hieman valtaistuimellaan ja katsoi kapteeni Francis Ravaille silmiin. Miehen vastatuijotus oli ärsyttävän rauhallinen. – Muistakaa, että kukaan ei saa yhdistää tätä operaatiota meihin.

Kapteeni Francis Ravaille sanoi viileästi:

– Eliminoimme sen mahdollisuuden, teidän ylhäisyytenne. Toimimme täysin tunnuksettomina ja osaamme kyllä hankkiutua eroon todistajista.

– Minä en sitten sanonut tuota, suuriruhtinas Ivan Dimitrovitš Rosnevski painotti hymyillen. Osasi hän sentään vielä jotakin. Epäsuorat käskyt pitivät omat jauhot puhtaina.

LUKU 14 – ELÄMÄÄ LUOLISSA

Rob McCool käveli puuseinillä osastoidun luolahuoneiston läpi naisten puolelle. Hän koputti kalliota siskonsa seinäsyvennyksen kohdalla.

– Hei, Rose! Saanko tulla peremmälle?

– Tule vain, kerroin juuri Kaarnelle Apollon koodaamasta lemmikkiohjelmasta.

Rose oli nimennyt lentoristeilijästä pudonneen tytön Kaarneksi, koska tällä oli niin mustat hiukset. Sana oli fennien kieltä ja tarkoitti korppia. Kuvaava nimi oli otettu heti yleiseen käyttöön.

Rob siirsi syrjään kankaan, joka verhosi syvennystä. Lattiaa peitti paksu matto. Seinään oli kaiverrettu kivihyllyjä, joilla oli muutamia Rosen tavaroita. Matolla oli tyynyjä istuimina. Kaarne istui Rosen vierellä Kemal sylissänsä. Rosella oli kevyt kypärä päässään ja etsimet silmillään. Hän liikutti käsiään aivan kuin olisi siirrellyt jotakin näkymätöntä esinettä edessään.

– Tämä on ihanaa, hän sanoi. – Olen järjestellyt koko huoneen täyteen kaikkea kivaa. Haluatko katsoa?

– Minulla ei ole kypärää mukanani.

– Lainaa minun, Rose sanoi ja ojensi kypäränsä veljelleen. Tytön punaiset hiukset hehkuivat kilvan vihreiden silmien kanssa.

– Se ei sovi minulle. Se on tehty sinun pientä tappurapäätäsi varten.

– Käy hakemassa omasi.

– Joku toinen kerta. Viivähdän vain hetken.

Rob istuutui Kaarnen viereen. Kemal kiipesi hänen hartioilleen ja alkoi sukia paksuja kastanjanruskeita hiuksia. Rob rapsutti marakattia niskasta ja sanoi:

– Olemme yrittäneet selvittää naamion salausta. Sen lähettämä signaali näyttää häiritsevän ajatuksiasi.

– Onko se vaarallista?

– Emme tiedä, mutta naamion poistaminen ilman koodia olisi luultavasti tuhoisaa. Naamio on jonkinlaista biomateriaalia ja tiukasti kiinni ihossasi.

– Ehkä löytyy vielä jokin keino, Kaarne sanoi.

– Ehkä.

Rose kiipesi Robin syliin ja kutitti häntä kainalosta. Kemal pakeni kikattavaa tyttöä Kaarnen syliin.

– Juttunne ovat tosi tylsiä, Rose sanoi. – Leikitään. Ollaan vaikka kuurupiiloa.

– Sehän sopii, senkin pikku villikissa! Rob hihkaisi, nappasi siskoaan nilkoista ja nosti hänet ilmaan. – Minä olen ensimmäinen etsijä. Yritä peittää silmäni.

– Päästä minut alas! Rose kirkui ja rimpui Robin otteessa pää alaspäin.

Kemal kirkui innoissaan, kiipesi kallioon koverretulle hyllylle ja pomppasi niin, että löi päänsä ylempään hyllyyn. Marakatti putosi istualleen ja taputti päätään yhä hieman pökerryksissä täryksestä.

Rob lasi siskonsa lattialle, silitti Kemalın päälakea, otti tämän vierestä leveän nauhan ja ojensi sen Kaarnelle, joka satoi sen saman tien hänen silmilleen.

– Näetkö mitään?

– En.

– Ota kiinni! Rose huusi ja hyppi Robin edessä.

Rob kyyristyi ja alkoi hamuta ilmaa käsillään. Rose kiljui riemusta ja pakeni syvennyksen kauimpaaseen nurkkaan. Rob esitti sotkeutuvansa verhoon, mikä näytti niin huvitta-

valta, etteivät tytöt voineet pidätellä nauruaan.

– Minä kuulen hengityksenne, Rob sanoi selviydyttyään verhon laskoksista. Hän hiipi hiljaa ja käänteli päätään puolelta toiselle kuin saalistaja nuuhkien ilmaa ja väläytellen hampaitaan. Hän oli juuri saamassa kiinni silmät pyöreinä seisovan Rosen, kun kuuli kankaan kahahduksen toisesta suunnasta. Hän jätti Rosen rauhaan ja eteni ääntä kohti.

Rob lähestyi vastapäistä seinää ja vaistosi voimakkaasti Kaarnen läsnäolon, tunsi neidon kiivaan hengityksen. Hän meni vielä lähemmäs, kunnes heidän kasvojensa täytyi olla vain muutaman sentin päässä toisistaan. He olivat hetken liikkumatta aivan paikoillaan, mutta jännittynyt tilanne laukesi, kun takaa kuului nauruntyrskähdys. Rob kääntyi salaman nopeasti ja kaappasi Rosen syliinsä.

– Jäitpäs kiinni, hän sanoi riisuessaan nauhan silmiltään.

– Rontti! Rose protestoi. – Olin juuri pamauttamassa sinua takapuoleen. Olisit varmasti säikähtänyt kuoliaaksi.

– Niin olisinkin.

– Ja se olisi ollut sinulle ihan oikein, Rose kikatti.

Kaarne seisoi yhä selkä seinää vasten. Hän tasasi hengitystään ja yritti hillitä holtittomasti laukkaavia ajatuksiaan. Hän olisi halunnut Robin tulevan lähemmäksi. Hän olisi halunnut, että tämä olisi tullut häneen kiinni aivan niin kuin siellä lumen alla.

Mitä ihmettä minulle on tapahtumassa? Kaarne hätäili. Hän hengitti syvään ja painoi kätensä villiintyneen sydämensä päälle.

* * *

Kaarne ei ollut aivan varma, kunka monta päivää hän oli viettänyt Pirunkirnuksi kutsutussa paikassa. Hänet oli majoitettu samaan syvennykseen Rob McCoolin pikkusiskon kanssa. Olosuhteet olivat vaatimattomat, vaikka perheen isä

olikin jonkinasteinen päällikkö. Ankeista oloista huolimatta punatukkainen Rose oli pirteä ja pullollaan elämäniloa. Hän keksi yhtenäen erilaisia leikkejä heidän aikansa kuluksi.

Nyt Rose oli jossakin muualla, ja Kaarne istui lattiatyynyillä Kemal sylissään. Hän katsoi itseään peilinsirpaleesta. Mustat hiukset laskeutuivat olkapäille naamion molemmin puolin. Hän hymyili, ja huulten takaa paljastui tasainen hammasrivi. Vaalean naamoin reunassa kulki puolipallon muotoisia kohoumia, ja Ashan laittama lähetin oli yhä kiinni siinä. Kaarne olisi halunnut nähdä kasvonsa, mutta kipu iski heti, jos hän edes ajatteli ottavansa naamion pois.

Joku koputti kiviseinää verhon takana.

– Saako tulla? Se oli Filbur.

– Tietenkin, Kaarne sanoi ja iloitsi saamastaan yllätysvierasta. Filbur oli hauskaa seuraa, vaikka olikin täysin arvaamaton ja aina kujeilemassa. Hänestä ei voinut olla pitämättä, ja Kaarne oli nähnyt hänen toisen puolensa, joka oli huolehtivainen ja lempeä.

– Haluaisin näyttää sinulle yhden jutun, Filbur sanoi.

– Mikähän se mahtaa olla?

Filbur virnisti. – Jotakin sellaista, mitä et ole ennen nähnyt, luulisin, mutta ensiksi minun pitää peittää silmäsi.

Kaarne oli jo tottunut siihen, että hänen silmänsä sidottiin aina kun lähdettiin jonnekin.

Kemal hätäntyi, kun huomasi, että sen emäntää vietiin taas, mutta Filbur sanoi sille muutaman sanan, ja otus rauhoittui heti. Se luotti Filburiin ja ymmärsi, että Kaarne palaisi pian takaisin.

Filbur koppasi Kaarnen käsipuoleensa ja ohjasi häntä eteenpäin kapeissa tunneleissa ja rapuissa painaen hellästi hänen päänsä alas, jos käytävän katto kävi liian matakaksi.

He kulkivat useita satoja askelia, kunnes Filbur pysäytti hänet.

– Olemmeko perillä?

– Odota vähän.

Kuului vaatteiden kahinaa. Kaarnelle tuli outo olo. Riisuutuiko Filbur hänen edessään? Hän olisi halunnut nähdä, mitä tapahtui, mutta pysyi kuitenkin hiljaa. Filbur tarttui taas hänen käteensä, ja he kävelivät vielä vähän matkaa.

Hän kuuli oven aukeavan ja tunki jaloissaan kynnyksen.

Uusi tila oli avara. Ilma liikkui eri tavalla. Hiljaisuuskin kuulosti erilaiselta.

Filbur poisti siteen Kaarnen silmiltä, eikä hän voinut olla hämmästelemättä luolan kokoa. Sen täytyi olla kymmeniä metrejä pitkä ja leveä. Se tuntui epätodelliselta, koska tähänastiset luolat olivat kaikki olleet pieniä ja sokkeloisia, mikä korosti uuden tilan valtavuutta. Kaiken niukkuuden ja ah-tauden keskellä se vaikutti tuhlailevalta.

– Kutsumme tätä Jättikirnuksi, Filbur sanoi. – Täällä ovat suuret kokoontumiset, juhlat ja seremoniat. Täällä myös harjoitellaan.

Kaarne tuijotti Filburia ja oli iloinen naamiosta, joka peitti punastumisen, sillä Filbur oli kuin olikin vaihtanut asua. Pojalla oli yllään haalarimainen puku, johon oli kiinnitetty nahkavahvikkeita. Kaarne huomasi pidättävänsä hengitystään kysyessään:

– Mitä te harjoittelette?

– Taistelutaitoja.

– Tappamistako?

– No, joskus otteet saattavat lipsua aika tavalla rajuiksi, mutta mehän olemme satureita ja metsärosvoja.

– Mitä te rosvoatte?

Filbur katsoi tyttöä tutkivasti ja vastasi:

– Varastamme tavaraa niiltä, joilla sitä on yllin kyllin. Iskemme eri puolille skandien valtakuntaa: tehtaisiin, varastoihin, saattueisiin, mihin vain. Joskus käymme myös Novgorodin puolella.

– Eikö se ole vaarallista?

– Ei, jos ymmärtää olla ryppyilemättä meidän kanssamme, Filbur virnisti.

Tyttö hymähti. – Siis vaarallista teille. Eikö teitä ajeta takaa? Eikö teitä jahdata ulos koloistanne.

– Ryöväämme vain sopivasti ja pidämme huolen siitä, ettei meitä saada kiinni eikä jäljillemme päästä.

– Mitä teette saaliille?

– Käytämme itse tai myymme. Joskus jaamme osan metsäläisille.

– Metsäläisille?

– He ovat orjuutettuja fennejä. He hakkaavat puita, polttavat hiiltä ja tervaa ja viljelevät kaskimaita Fennonian metsissä. Siis tavallaan ihan tavallisia maaorjia.

– Miksi annatte osan heille?

– No, he ovat iloisia vähästäkin.

Kaarne tajusi, että Filbur ei kertonut ihan kaikkea, muttei halunnut udella enempää.

– Lopetetaan höpinät, Filbur naurahti. – Toin sinut tänne, että näkisit erään jutun, josta pidämme kovasti.

– Mikä se on?

– Kutsumme sitä kurraksi. Mutta ensin tarvitset hieman lämmintä päällesi.

He tulivat pienen luolan ovelle ja pujahtivat sisään sen viileyteen. Luola vaikutti jonkinlaiselta varastolta. Seiniä vasten nojasi useita leijulautoja. Telineissä oli mailoja ja suojavarusteita. Filbur ojensi Kaarnelle villapaidan, lapaset ja pehmeästä turkiksesta tehdyn hatun ja pitkän takin.

– Nyt näyttää paremmalta, hän sanoi.

Jättikirnun toisella puolella aukesi ovi ja sisään käveli joukko nuoria miehiä, joista yksi oli Mark. Kaikilla oli samanlaiset nahkavahvikkein panssaroidut asut kuin Filburilla. He pääsivät puoleen väliin salin lattiaa, ennen kuin huomasivat Kaarnen ja Filburin.

– Katsohan poikaa, toit orjattaren hoitamaan tulevia kuh-

mujasi! huusi Kasimir Sudenpää, leveäharteinen, sänkitukainen poika, jolla oli tuimat, lähekkäiset silmät. Hän puhui fennien kieltä vahvalla itäisellä murteella.

– Kasimir, voin luvata sinulle yhden jutun. Filbur piti pienen tauon. – Sinua hän ei taatusti hoivaa... jos vaikka sattuisitkin tulemaan tajuihisi pelin jälkeen.

Kasimirin rinnalla kävelevä poika sanoi väheksyvästi:

– Ollaan sitä nyt niin nokka pystyssä, kun on kaukomaan tuliainen kinalossa. Vaan uskaltanetko edes kurkistaa naamion taa? Tiedä, millainen metsän peikko sieltä löytyy.

Puhuja oli Vaseli Rysä, jäntevä ja silmiinpistävän tumma nuorukainen muutoin niin vaaleahipiäisessä porukassa. Hiukset olivat pikimustat ja nenä terävä.

Kaarne jännittyi. Hän ei ymmärtänyt heidän puhettaan, mutta vaistosi, että he puhuivat hänestä.

– He ovat liittolaisiamme ja tulevat kaukaa etelästä, Filbur selitti Kaarnelle. – Meillä on ystävyysottelu.

Mark käveli heidän luokseen. – Minä näytin susille vähän valikoituja pätkiä seikkailustamme lentoristeilijällä. Menivät kateudesta vihreiksi.

– Apollo sanoisi, että se tuo vain lisämaustetta peliin, Filbur huokaisi. – Mikä vahinko, ettei hän voi osallistua. Häntä olisi tarvittu.

– Samoin Robia, Mark totesi.

Pirunkirnun klaanilaisia kutsuttiin hiisiksi samoin heidän pelaajiaan. He ottivat leijulautansa seinältä ja hypähtivät niiden päälle. Sudenpesän susijoukkue käveli heidän kanssaan paksulle teräsovelle.

Connor McCarthy laskeutui laudalta ja veivasi kampea. Ovi liukui hitaasti sivuun. Sen takaa paljastui kapea käytävä, jossa ilma oli hyytävän kylmää. He tulivat varastohalliin, joka oli täynnä kiitureita. Kasimir ja Vaseli heimolaisineen valitsivat niistä omansa. Moottorit humahtivat käyntiin, ja kiiturit nousivat irti maasta.

Connor kävi käsiksi toiseen kampeen. Tällä kertaa ei liikunut teräsovi vaan itse kallio. Se siirtyi hitaasti heidän tieltään. Ulkona odotti tähtitaivas ja kireä pakkasilma.

He kulkivat lumisen metsikön läpi, kunnes tulivat tasaiselle aukiolle, jota reunustivat korkeat kuuset tummana rintamana. Maisema oli hämärän sininen, mutta lumi hohti sen verran, että he näkivät maaston muodot.

– Varo, sanoi Filbur. – Tämä on lampi, ja lumen alla on jätää, joka voi olla liukasta.

Kaarne jäi seisomaan paikoilleen, mutta tunsu jään liukauden jalkojensa alla. Pelaajat lähtivät liikkeelle ja alkoivat viilettää taitavasti pitkin aukiota. Leijulautojen päällä seisominen näytti helpolta, mutta tyttö tajusi, että ensikertalaisen olisi mahdotonta pysyä pystyssä saati liukua hallitusti eteenpäin tai tehdä minkäänlaisia käännöksiä.

Heidän jäljessään tuli lisää pelaajia ja muutakin yleisöä.

Rob McCool käveli ulos luolasta ilman suojavarusteita. Hänen rinnallaan oli tyttö, jonka keltaiset palmikot kiemurtelivat esiin kypärän alta. Tytöllä oli suuret, siniharmaat silmät, siro leuka ja naurava suu valkoisine hampaineen. Hän selitti jotakin iiriksi ja heilautti samalla karttua laajassa kaaressa. Hänen puhjetessaan eloisaan nauruun, muut yhtyivät siihen iloisesti virnistellen.

Rob käveli Kaarnen luo. – Tässä on Nessa O’Neill, hän sanoi americanoksi, – ja muutamia muita pelaajia. Nessian veli Niall, Connorin veli Sean McCarthy, Ciara Carroll ja Liam Butler. Siis portinvartijoiden päällikön, Owen Butlerin, poika.

Liam oli perinyt isänsä muhkuraisen nenän. Hän iski tuttavallisesti silmää, ja Kaarne tervehti häntä ja kaikkia muitakin tulijoita. Nessa kiilautui Robin kylkeen.

– Mitä pidät pelistä? hän kysyi Kaarnelta ja kääntyi niin, että hänen toinen kätensä liukui kuin vahingossa Robin kainaloon.

– En osaa sanoa. Peli on minulle vieras, Kaarne vastasi totuudenmukaisesti.

– No, pian saat maistiaisia, vaikka tämä onkin pelkkä harjoitusottelu susien kanssa emmekä käytä käärmetervaa. Sinun pitäisi ehdottomasti nähdä oikea klaanien välinen mestaruusottelu; vaikka hiidet ja helsingit vastakkain. Siinä on vauhtia ja meteliä ihan eri tavalla, Nessa sanoi tietävästi hymyillen ja kiihdytti muiden luokse kentälle.

Pelaajat ryhmittäytyivät eri puolille aukiota. Kummassakin päädyssä leijui kaksi verkolla varustettua kehikkoa. Ne oli kiinnitetty ketjuilla lumen peittämään jäähän. Peliväline oli nyrkin kokoinen leijupallo. Mailana oli alle metrin mittainen puinen karttu. Se muistutti hieman miekkaa, jonka terä oli kärjestä pyörästetty ja hieman käyrä.

Pelaajat valmistautuivat aloitukseen. Jollakin oli karttu olalla, joku piti sitä poikittain edessään. Sudet istuivat tukevasti kiitureillaan, siis kaikki muut paitsi Kasimir Sudenpää, joka seisoi jalustimilla ja huitoi ilmaan harjoituslyöntejä.

Pelaajilla oli etsimin varustetut kypärät, joiden avulla he näkivät pelialueen ja toisensa paremmin. Kaikki tuntuivat olevan päällisin puolin levollisia, mutta Kaarne vaistosi, että pinnan alla väreili jännitys. Jostakin syystä näiden kahden heimon välit eivät olleet kovin lämpimät.

Nessa asettui hiisien kärkeen. Filbur meni oikealle sivustalle. Mark vetäytyi puolustukseen.

Nessa ja Kasimir kyyristyivät vastakkain.

Pallo lepäsi lumella heidän välissään.

Nessan lauta huojui ilmassa.

Kasimirin kiituri oli sivuttain palloon nähden. Hän odotti pelin alkamista puoliseisovassa valmiusasennossa.

Kaikki hiljenivät.

Kaarne huomasi, että Rob pidätti hengitystään siihen saakka, kunnes pallo pomppasi ilmaan.

Kasimir kiepautti kiituriaan rajusti. Se kolahti Nessan

lautaan ja oli pudottaa tytön lumeen. Katsomo kohahti. Kasimir nappasi pallon karttunsa lapaan ja linkosi sen napakalla heilautuksella taakseen juuri sopivasti, ennen kuin Filbur ennätti hänen kimppuunsa.

Pelaajat kuljettivat palloa taidokkaasti, syöttelivät toisilleen ja löivät pamahtavia laukauksia. Leijuva pallo kiihi ilman halki valtavalla nopeudella. Se kohosi ja laskeutui lyöntien voimasta, mutta palautui aina samalle, ennalta määrätyle korkeudelle.

Pelin vauhti oli huima. Pelaajat rynnistivät kentän päästä toiseen muutamassa sekunnissa.

Kaarne ymmärsi heti, että tarkoituksena oli saada pallo vastustajan maaliin. Vierailtava joukkue onnistui kaksi kertaa ennen kuin ensimmäinen erä päättyi ja pallo nousi kaikkien tavoittamattomiin.

Filbur kirosi ja viskasi karttunsa lumeen. Pirunkirnun pelaajat liukuivat aitioon kannattajiensa luo kasvot ja hiukset yltä päältä hiessä. Tuimat ilmeet kuvastivat synkkää tunnelmaa. Pelin kulku oli pettymys.

– Ei luista, Filbur ähkäisi Robille iiriksi ja joi hänelle tarjotusta kulhosta. – Sinut tarvitaan mukaan.

– Ei onnistu ihan vielä, vaikka Fergusin rohdot purevatkin hyvin, Rob sanoi.

– Minä taidan luovuttaa, Mark huokaisi. – Fergus sanoi, ettei kylkiluu ole poikki, mutta pirun kipeä se on. En pysy mitenkään mukana vauhdissa.

– Mistä te oikein puhutte? Kaarne kysyi Robilta.

Rob korotti ääntään:

– Puhukaa americanoa, niin että vieraskin ymmärtää.

Hän kääntyi Kaarnen puoleen. – Tappiotilanne harmittaa, eikä Mark pysty pelaamaan kunnolla kylkensä takia.

Rob puristi veljeään olkapäästä. – Yrittäisit vielä. Olet parhaita pelaajiamme. Ei sinulla mennyt lainkaan huonosti. Pelastit monta tilannetta.

Nessa O'Neill liukui Kaarnen luo ja nosti etsimet silmiltään. Hänen sanansa olivat katkonaisia, sillä hän oli yhä hengästynyt pelin jäljiltä. – Mitäs pidit?

– Vauhdikasta ja rajua. Oikein mielenkiintoista, Kaarne vastasi.

– Odotahan kun pääsemme kunnolla vauhtiin, Nessa virnisti. – Sudet pelaavat suoraviivaista peliä. Siinä heillä on etua kiitureista. He eivät pysyisi pystyssä laudoilla. Meidän täytyy keskittyä enemmän liikkumiseen ja joudumme väistelemään heidän pähkähulluja syöksyjään. Mutta eiköhän se tästä. Onko juotavaa?

– Rob ojensi Nessalle juomakulhon.

– Nokare käärmetervaa tekisi terää, Nessa sanoi ja pyyhki suupieliään. – Siinä olisivat sudet ihmeissään.

Rob nosti sormen huulilleen ja katsoi Nessaa merkitsevästi silmiin.

– Eipä silti. On niille pärjätty ennenkin, Nessa tokaisi huolettomasti ja tyrkkäsi kulhon takasin Robille.

Pelaajat siirtyivät taas kentälle.

Toinen erä oli tiukempi. Kaarne hämmästeli Nessan pelotonta pelityyliä. Hän tajusi, että nuori nainen olisi lähitaiselussa kova vastus kenelle tahansa.

Kaarne osasi nyt kiinnittää huomiota joukkueiden erilaiseen tyyliin. Sudet rynnistivät sumeilematta käyttäen hyväkseen kiitureiden massaa ja vakautta. Moneen otteeseen hiidet putosivat laudoilta yhteentörmäysten voimasta. He pääsivät kyllä nopeasti takaisin ylös ja jatkoivat peliä ja olivat liikkeissään huomattavasti ketterämpiä kuin vastustajansa.

Hiidet kirivät ja tilanne oli kaksi kolme susien hyväksi, kun aikaa oli jäljellä enää muutama minuutti. Vaseli Rysä kuljetti palloa vasemman kautta. Hän syötti Kasimirille juuri parahiksi ennen kuin sai kimppuunsa yhtenä tuiskena kiihtävän Filburin. Mark lähestyi Kasimiria tanakasti kyyryssä. Kasimir oli huomannut hieman aikaisemmin Markin

aristelevan toista kylkeään. Hän painoi kylmästi kohti, ja Markin väistäessä yhteentörmäystä ja tavoittaessa palloa Kasimir kohottautui ja tuuppasi Markia suoraan kipeään kylkeen. Mark ulvahti ja tuiskahti naamalleen lumen peittämälle jäälle. Kasimir teki jyrkän kaarroksen maalin editse ja pamautti pallon Liam Butlerin vartioimaan verkkoon.

Kasimir riemuitsi varmana voitosta ja heilutti karttua päänsä päällä. Hiisien mahdollisuudet näyttivät olemattomilta.

Nessa ryösti pallon aloituksesta ja lähti hurjaan kiitoon. Filbur ja Ciara Carroll tulivat hänen mukaansa. Nessa syötti taakseen ja väisti hämmästyttävän ketterällä liikkeellä häntä päin ajavan Kasimirin. Susien puolustukseen syntyi aukko, ja Ciara siirsi pallon Filburille, joka linkosi sen takaisin Nessalle niin tarkasti, että tämä sai pamautettua sen suoraan ilmaan maalikehikon sisään.

He iloitsivat hetken, mutta tajusivat sitten, että aika ei riittäisi enää tasoitukseen. Muutama sekunti aloituksen jälkeen pallo ponkaisi korkeuksiin, ja peli päättyi. Sudet voittivat. Se oli kova pala Nessalle ja erityisesti Filburille.

Kasimir heitti karttunsa ilmaan, otti sen näyttävästi kiinni selkensä takaa ja vei kasvojensa eteen kuin muinaisen ajan ritarit miekkansa. Filbur ei kestänyt leikkiä, vaan paiskasi karttunsa jäähän, joka kumahti paukahtaen. Karttu lohkesi kahteen osaan ja jäähän repesi pitkälle rantaan saakka kiemurteleva railo.

* * *

Kapteeni Francis Ravaille ohjasi kiituriaan kohti huimaavan korkean Kalmovaaran lakea. Jo kaukaa hän oli nähnyt Potemkinin haaksirikon aiheuttamat tuhot sen rinteillä. Puut vinksottivat sinne tänne aivan kuin jokin suunnaton hirviö olisi riepotellut niitä.

Kapteeni näytti olevan yksin, mutta vaikutelma petti, sillä hänen lähellään oli parikymmentä erämaalegioonan valiosotilasta. He liikkuivat omilla kiitureillaan hajautetusti ja kommunikoivat kevyiden etsinsankojensa kautta. Iskuryhmä oli epätavallisen suuri ja kallis, mutta kyseessä oli niin rahakas toimeksianto, että kapteeni Ravaille ei halunnut jättää mitään arvailujen varaan. Hän yhytti läheltä vaaran lakea toista ryhmää johtavan kersantin, joka skannasi maastoa pistoolinkaltaisella laitteella.

– Mitä näet?

Kersantti vastasi ranskaksi korsikalaisittain korostaen:

– Kapteeni Ravaille, lumessa on muutoksia. Tästä on kuljettu, ja puissa on jälkiä tulituksesta. Näitä jälkiä on helppo seurata.

– Menkää sitten edeltä.

Kapteeni hymyili mielessään. Hän näki iskuryhmänsä miehet pieninä pisteinä etsimen kartalla. Legioonalaiset olivat hänen ympärillään perinteisessä liljamuodostelmassa. He olivat ammattitaitoinen ja kokenut joukko. Operaatio ei tullut kestäämään kauaa, ja se oli hyvä se, sillä kapteeni ei pitänyt lumesta eikä kylmyydestä.

LUKU 15 – NEUVOTTELU

Arttu McCool istui puhemiehen kivellä Pirunkirnun neuvonpitosalissa. Se oli suuren huoneen kokoinen luola, jonka seinät oli verhottu koristeellisin kankain. Niihin oli kuvattu klaanin historiaa: taisteluja angleja vastaan, laivoja, jotka veivät irlantilaisia orjiksi kaukasiin maihin, tuhottuja kyliä, kapinoivien klaanien pako, saapuminen Fennoniaan, taisteluita fennien, skandien ja novgorodilaisten kanssa sekä lukuisia ryöstöretkiä ympäri seuduille.

Seinän vierellä hehkui puuhiilillä täytetty kamiina. Paikalle oli kokoontunut Pirunkirnun klaanin dáil eli vanhimpien neuvosto. Miehet istuivat kehässä kukin omalla kivellä. Myös vierailijan paikka oli varattu. Siinä istui tsuudien heimopäällikkö Grigor Sudenpää.

Kehän keskellä oli matala pöytä, jonka ylle heijastui kuva McCoolin veljesten retkeltä Kalmovaaralle. Dáilin jäsenet olivat juuri tutustuneet kypäräkameroiden taltiointeihin.

Kun kuva katosi, Arttu osoitti hirven leukaluusta tehdyllä nuijalla miestä, joka oli nostanut kätensä pyytääkseen puheenvuoroa.

– Puhu Rory O’Neill.

Puhuja oli turkiksiin ja sarkaan pukeutunut vankka soturi, jolla oli lyhyt vaalea parta, vehnänkeltaisen hiukset ja syvät, tummanharmaat silmät. Hän oli Nessimän isä ja yksi klaanin johtohahmoista.

– Emme tiedä työstä juuri mitään. Has’hassinit ja rusit näkivät melkoisesti vaivaa saadakseen hänet haltuunsa, joten

lienee tärkeäkin kapistus. Voin vain kuvitella, miten raivoisaan suuriruhtinas Rosnevski on tällä hetkellä. Häneltä tuhoutui lentoristeilijä ja kolme purtta.

Suuriruhtinaan kärsimien tuhojen määrä huimasi salissa istujia. Jokainen uudenaikainen lentopursi oli niin arvokas, että sillä olisi voinut ostaa kaiken, mitä Pirunkirnu piti sisällään. Lentoristeilijä oli toki suurempi kuin lentopurret yhteensä, mutta sen arvo oli toisenlainen. Se oli ylellisyyttä, ei mikään sota-ase. Joka tapauksessa pelkkä asian ajattelemisen meni yli ymmärryksen.

– Mitä ehdotat? Arttu McCool sanoi.

– Pyydetään heiltä lunnaita. Luulen, että saisimme melkoisen potin vähällä vaivalla. Olemme vaatineet lunnaita ennenkin, ja kaikki tietävät, että kullalle löytyy sijansa tässäkin klaanissa.

Ympäriäntä kuului hyväksyviä murahduksia.

Punanenäinen mies ojensi kätensä.

– Puhu, Owen Butler, Arttu McCool sanoi.

– Tämä on eri asia, mies kiisti. Hänellä oli päällään samettinuttu ja turkislakki. – Aikaisemmat lunnaat on saatu pienemmiltä tekijöiltä, linnanvoudeilta ja kauppiailta. Ei heistä ole ollut todellista vastusta. Mutta kuka tietää, mitä tapahtuu, jos menemme kiristämään suuriruhtinas Ivan Rosnevskin kaltaista ylimystä, jolla on Novgorodin kaikki voima takanaan.

– Mitä ehdotat?

– Tytöstä on päästävä eroon. Hän on meille vaaraksi. Ehdotan, että viemme hänet suolle.

– Suolle? Arttu sanoi ja kohotti kulmiaan.

Portinvartija otti lakin päästään ja tutki pitkiä ahmankynsiä, jotka roikkuvat lakin reunaa koristavassa käpälässä. – Annetaan suolle se, mikä suolle kuuluu. Tyttö olisi joka tapauksessa hukassa ilman apuamme, eikä hänen hoitaminen kuulu velvollisuuksiimme.

Taas kuului hyväksyviä hymähdyksiä. – Suolle se, mikä suolle kuuluu, joku toisti.

Arttu McCool nousi seisomaan. – Kaikki ovat varmas-ti samaa mieltä siitä, että työstä on päästävä eroon. Suolle viemisessä on kuitenkin ongelmansa. Se olisi näissä olosuh-teissa varma kuolemantuomio. Jos sitten jostakin tuntemat-tomasta syystä kävisi ilmi, että olemme ottaneet tytön hen-giltä, se voisi tuottaa arvaamatonta vahinkoa.

Valkohiuksinen, jäntevä soturi, jonka lakkia koristivat suohaukan siipisulat, nosti kätensä ylös.

– Puhu, Fionn MacCormac, Arttu McCool sanoi.

– Uskon, että tytön joutumisella käsiimme on jokin tar-koitus, eikä meidän pidä suhtautua siihen kevyesti.

Hän piti lyhyen tauon kylväen kuulijoiden mieliin aja-tuksen siitä, että korkeammat voimat olivat asialla tässä epä-tavallisessa tapahtumassa.

– Tytön arvo Novgorodille on tullut selväksi. Datasha-maanimme Ossian McCracken on yrittänyt selvittää tytön muistot lukinnee naamion koodia, mutta sitä suojaavat mysteerit ovat liian vahvoja. Luulen, että asia on kerta kaik-kiaan liian suuri meidän käsiimme.

– Mitä ehdotat?

– Viedään tyttö svenskien rajakreiville Olofsborgiin. Sen jälkeen päätös on hänen. Jos ollaan tarkkoja, niin tyttö löytyi alun perinkin hänen mailtaan.

Vieraileva päällikkö Grigor Sudenpää nousi seisomaan ja nosti kätensä.

Arttu McCool katsoi häntä tutkivasti. Grigorin ele oli röyhkeä. Vierasheimoisella ei ollut äänioikeutta dáilin neu-vonpidossa. Arttu ei ollut muutenkaan hyvissä väleissä Gri-gorin kanssa, sillä mies oli käyttänyt röyhkeästi hyväkseen heidän vuosia sitten solmimaansa liittoa. Hän oli noussut muutamassa vuodessa pienen kyläpahasen päälliköstä koko tsuudien heimon johtoon ja arvaamattomaan vaurauteen.

Arttu oli kuvitellut saavansa liittolaisen skandeja ja ruseja vastaan, mutta yhteisen päämäärän sijaan tsuudit olivat alkaneet veljeillä molempien kanssa. He kävivät vilkasta kauppaa, rikastuivat ja lihoivat. He alkoivat olla enemmän vaaraksi kuin hyödyksi.

– Puhu, Grigor Sudenpää, Arttu sanoi mulkaisten miestä nuivasti.

Grigor Sudenpää oli roteva ja hieman lihava mies. Hänen vaatteensa olivat kaukaisen idän tuontitavaraa ja koristeellisempia kuin klaanilaisten kotikutoiset kauhtanat. Lisäksi hänen leveäteräisen, miodógia jäljittelevän puukkonsa he-loissa välkehti kulta.

– Minä olen tsuudien suurpäällikkö, ja vaikka minulla ei olekaan äänioikeutta Pirunkirnun klaanin neuvostossa, teen ehdotuksen mikäli sen sallitte.

Arttu puntaroi Grigorin sanoja. Niihin sisältyi ansa, mutta hän oli valmis astumaan siihen. – Mitä ehdotat?

Grigor piti tauon ja katsoi vierellään istuvia miehiä tiukasti silmiin.

– Antakaa tyttö minulle. Minulla on kauppayhteyksiä Novgorodiin. Voin järjestää vaihdon suuriruhtinaan kanssa. Saisitte tietenkin kymmenykset palkkiosta.

Sanat kirvelivät Artun sisintä. Ehdotus oli loukkaus. Se että vieraan heimon päällikkö tulisi hoitamaan hänen klaaninsa asioita ja jakaisi heille almuja. Mutta loukkaus ei ollut suora, koska se oli verhottu avuntarjoukseksi, joten se oli nieltävä.

Hän kuuli myös muutamia hyväksyviä murahduksia ja ymmärsi, ettei hänellä ollut tässä tapauksessa vaihtoehtoja. Kohteliaisuussääntöjä oli noudatettava. Taiten esitetty ehdotus oli otettava mukaan äänestykseen.

Erämaalegioonan kapteeni Francis Ravaille oli turhautunut ja kylmissään. Hän ei ollut löytänyt Pandoraa mistään, ja hänen asunsa lämmitys temppuili pahan kerran. Tilanne sai hänet raivoihinsa. Epäonnistuminen ja kylmä olivat asioita, joita hän vihasi eniten koko maailmassa.

Hän oli syntynyt Atlantin valtameren toisella puolella ranskalaisten asuttamassa Kanadassa ja oli ollut vasta kymmenvuotias, kun perhe haaksirikkoutui lentopurrella Quebecin syrjäseuduille. Onnettomuus oli taiten viritetty ansa. Sen takana oli hänen setänsä, joka halusi raivata tieltään vanhemman veljensä perheineen päivineen. Se oli julmaa ja armotonta taistelua rahasta ja vallasta.

Kapteeni Ravaille istui kiiturinsa kyydissä lumisen metsän reunassa. Edessä aukeni nietosten peittämä pelto. Oli pimeä, mutta pellon toisella puolella näkyi himmeitä valoja, ja talojen savuaukoista kohosi kipinöitä.

Muistot nousivat nopeina sykäyksinä kapteenin tajuntaan. Hän muisti maahansyöksyn, sen aiheuttaman pelon ja varsinkin kivun, jonka törmäyksessä katkennut käsi sai aikaan. Hän muisti myös kylmän ja nälän. Hänen vanhempansa olivat kuolleet, mutta hän itse oli selvinnyt kuin ihmeen kaupalla ja löytänyt tiensä erämaan keskellä olevaan intiaanikylään. Siellä hänet oli ruokittu ja parannettu, mutta lopulta hänestä oli tehty orja.

Kapteeni Ravaille oli elänyt koko aikaisemman lapsuutensa etuoikeutettua elämää. Häneltä ei ollut koskaan puuttunut mitään. Hän oli ollut aina turvassa. Hänellä oli ollut aina rakastavia ihmisiä ympärillään.

Mutta intiaanit olivat toista maata. He olivat vihanneet häntä hänen ihonväriensä ja kielensä takia. Ajan myötä hän oli katkeroitunut ja alkanut vihata heitä. Hän oli vannonut koston petolliselle sedälleen ja julmille orjuuttajilleen, ja

sanansa hän oli myös pitänyt. Sen he olivat saaneet tuta.

Kapteeni Ravaille kaasutti liikkeelle ja lähestyi fennien kylää. Samaan aikaan hänen legioonalaisensa tekivät saarto-liikkeen kylän ympäri.

Hän valitsi suurimman talon, ajoi suoraan sen eteen, harppoi leijuvyön keventämin askelin ovelle ja astui sisään. Väki istui pitkän pöydän ääressä. Keskellä pöytää oli pata, josta nousi keitettyjen juuresten kitkerä haju. Kiukaassa palava tuli lämmitti huonetta. Savu leijui paksuna katossa ja luikersi lakeistorven kautta ulos. Ihmiset olivat vankkoja ja harteikkaita metsäorjia. He istuivat hiljaa jurottaen. Äsken-nen puheen sorina oli vaiennut.

Fennit olivat tottuneet siihen, että säännöllisin väliajoin sotajoukot saapuivat ovelle, milloin idästä, milloin lännestä, ja aina he vaativat orjia omikseen, veivät heidän ruokansa ja naisensa ja alistivat heidät taas samaan työhön, jota he olivat tehneet ammoisista ajoista saakka. Rauha ei ollut koskaan pysyvää. Ainut, mikä pysyi, oli maa, ja sitä he jystivät kynnet verillä kunnes saivat sen lopulta omaksi peitokseen.

Isäntäorja nousi hitaasti seisomaan. Rauhaa olikin kestänyt merkillisen pitkään.

– Mitä asiaa? hän kysyi fennien kielellä.

Puheen käännös näkyi kapteeni Ravailleen oikeaa silmää peittävässä etsinsangassa. Hän vastasi ranskaksi, avaamatta suutaan. Kypärän prismaprosessorit tulkkasivat ajatukset ja konevastaus tuli kylmän tasaisena kypäräkaiuttimista.

– Talo pitää tyhjentää. Sinä ja nuo kaksi jäätte tänne. Kapteeni Ravaille osoitti sormellaan kahta nuorta naista.

– Eivät ihmiset voi talven selkään lähteä, mies vastusti.

Kapteeni Ravaille otti pistoolin reisikotelosta. Pirtin kosteus tiivistyi sen jääkylmään pintaan.

– Aikaa on tasan yksi minuutti, kapteeni murahti. – Ja aika alkaa NYT.

LUKU 16 – KAARNE

McCoolien perhe istui kotonaan pitkän pöydän ääressä. Filbur käveli tupaan puurokulhoa kantaen. Iris McCool loi häneen kysyvän katseen. – Mikä kesti niin kauan?

– Piilotin huttuun katajanmarjan, Filbur naurahti. – En meinannut löytää niitä mistään.

– Kivaa! Rose iloitsi. – Tuleekohan se minulle? Mitä pitää tehdä, jos sen saa? Ei vaatinut paljoa, että kuusivuotias tuli hyvälle tuulelle.

Mark julisti mahtipontisesti: – Se, jonka lusikasta marja löytyy, saa työntää sen Filburin nenään.

– Sanonko minä, minne se työnnetään? Filbur irvisti.

– Tylsää, Rose protestoi. – Se, joka saa marjan, saa kutitella... Rose vaikeni hetkeksi, – Kaarnea kainalosta.

– Hyvä idea, Filbur sanoi ja iski silmää Kaarnelle.

– Minä luulen, että Rob ja Filbur ovat ihastuneet Kaarneen, Rose julisti. – Rob melkein pussasi sitä minun huoneessa.

Molempien poikien poskille levisi puna.

– Älä kiusaa heitä, Iris sanoi. – Rauhoitutaan syömään. Arttu, sinä olet kovin hiljainen. Miten neuvotteluissa meni? Äänestittekö te?

– En voi puhua siitä vielä.

Artun ilme oli vakava, kun hän jatkoi: – Fionn tulee käymään ruoan jälkeen.

– Mitä? Mark protestoi. – Juuri, kun meidän piti harjoitella uusia taistelukuvioita susien kanssa. Fionn lupasi meille.

- Saatte pitää harjoituksenne sen jälkeen.
- Mistä te puhutte? Rob kysyi.
- Klaanin asioista, Arttu vastasi.

Rob McCool huomasi, kuinka isä vilkaisi Kaarneen, eikä hän pitänyt tämän ilmeestä.

* * *

Rob McCool istui Rosen vuoteen vieressä. Molemmilla oli kypärä päässä ja etsimet silmillä. Verho eristi heidät McCoolien luolan muista huoneista.

– Katso tätä, eikö olekin ihana? Tein sen melkein itse. Apollo auttoi vain vähän, Rose esitteli Robille pientä virtuaalista otusta.

– Tosi suloinen, Rob sanoi ja silitti olentoa sormellaan. Se muistutti oravaa ja reagoi Robin kosketukseen, istahti, ravisteli tupsukorviaan, huiskautti häntäänsä ja haukotteli.

– Sitä nukuttaa, Rose sanoi ja asetti tyynyn oravan viereen. Orava nuuhki tyynyä ja käpertyi siihen makuulle.

Apollo oli koodannut Roselle kokonaisen lemmikkien eläintarhan. Luolasyvennys oli pullollaan pieniä metsäneläinten kaltaisia otuksia, jotka touhusivat niille varatuilla alueilla. Niitä saattoi koskettaa, liikutella, ruokkia, hoitaa ja kouluttaa. Rose oli valmistanut niille huonekaluja ja leikki-alustoja Apollon tekemästä koodivahasta. Kaikki oli pelkkää virtuaalista illuusiota, mutta tuntui todelta, ja ilon pystyi jatkamaan kypärän avulla.

Kaarne istui hiljaa vuoteellaan. Hän oli ainut, joka ei voinut jakaa tuota leikkiä Rosen kanssa, sillä hänelle ei ollut koskaan tehty kirurgista operaatiota, jonka avulla kypärä voitiin liittää keskushermostoon. Hän pystyi kuitenkin kuvittelemaan kaiken, koska Rose oli selittänyt sen erittäin tarkasti ja vuolassanaisesti. Tytön innostus oli ehtymätöntä ja herkästi tarttuvaa.

Muut nuoret olivat Fionn MacCormacin vetämissä tais-
teluharjoituksissa. Rob ei osallistunut niihin, koska hänen
olkapäänsä oli vielä arka, vaikka paranikin hyvää vauhtia
Fergus Mac Brucen asiantuntevassa hoidossa.

Oli toinenkin syy, miksi Rob ei halunnut mennä. Juuri
Fionn-setä oli löytänyt hänet metsästä, jonne hänet oli lap-
sena hylätty, ja sen tähden miehen seura olisi tuntunut tällä
hetkellä jopa pahemmalta kuin luodin haava olkapäässä.

Rob otti kypärän päästään. Pienet otukset hävisivät kuin
taikaiskusta. – Nyt nukkumaan, hän sanoi Roselle.

– Minua ei nukuta vielä yhtään, Rose jurnutti ja jatkoi
leikkiä. Näytti hassulta, kun hän liikutteli käsiään ilmassa.

Rob sieppasi punapään syliinsä ja nosti kypärän etsimet
ylös. – Minä kerron sinulle sadun. Sopiiko? Ja sitten nukku-
maan ilman mutinoita.

– Kerro kauriin pojasta, Rose pyysi.

Niin, siinä se oli ollut, Rob ajatteli pysähtyen hetkeksi. Se
oli ollut hänen edessään koko hänen elämänsä ajan. Erään-
lainen totuus hänen valetusta menneisyydestään. Se oli kuin
kätkeyty tuohon vanhaan tarinaan löytölapsesta, hänen äi-
tinsä lempisatuun, jonka tämä oli kertonut hänelle lukemat-
tomia kertoja.

Vain harvat tiesivät, että Rob oli löytölapsi, mutta tieto
siitä leviäisi nopeasti. Pian kaikkien korvat olisivat kuulleet,
että hän oli tullut Pirunkirnun klaaniin jostakin ulkopuolel-
ta, ja jo pelkkä ajatus siitä ahdisti häntä suunnattomasti.

Rob huokaisi ja aloitti sadun. Kaarne tuli heidän luokseen
ja painoi päänsä Robin tervettä olkapäätä vasten. Kemal kir-
kaisu ja otti Kaarnea kädestä yrittäen vetää hänet erilleen
Robista, mutta tyttö työnsi marakatin lempeästi syrjään.

Kemal pyöritti päätään, hyppäsi kivihyllylle ja jäi tuijot-
tamaan heitä sieltä ainoalla silmällään selvästikin loukkaan-
tuneena siitä, ettei hänen emäntänsä oli karkottanut hänet ja
kiilautunut vieraan uroksen pariin.

Robin kertomassa vanhassa kelttitarinassa ilkeä druidi loitsi kauniin neidon kauriiksi. Kuuluisa fénnid-soturi oli metsästävässä samoilla seuduilla ja sai kauriin kiinni elävänä, mutta ei hennonut surmata niin upeaa eläintä. Hyväntahtoisuus kumosi loitsun, ja kauris muuttui taas neidoksi. Kuinka ollakaan soturi ja neito rakastuivat, mutta paha druidi sai kuulla tapauksesta ja lumosi neidon uudestaan. Kauriin muotoon jo toistamiseen vangittu neito pakeni kauas erämaahan. Soturi etsi häntä kaikkialta mutta turhaan. Vuotta myöhemmin hän löysi eräältä kukkulalta hylätyn lapsen, jonka otti kasvatikseen. Vasta pojan kasvettua aikuiseksi ja tultua suureksi soturiksi, hän ymmärsi, että kyseessä täytyi olla hänen oman poikansa, kauriin poika.

Tarinan aikana Rob tunsu syvää myötätuntoa ja yhteiskuuluvuutta Kaarnen kanssa, koska kumpikaan heistä ei tiennyt kuka oli, ei tuntenut vanhempiaan eikä muistanut menneisyyttään.

Sadun päätyttyä Rob huomasi silmiensä kostuneen.

Kaarne näki sen. – Kaunis satu, hän sanoi. – Surullinen, mutta kaunis.

– Ja sinuako pitäisi uskoa, vaikka kehuit surkeaa lusikkaanikin taideteokseksi, Rob naurahti ja pyyhki silmänsä sormiin.

– Lusikkasi on kaunis. Niinhän minä sanoin. Luulen, että silläkin on oma tarinansa.

– Niin onkin, mutta kerron sen joskus toiste. Nyt saa riittää tältä illalta, Rob sanoi. Hän suukotti Rosea ja toivotti hyvää yötä, otti Kaarnea kädestä ja veti tämän verhon toiselle puolelle.

– Mennään katsomaan Apolloa.

– Minä kuulin tuon. Minäkin haluan mukaan, Rose sanoi verhon läpi.

– Sinne on liian pitkä matka. Sinun pitää mennä nukkumaan. Huomiseen, Rob sanoi. – Hyvää yötä nyt.

Apollo ei ollut McCoolien luolassa, vaan eräänlaisella sairastosastolla. Rob ja Kaarne pääsivät sinne muutaman yhdyskäytävän kautta. Kaarnella oli side silmillään, mutta hän oli jo tottunut kävelemään sokkona, ja Rob epäilikin, että hän olisi osannut kulkea monin paikoin ilman opastusta, koska ennakoi raput ja väisteli matalat paikat niin hyvin.

Heidän saavuttuaan osastolle, druidi Fergus Mac Bruce oli juuri tekemässä lähtöä. Hän pysähtyi ja vaihtoi muuttaman sanan Robin kanssa.

– Ei muutoksia, hän sanoi. – Jalka vaati leikkauksen, mutta paranee kovaa vauhtia. Pahin on vasen silmä. Sen näkö on mennyttä. Leikkauskaan ei auttanut. Hän on vielä nukuk-sissa eikä herää, vaikka puhuisitte ääneen. Älkää kuitenkaan koskeko häneen. Minun täytyy nyt mennä.

Druidi kiiruhti jonnekin niin, että Rob ja Kaarne jäivät kahden. He kävelivät Apollon luo ja katsoivat häntä jonkun aikaa vaiti. Side peitti toisen silmän, ja toinen jalka oli lastoitettu. Elintoimintoja mittavaa laite oli yhdistetty hänen korvansa takana olevaan istukkaan. Suoneen meni letkua pitkin jotakin kirkasta liuosta.

– Hei, sanoi Nessa O’Neill heidän takaansa. – Tulin juuri harjoituksista päivystämään osastoa. Sinua ei näkynyt, Rob.

– En voinut osallistua. Käsi on vielä voimaton.

– Mark oli tosi hurjana. Hän oppi uuden tekniikan heti. Siinä syötetään vastustajalle hämäys, jota hän ei pysty vastustamaan. Se vaikuttaa suoraan alitajuntaan. Tosi upeaa katsottavaa, muttei onnistu aloittelijoilta.

Nessa katsoi Kaarnea ja vaihtoi iiristä americanoksi. – Oletko jo kotiutunut?

– Minulle ollaan täällä kovin ystävällisiä.

– Apolloa käy sääliksi, Nessa jatkoi. – Leikkaus oli vaikea, eikä toista silmää voitu pelastaa.

Nessa oikoi Apollon päällä olevaa peittoa ja kohensi varovasti tyynyä, sipaisi loppuksi pojan kalpeaa poskea.

– Hän ei herää vähään aikaan. Unirohdot ovat sen verran vahvat. Minun täytyy nyt mennä, mutta tulen kohta takaisin.

Nessa puristi Robia käsivarresta kävellessään pois.

– Onko hän sinulle kovinkin läheinen? Kaarne kysyi arasti.

– Tietysti. Olemme kasvaneet yhdessä.

– Hän taitaa pitää sinusta.

Rob punastui. – Tarkoitatko Nessaa? Minä ajattelin, että tarkoittit Apolloa... En minä tiedä. Olemme tunteneet pienestä saakka, mutta ei siinä ole mitään sen kummempaa.

Kaarne katsoi Robin silmiä. Mitä salaisuuksia niiden takana mahtoikaan lymytä?

LUKU 17 – TOPKAPI

Tummansiniseen burkaan pukeutunut jätti käveli Seraljin puutarhapihan läpi vievällä tiellä. Suuren kokonsa takia hän näytti lähinnä ilmassa leijuvalta beduiiniteltalta ja keräsi sen takia paljon ihmetteleviä katseita. Yhtään vähemmälle ihmettelylle ei jäänyt miehen rinnalla asteleva pronssinruskea nainen, sillä hän oli jumalaisen kaunis. Hänellä oli persialaisyyliset väljät, osittain läpikuultavat juhlavaatteet ja vyössä tikari ja pistooli. He lähestyivät Istanbulin kaupungin pyhintä osaa, valid sultana Roxelanan haaremia, Topkapia. Jossakin heidän katseidensa ulottumattomissa, valkoisten muurien ulkopuolella lainehti sininen Bosporin salmi, luonnon muovaama portti Marmarameren ja Mustanmeren välissä.

– En voi käsittää, kuinka miehet suostuvat tähän, Omar murahti hiostavan burkan alta leyhytellen samalla sen helmoja.

– Älähän nyt. Miehet ovat täällä aivan erityisasemassa, Asha naurahti. – Varsinkin, jos heidät on kuohittu.

Omar aikoi ensin mulkaista naista neljällä silmällään, mutta muisti sitten, etteivät hänen kasvonsa näkyneet burkan pitsiristikon läpi. Sen sijaan hän yritti töytäistä naista kädellä, mutta Asha väisti liehuhelmoihin sotkeutuvan liikkeen helposti.

He tulivat toiselle muurikehälle, jonka läpi johti korkea, teräväkärkisin tornein varustettu portti. Omar pysähtyi ihailemaan oveen kaiverrettuja laukkaavia hevosia, hurjia sotureita, kimaltelevia miekkoja ja pitkiä keihäitä.

– Taidetta minun makuuni. Tähän minä kosken mielelläni, hän sanoi ja tarttui kolkuttimeen. Kuului syvä kumahdus, kun se mäjähhti oveen.

He odottivat tietäen, että heitä tarkkailtiin kätkeytyneiden kameroiden kautta. Hetken kuluttua ovi kääntyi auki, ja fetsipäinen miespalvelija kumarsi heille kädet rintaa vasten painettuina. He seurasivat häntä sisemmän pihan läpi uudelle portille, jota vartioi kaksi sotilasta, joilla oli punaiset nahkasaappaat, punaiset takit ja päässä sulkatöyhdyin koristetut erikoiset hatut. Sylissä roikkuivat koristeelliset sädekiivärit. Leveään vyöhön oli työnnetty janitsaarien perinteinen yatagan-miekka.

Omar kohotti burkan helmoja heidän astuessaan kynnyksen yli. Palvelija ohjasi heidät sivuun ja pyysi jättämään aseet pöydälle. Asha irrotti vyönsä ja siihen kiinnitetyn tikarin ja pistoolin ja asetti ne huolellisesti vierekkäin. Omar kyykistyi ja nosti burkan helmet ylös. Sitten hän ojensi palvelijalle sapelinsa ja kaksi pistooliaan. Palvelija hämmentyi, kun näki jätin vahvat, vihertävänruskeat jalat ja raudoitettut saappaat. Hänen kätensä alkoivat vapista ja toinen pistooli oli pudota maahan. Hän nielaisi, pisti aseet pöydälle, otti skannerin ja liu’utti sitä ensin jätin ja sitten naisen kehoa pitkin.

– Tästä vaiheesta minä pidän erityisesti, Asha huokasi äänekkäästi, kun skanneri tuli hänen takapuolensa kohdalle. Hän keinautti lanteitaan, ja palvelija punastui, yskähti ontosti ja pisti skannerin pois. Hän saattoi heidät kiireesti seuraavalle ovelle, jota vartioi kaksi suojasädehaarniskoihin sonnustautunutta janitsaarisotilasta.

Palvelija pyysi luvan viedä vieraat sisään. Toinen vartiosotilaista sanoi jotakin, ja ovea peittäneet suojasädekilvet lakkasivat kimaltamasta.

Piha, jolle he astuivat, salpasi hengityksen. Sitä reunusti koristeellinen mysteeritemppeli ja valtava kirjasto. Palvelijat, vartijat ja naamioidut orjat katselivat heitä uteliaina.

– Minua häiritsee edelleenkin se, että miehet ovat täällä niin alistettuja, Omar murahti. – En voi sille mitään. Tuokin palvelija ihan tärisee pelosta. Ei vähäisintäkään miehisyyttä.

– Hän onkin kuohilas, Asha naurahti. – Hänen miehisyytensä on leikattu ja viskattu koirille.

Omar tuhahti: – Janitsaaritkin elävät kieltäymyksessä, mutta he ovat siitä huolimatta miehiä ja pelottomia sotureita.

– Heillä onkin hieman erilainen koulutus.

– Ja vahvat perinteet. Tämän muurin sisällä kaikki muut paitsi nuo janitsaariportinvartijat vaikuttavat pelkiltä kananpojilta, joilta voisi vääntää niskat nurin paljain käsin.

– Älähän innostu. Kohta ollaan perillä.

He saapuivat viimeiselle ovelle. Se johti Seraljin palatsikompleksin kaikkein pyhimpään, tavattoman loisteliaasti sisustettuun Topkapin haaremiin.

He kulkivat läpi huoneiden, jotka olivat toinen toistaan kauniimpia. Haaremin asukkaat olivat enimmäkseen miehiä, komeita ja kaunisvartaloisia uroksia parhaassa iässään. He kylpivät altaissa, soittivat ja lauloivat ja harjoittivat lihaksiin. Vain tässä osassa palatsia miehet saivat kulkea ja oleilla ilman burkaa, mutta sisään saivatkin astua vain janitsaarit, eunukit, sterilaatit ja haaremin valtiatar, valid sultana Roxelana. Valtiattaren suosikki pojat poistuivat paratiisistaan ainoastaan raskaasti vartioituina, mutta heillä oli syytä lähteä vain ani harvoin.

Asha ja Omar tulivat pylväikön läpi avaraan, puutarhamaiseen tilaan. Rakennuksen katto oli avoin taivaaseen saakka. He saattoivat nähdä korkeuksissa kimaltavat, lukuisat suojasädekilvet, jotka ympäröivät koko palatsin muodostaen sen ylle läpitunkemattoman suojakuvun.

Heidän edessään oli allas ja suihkulähde. Toisella puolella oli häikäisevän upea istuin. Se oli kuin pieni huvimaja. Tyyntyillä lepäsi kaunis nainen kevyessä, kullatussa paidassa ja

kapeissa silkkihousuissa. Hänen päässään oli kultapanta, jota koristeli vihreä jalokivi ja valkoinen sulka. Hiukset olivat pitkät ja punaiset. Silmät hehkuivat vihreinä. Pisamiemien täplittämä iho oli kuulas kuin hienoin paperi. Hän oli Sulttanaatin valtiatar, valid sultana Roxelana.

Hän viittasi fetsipäistä palvelijaa poistumaan.

– Mitä pidätte palatsistani? hän kysyi Ashalta ja Omarilta.

– Se on mykistävän loistelas, Asha sanoi kumartaen syvään.

Omar nyökkäsi. – Olen samaa mieltä.

– Minunkin mielestäni se on kaunis, Roxelana sanoi vaatimattomaan sävyyn.

– Voin vain kuvitella, kuinka kalliiksi se on tullut, Omar yskäisi. – Tuolinnekin näyttäisi olevan täyttä kultaa ja luulena, että nuo kimmeltävät kivet ovat peräti aitoja.

Roxelana hymähti. – En puhu mielelläni rahasta, mutta pelkästään tämä yksi timantti on arvokkaampi kuin moni vähäisempi palatsi kaikkine aarteineen. Hän hyväili nyrkin kokoista vaaleanpunaista jalokiveä, joka näytti siltä kuin sen sisältä tuikkisi valoa.

Roxelanan ilme synkkeni, ja silmät siristyivät viiruiksi. – Te epäonnistuitte tehtävässänne.

Asha nosti päätään. – Teimme parhaamme, mutta olosuhteet olivat ylivoimaiset.

– Ota peitto kasvoiltasi, Roxelana sanoi Omarille. – Sinun ei tarvitse kätkeytyä siihen enää. Olemme nyt Topkappissa, kanuunan ja portin pyhätössä. Täällä ei ole salaisuuksia. Utelias hymy levisi valtiattaren kasvoille ja hän nojautui hieman eteenpäin.

Jätti aukaisi kaulalle piilotetun sauman ja nosti hupun kasvoiltaan. Hän oli häkellyttävän ruma. Otsassa sojotti kolme sarvea ja alaleuasta työntyvät torahampaat nousivat neljän, tuimasti pälyilevän silmän tasalle.

Roxelana henkäisi, vaikka olikin osannut odottaa kum-majaista.

– Sinusta tulisi mielenkiintoinen lisä haaremiini, hän sa-noi ja puraisi alahuultaan.

Omar urahti kiusaantuneesti ja katsoi Ashaan kuin apua hakien.

– Hänestä ei olisi suurtakaan iloa, Asha sanoi. – Hänen kehonsa on suunniteltu lähinnä taistelemista varten.

– Harmi, Roxelana huokaisi. – Mutta taistelusta puheen ollen. Selitä, miksi epäonnistuitte.

– Tilanne ajautui siihen pisteeseen, että meidän oli luo-vuttava leikistä, Asha sanoi kireästi.

Valid sultana kohottautui tyynyllään. – Tahdon tietää tar-kemmin, mitä siellä tapahtui.

– Selitä sinä, Omar.

Jätti työnsi kätensä näkyviin burkan viilekkeen läpi ja asetti palloprojektorin leijumaan eteensä. Pallon yläpuolelle projisoitui kuva novgorodilaisesta lentoristeilijästä.

– Jäljitimme aluksen, jonka hayemaninne olivat määritel-leet kohteeksemme ja valtasimme sen.

He näkivät projektiossa has'hassinien yltiöpäisen hyök-käyksen, joka paljasti heidän ällistyttävän taistelutaitonsa ja tehokkuutensa. Asha ja Omar liikkuivat käsittämättömän nopeasti ja olivat tappavan tehokkaita ja määrätietoisia. He kulkivat läpi aluksen ampuen vasemmalle ja oikealle ha-keutuen kylmästi lähitaisteluun. He suorastaan teloittivat vastustajiaan, vaikka näillä oli luodin ja teräaseen kestävät suojasädehaarniskat. Has'hassinit näyttivät löytävän pie-netkin aukot heidän haarniskoistaan, ja he osasivat vastata vihollisten liikesarjoihin täydellisesti. Novgorodin kaartin opritsnikit kaatuivat yksi toisensa jälkeen kuolleena ristei-lijän kannelle.

Kuva vaihtui, ja ajastin näytti, että aikaa oli kulunut puo-lisen tuntia viimeisenkin opritsnikin korahdettua hengiltä.

Esiin ilmestyi erikoisen omaperäisiin, vaaleisiin asuihin sonnustautuneita miehiä.

– Nämä ovat paikallisia asukkaita, luullakseni heitä kutsutaan fenneiksi. He auttoivat meitä löytämään hytin, johon koodinkantajanne oli vangittu.

Seuraavaksi näkyi projektiio oven murtamisesta sädekiiväärillä.

– Pääsimme sisään hyttiin, mutta seinä oli vaurioitunut hyökkäyksessä. Siellä ei ollut enää ketään.

– Mahdotonta. Ei ketään, Roxelana sanoi ja puna nousi hänen heleille poskilleen. – Tapoitteko te hänet tuolla yltiöpäisellä hyökkäyksellänne?

– Myönnän, että taistelu oli osittain turhan kiivas. Mutta suojakentän varustautuneen lentoristeilijän kannelle pääseminen ei ole mikään pyhiinvaellus. Valitettavasti alus kärsi pahoja vaurioita. Se menetti korkeutta ja takertui lumiseen vuoreen. Tyttö, jonka epäilemme olevan kaipaamanne koodinkantaja, hyppäsi aluksesta. Löysimme hänet lumesta ja yritimme poimia lentopurteen, mutta novgorodilaiset saapuivat paikalle ja saivat meihin pari hyvää osunaa. Houkuttelimme heidät peräämme ja tuhosimme heidät ylipainepommien räjähdyksessä. Se oli meidän loppumme ja päätti operaation, mutta siinä meni myös suuriruhtinas Ivan Dimitrovitš Rosnevsikin pojanpoika, prinssi Vladimir.

Kuvaan ilmestyi lähikuva toisesta takaa ajavasta lentopurresta, jonka pilotilla oli kypärässä prinssin tunnukset.

Valid sultana sulatteli kuulemaansa. – Entä pyhä koodinkantaja? Kuinka kallisarvoiselle hayemanillemme kävi?

Omar epäröi hetken ennen kuin sanoi: – Hänelle on asennettu orjanaamio. Se on venetsialaista tekoa ja erittäin vaikea murtaa. Lisäksi se lähettää häirintäsignaalia. Sen takia emme tahtoneet löytää häntä aluksi ollenkaan.

– Orjanaamio Sulttanaatin koodinkantajalla. Pöyrityttävää! Roxelana vavahti kiihtymyksestä. – Mutta jos hänellä

kerran oli naamio, niin mistä tiesitte, että se oli hän? Kuinka voitte olla varmoja.

– Emme toki ole aivan sataprosenttisen varmoja, mutta uskaltaisin silti pistää pääni pantiksi, Omar vakuutti.

Roxelana hypähti pois istuimelta ja käveli suihkulähteen viertä edestakaisin. – Kirottut novgorodilaiset julkesivat asentaa orjanaamion pyhälle hayemanille, ikuisten mysteerien vaalijalle. Tämä tietää sotaa. Meitä ei ole vielä koskaan loukattu näin pahoin.

– Kuten jo sanoin, emme ole täysin varmoja siitä, oliko hän kaipaamanne koodinkantaja, Omar totesi. – Se saattoi olla myös harhautus.

Roxelana pysähtyi ja kohotti kättään. – Mitä seuraavaksi? Asha puhui vuorostaan:

– Toivomme, että ne näkemämme nuorukaiset saivat pelastettua hänet. Yksi heistä hyppäsi hänen peräänsä ja oli melko lähellä, kun meidän oli poistuttava. Laitoin orjanaamioon paikannussignaalin häiritsijän, etteivät novgorodilaiset löytäisi heitä. Harmi, että se kätkee hänet myös meiltä, oli hän sitten etsimämme hayeman tai ei.

Roxelana sanoi painokkaasti:

– Saimme varman vihjeen siitä, ettei hayemanimme kuollut Narvikin tulipalossa, ja että hänet vietiin juuri tuolle alukselle. Ei meillä ole mitään muutakaan, mihin tarttua.

Hän mietti hetken. – Minun on saatava varmuus. Ennen sitä en voi tehdä diplomaattisesti kestäviä ratkaisuja. Keskenäinen toimeksiantonne on siis saatettava loppuun.

– Kuluja on kertynyt aika tavalla, Asha sanoi. – Poseidon, siis uusin lentopurtemme, tuhoutui täysin. Samoin arvokkaat taisteluavatarat, joiden valmentaminen vie useita vuosia.

Asha nojasi käden lanteisiinsa ja sanoi: – Nämä eivät ole mitään hyllytavaraa.

– Kulut ovat sivuseikka, Roxelana sanoi. – Pääasia, että tuotte koodinkantajamme takaisin.

– Kuten haluatte, Asha sanoi.

Roxelana viittasi has'hassinin poistumaan. Hän kiipesi kultaisen istuimensa samettitynyille ja kosketti vaaleanpu-naista timanttia sormellaan. Hän oli pakahtua ärtymyksestä ja vihasta. Oli ennenkuulumatonta, että kukaan uskalsi ka-jota pyhään koodinkantajaan. Se oli teko, joka tuomittiin kaikkialla armottomasti ja mitä hirvittävimällä tavalla. Mysteerien vaalijat olivat aina olleet ja tulisivat aina olemaan koskemattomia. Ja sen lain rikkojien tuomio olisi aina oleva hidas ja tuskallinen kuolema, poikkeuksetta.

LUKU 18 – SAATTUE

Arttu McCool seiso i tuimana poikien edessä. Hänen oli kerrottava heille Pirunkirnun dáilin päätös. Sen mukaan naamioidusta tytöstä oli päästäv ä eroon, koska hänestä oli tullut uhka klaanille, kätketylle yhteisölle, joka ei halunnut huomiota, eikä varsinkaan riitautua suurempiensa kanssa.

Tytöstä ei yritettäisi peri ä lunnaita, koska Novgorodin ruhtinas oli turhan suuri pala nieltäväksi. Ei, vaikka Grigor Sudenpää oli tarjoutunut välittäjäksi.

Toinen vaihtoehto, suolle antaminen, olisi ollut liian lo-pullista ja paljastuessaan kiusallinen selitettävä. Fionn Mac-Cormacin ehdotus voitti äänestyksen. Tyttöä ei tapettaisi, vaan hänet annettaisiin skandeille. Näin ongelma siirtyisi pois päiväjä rjestyksestä.

Arttu McCool katsoi poikia ja sanoi jä mäkästi: – Tyttö viedään Olofsborgin rajakreiville.

– Ei, Rob kivahti.

– He tekevät hänestä orjan, Mark sanoi.

– Neuvotelkoot siitä Novgorodin suuriruhtinaan kanssa. Se ei ole enää meidän asiamme. Meille ei ole tytöstä kuin haittaa. Jos pitäisimme hänet täällä, saattaisi käydä niin, että jonakin päivänä Novgorodin miehet seisoisivat porteillamme vaatimassa häntä itselleen. Maan mahtavien kädet ovat pitkät ja vahvat.

Filbur korotti ääntään: – Me löysimme hänet ja pelastimme hänen henkensä. Hän on meidän vastuullamme. Miksi emme saa päättää, mitä hänelle tehdään?

Arttu McCool siristi silmiään ärtyneenä. – Vai vielä päätää. Kuulehan poikasi, sinulla ei taida olla vielä edes ristiä käsivarressasi eikä miodógia vyölläsi, ja silti haluaisit olla päättämässä klaanin asioista. Muistaakseni siitä ei ole kovin pitkä aika kun opettelit vielä pyyhkimään takapuoltasi. Klaanin asiat eivät kuulu sinulle, ja tämä jos mikä on klaanin asia.

Arttu heristi sormiaan. – Älkää unohtako, että juuri te olette sotkeneet meidät pahimmanlaatuiseen soppaan.

– Anna meidän sitten toimittaa hänet Olofsborgiin, Rob sanoi. – Anna meidän selvittää omat sotkumme.

Arttu McCool katseli poikiaan entistä tuimemmin. – Siis teidän käsiinnekö minun pitäisi hänet antaa?

– Miksi ei? Rob sanoi. – Voit aina laittaa jonkun katsomaan peräämme. Matkaamme Olofsborgiin, jätämme Kaarren sinne ja sillä selvä. Sitten voimme palata ja jatkaa taas entistä hyvää elämäämme kaikessa rauhassa.

– Keskenämme tapellen ja skandeja ryöstellen, Filbur tuhahti ilme totisena, mikä oli hänelle epätavallista.

Robin viimeisen lauseen kohdalla Arttu tunsi piston sydämessään. Hän tiesi, että Robille ei olisi olemassa entistä elämää. Poika oli loitontunut hänestä, ja se teki kipeää, sillä Arttu tunsi vahvasti olevansa Robin isä. Hän tunsi myös olleensa turhan ankara Filburille, joka odotti innokkaasti syksyä ja tulevaa hiidenmetsästystä, näki luultavasti unia hetkestä, jolloin saisi vyöttää kupeelleen oman, vastataotun miodógin.

– No, hyvä on. Fionn lähtee mukaanne. Valmistelen viestin linnoituksen yhdysmiehelle. Kootkaa pieni saattue. Lähdette muutaman päivän päästä. Otatte mukaan kiiturit ja leijulaudat ja muut tarvittavat varusteet.

Kuu valaisi pilvien lomasta lumen peittämää maata. Pakkanen oli kiristynyt huomattavasti. Kaksi Ranskan keisarin erämaalegionalaista istui kiitureidensa selässä ja katsoi kohhti kallioista Pirunkirnuu. Tasainen jäälakeus reunusti paikkaa toiselta sivulta. Toisella puolella levisi musta kuusikko, jonka suojista he olivat lipuneet asemiinsa. Kapteeni Francis Ravaille puistatti yhä, kun hän ajatteli näkemiään valtavia siirtolohkareita. Yön aavemaisessa valaistuksessa ne olivat saaneet ihmismäisiä piirteitä ja tuntuivat vartioivan paikkaa kuin maahan haudattujen jättiläisten päät, jotka vain odottivat käskyä nousta palvelemaan isäntiään.

Kapteeni Ravaille tajusi, että heidän edessään oli taidokkaasti naamioitu linnake. Hän ei ollut koskaan nähnyt mitään vastaavaa. Päällisin puolin näytti, kuin he olisivat erämaan keskellä tuijottamassa komeaa kallioista vaaraa, mutta hänelle oli kerrottu, että kallio ja koko maa sen alla kihisi elämää. Ja jossakin siellä oli heidän etsimänsä Pandora, neito, jonka kasvoja peitti venetsialainen orjanaamio.

Eräs metsäorja oli johdattanut heidät linnakkeen luo. Mies makasi nyt lumen alla muutaman askeleen päässä heidän takanaan. Hän ei ollut halunnut tehdä yhteistyötä, mutta kapteeni Ravaillella oli keinonsa. Hän tiesi, että jopa kaikkein alhaisin mustassa savutuvassa lymyävä metsäorja vaali pahnanhajun hampaistaan, piti kynsin hampain kiinni jälkikasvustaan. Siihen hän oli vedonnut hyvin suoralla tavalla, ja se oli tehonnut.

Mies oli kertonut hänelle vaaran asukeista. Kapteeni ei ollut saanut oikein selvää, oliko hän tarkoittanut satuolentoja vai todellisia ihmisiä. Ukko kertoi nähneensä paikan joskus pienenä poikana, kun oli käynyt salametsällä isänsä kanssa. Silloin oli ollut myöhäinen kesä eikä hän ollut ensin uskonut, että autiolta näyttävän vaaran sisällä voisi asus-

taa ketään, mutta sitten hän oli nähnyt kallion avautuvan ja joukon oudosti pukeutuneita olentoja tulevan ulos kapealla, veden päällä leijuvalla veneellä. Haltijoiksi hän oli heitä ajatellut, mutta isä oli sanonut, että he olivat vuoren väkeä, joilla oli omat tapansa, ja jotka metsästivät hirviä ja ryöväisivät voutien varastoja.

Kuvaus oli kuulostanut enemmänkin keksityltä tarinalta kuin todelta, mutta kapteeni Ravaille halusi tarkistaa asian. Hänellä ei ollut muutaakaan mihin tarttua.

Kersantti näytti maastossa olevia heikkoja jälkiä, jotka vihjasivat, että alueella oli liikkunut ihmisiä kiiturilla tai jollakin sen tapaisella laitteella. Kapteeni Ravaille oli kersantin vakuuttelusta huolimatta epäileväinen. Aivan heidän etsintätarensä aluksi jäljittäminen oli tuntunut onnistuvan hyvinkin helposti, mutta sitten kohteet olivat haihtuneet kuin savuna ilmaan.

Sitä paitsi iskujoukko, jonka kapteeni oli tuonut mukanaan, ei ollut riittävän suuri valtaamaan vankkaa, vartioitua linnaketta, ei ilman riskiä suurista miestappioista. Ei vaikka heillä oli tehokkaat konetuliaseet ja suojasädehaarniskat. Olisi kerättävä enemmän tietoa ja keksittävä jokin muu keino.

Hän käänsi kiiturin ympäri ja liukui hiljaa puiden siimekseen. Tällä kertaa he eivät ajaneet siirtolohkareiden täyttämän metsikön läpi, vaan menivät pois toista kautta.

* * *

Rob McCool peitteli Rosen nukkumaan. Kaarne istui omalla patjallaan ja kuunteli purona solisevaa iirinkielistä puhetta, josta hän ei ymmärtänyt sanaakaan. Rob oli juuri kertonut Roselle Olofsborgin matkasta, mutta ei ollut paljastanut sen varsinaista tarkoitusta, Kaarnen luovuttamista kreiville. Se olisi ollut liian julmaa. Sen sijaan hän kertoi, että Kaarne

pääsisi pian kotiinsa, ja että häntä odotettiin jo kovasti.

– Älä sano vielä mitään. Kerron hänelle kohta. Se on yllätys, Rob painotti.

– Minä en laske teitä minnekään, Rose sanoi ja takertui Robin hihaan.

– Olen poissa vain pari päivää.

– Mutta Kaarne jää sinne. Sitä paitsi viimeksikin melkein kuolin ikävään, kun te karkasitte.

– Älä höpsi, pikkuinen. Ja kannattihan meidän lähteä, kun toimme Kaarnen mukanamme.

– Voimmeko joskus vielä nähdä hänet? Rose kysyi ja katsoi Kaarnea.

Rob silitti siskonsa punaisia hiuksia. Vihreät silmät kipinöivät toiveikkuutta, eikä Rob raaskinut paljastaa hänelle totuutta.

– Emmeköhän me voi, Rob sanoi.

– Lupaatko?

Rob katsoi Rosea silmiin ja tunsi piston sydämessään sanoessaan: – Lupaan.

Rose käytti isoveljensä myöntyvää tuulta hyväkseen ja kysyi: – Kertoisitko vielä iltasadun?

Rob McCool huokaisi.

– Kerro Ainosta ja Väinöstä. Hei, Kaarne, Rose sanoi americanoksi. – Tule tänne! Rob kertoo meille iltasadun.

Kaarne tuli vuoteeltaan ja asettui polviensa varaan Rosen patjalle. – Mistä satu kertoo?

Rose virnisti: – Tytöstä ja pojasta.

Kaarne hymyili vienosti naamionsa takaa.

Rob rykäisi ja aloitti: – Kauan sitten tämän maan ihmiset ajattelivat, että näkyvä maailma ei ollut ainut, että oli muitakin maailmoja, ja että niihin johti salaisia portteja.

– Vähän niin kuin Apollon keksimä eläintarha. Sitä ei näe ilman etsimiä, mutta se on silti olemassa.

– Vähän niin kuin se, Rob sanoi ja hymyili. – Nämä maa-

ilmat olivat melkein niin kuin omamme, mutta jotkin asiat olivat siellä toisin.

– Aloita jo, Rose kiirehti innoissaan.

– Hyvä on, Rob sanoi ja pörrötti Rosen tulipunaisia hiuksia. – Olipa kerran pieni tyttö nimeltä Aino. Hän asui suuren linnun vainoamassa maassa

Rose veti Kaarnen lähemmäs jännityksestä täristen. – Se oli valtava petolintu, joka söi ihmisiä.

Rob jatkoi: – Ainon paras ystävä oli poika nimeltä Väinö. Poika rakasti puita ja erityisesti erästä suurta mäntyä. Hän käpertyi usein nukkumaan männyn juurelle ja näki unta kauniin valkoisista joutsenista. Niiden kerrottiin eläneen muinaisina aikoina veden peittämällä tasangoilla, jotka olivat muuttuneet vuosien saatossa karuksi autiomaaksi.

– Se maa oli tosi kuiva ja kuuma. Ihan erilainen kuin meidän omamme, joka on märkä ja talvella tosi kylmä. Siellä oli vain yksi lähde, ja köyhät kyläläiset asuivat pimeässä luolassa, koska se oli ainut paikka, missä ne olivat suojassa jättilinnulta.

– Sinä taidat muistaa tämän paremmin kuin minä, Rob naurahti.

– Enpä!

Rob jatkoi: – Mutta eräänä päivänä, kun Väinö oli nukahtanut, petolintu laskeutui taivaasta ja sieppasi hänet kynsiinsä. Aino oli juuri tulossa Väinön luo, kun näki linnun retuuttavan poikaa kaukaisen vuoren laelle. Aino päätti pelastaa Väinön ja kiipesi vuorelle. Hän pääsi lopulta pesään ja löysi pojan, mutta he eivät ennättäneet paeta, kun lintu jo palasi. He piiloutuivat laittamalla kaksi munankuoren puolikasta vastakkain ja asettumalla niiden sisään. Kun lintu ei löytänyt Väinöä. Se siirteli nokallaan luita ja aarteita ja muonankuoria, jotka täyttivät sen pesän. Se luuli, että herkullinen saalis oli hautautunut niiden alle. Niin touhutessaan se sattui tönäisemään munankuoren puolikkaat pois pesästä. Aino ja

Väinö pyörivät koko matkan vuoren juurelle.

– Ajatella, että lintu itse auttoi lapset pakoon, Rose hihkasi. – Nyt tulee paras kohta, Kaarne, kuuntele tarkkaan.

Kaarne liikahti niin, että hänen patjaan nojaava kätensä kosketti Robin polvea. Kosketus oli kevyt, mutta he molemmat tunsivat sen selvästi. Kumpikaan ei halunnut muuttaa asentoaan.

– Kun he aukaisivat kuoren puolikkaat, Rob sanoi muuttaen hieman ääntään, – oli tapahtunut ihme, maailma oli muuttunut. Se oli miltei samanlainen kuin aina ennenkin, mutta puut, jotka olivat ennen kasvattaneet kovia käpyjä, kantoivat nyt ihania hedelmiä. Samoin jättilintu oli kadonnut ja tilalle oli tullut kauniita joutsenia. Ne leikkivät lasten kanssa, ja niiden selässä saattoi purjehtia ja lentää.

– Ja Väinö oli ottanut pesästä linnun varastaman suuren jalokiven, joka oli valtavan arvokas. He myivät sen ja rakensivat itselleen ja kaikille kyläläisille kunnan talot.

– Niinhän siinä lopulta kävi, Rob hymyili.

Rose katsoi Kaarnea silmiin. – Se munan kuori oli taikaesine, salainen portti. Se vei uuteen maailmaan, joka oli paljon parempi kuin se entinen.

Rose katsoi Robia. – Olisipa meilläkin sellainen portti, niin Kaarne saisi jäädä meille.

Rob tunsi, kuinka Kaarne liikahti ja heidän välisensä kosketus tuntui selvemmin.

– Ehkä löydämme sellaisen portin jos tarpeeksi etsimme täältä ja täältä ja täältä senkin tappurapää, Rob sanoi ja kuttitteli Rosea kainaloista. Rose ulvoi naurusta, kunnes Rob lopetti ja silitti Rosen hiuksia.

– Ei löytynyt vielä, mutta nyt on pienten tyttöjen aika käydä nukkumaan.

– Minä niin rakastan joutsenia, Rose huokaisi. – Tulisipa jo kevät.

– Tee uniretki kevääseen, Rob sanoi. – Ehkä löydät sieltä

joutsenia. Hän aintoi suukon siskonsa otsalle ja levitti huvan tämän peitoksi.

Rob johdatti Kaarnea luolien ja käytävien läpi kohti Jättikirnua. Kaarnen silmät oli sidottu, mutta siitä huolimatta hän tiesi minne häntä vietiin. Hänen jalkansa muistivat jo reitin. Sitä paitsi perillä salissa askeleet kuulostivat erilaisilta, ja ilma oli kevyempää. Sarana narahti, ja ovi aukesi heidän edessään, kun Rob ohjasi Kaarnen pienempään luolaan, joka oli aivan Jättikirnun vieressä.

Kaarne tunsu kuinka sormet aukaisivat silmiä peittävän siteen, ja hän näki Markin, Filburin ja tuolissa istuvan Apollon.

- Olet toipunut, Kaarne sanoi Apollolle americanoksi.
- Druidi löysi oikeat rohdot, ja aika on tehnyt tehtävänsä.
- Miten silmäsi?
- Toinen on mennyttä, mutta toinen toimii jo melko hyvin. Ei parhaassa terässä, mutta välttää.

Rob McCool sanoi Kaarnelle side yhä käsissään: – Meidän pitää viedä sinut Olofsborgiin.

- Miksi?
- Se on dáilin päätös.
- Dáilin?
- Kylän vanhimpien.
- Paremminkin päättämättömyyttä, Mark sanoi. – He eivät tiedä, mitä tehdä ja sysäävät sinut pois.
- Mitä minulle tapahtuu? Kaarne kysyi hädissään.
- Meillä on yhdysmies, joka toimittaa sinut skandien paikallisen ruhtinaan, rajakreivi Fincken luo. Hän kertoo kreiville, että putosit novgorodilaisesta risteilijästä. Voisin kuvitella, että skandit pyytävät sinusta lunnaita, ja kun novgorodilaiset lopulta hakevat sinut, ympyrä sulkeutuu. Aivan kuin et olisi koskaan meitä tavannutkaan.

– Älä puhu noin. Pelastitte henkeni. Toitte minut kotiin-ne. En unohda sitä koskaan.

– Itse asiassa toivomme, että unohtaisit, Mark sanoi. – Emme oikein pidä siitä, että kukaan tietää meistä. Kerrot vain, että silmäsi ovat olleet peitettyinä, ja että sinua on pidetty lukkojen takana.

– Sehän on totuus.

– No, kuitenkin, Mark jatkoi. – Mitä vähemmän meistä tiedetään, sen parempi. Älä kerro mitään yksityiskohtia.

– Lopeta jo, Mark. Kyllä hän ymmärtää, Rob sanoi. Sitten hän katsoi Kaarnea silmiin. – Olemme kokeneet yhdessä melkoisen seikkailun, ja tarinat ovat kansallemme tärkeitä. Jokainen fénnid-soturi on synnynnäinen tarinaniskijä ja jotkut luulevat olevansa hyviä laulajiakin.

– Ja soittajia, Apollo lisäsi.

– Se, mitä rakas veljemme haluaa sanoa, Filbur keskeytti, – on että haluaisimme esittää sinulle yhden laulun.

– Laulun.

– Niin, Filbur vahvisti. – Sen nimi on *Kemal, mikä mainio marakatti*.

– Lopeta, Mark murahti. – Ei sillä laululla ole nimeä.

– Te olette täynnä yllätyksiä. En arvannut, että osaisitte laulaa.

– Ja soittaa, Rob sanoi auttaessaan Apollon istumaan. Apollo otti harpun tapaisen soittimen, jossa oli teräskielien lisäksi pyöreitä painikkeita.

– Kiitos, Kaarne sanoi. – Muistan tämän aina.

– Epäilemättä, Filbur virnisti.

– Älä viitsi, Filbur, Rob sanoi. – Tämä lepää aika tavalla Apollon hartioilla. Hän on säveltänyt kappaleen ja on ainut, joka osaa soittaa sen. Meillä on täysi työ pysyä mukana.

– Entä sanat?

– Eivät ainakaan Filburin käsialaa, Mark vastasi.

– Minä olen tehnyt ne joskus ajat sitten, Rob sanoi ja Kaarne oli näkevinään punan nousevan pojan poskille.

– Älä nyt turhaan kainostele, Filbur sanoi ja pölyytti Ro-

bin hiuksia. – Olet tosi hyvä vuolemaan lusikoita ja keksimään sanoja. Jonakin päivänä sinusta kuoriutuu oikea risupartainen lusikoita vuolesskeleva runoniekkä.

Rob yritti läimäistä Filburia päähän, mutta pikkuveli väisti iskun helposti.

Samassa Apollo alkoi soittaa. Kaarne tajusi, että soitin oli yhdistetty jonkinlaiseen äänijärjestelmään, jonka kaiuttimista tulvi vaikuttavan täyteläinen äänimaisema.

Jos soitto oli yllättänyt Kaarnen, niin laulu teki sen sitäkin paremmin. Robin ääni oli kirkas ja kantava. Siinä yhdistyi salaperäisellä tavalla ilo ja kaihomieli, ja siinä oli persoonallisen kiehtova väri, joka ei paljastunut puheessa. Toiset tulivat mukaan kertosäkeeseen. He lauloivat äänissä. Filburin sävelet menivät hieman omia polkujaan, mutta kokonaisuus kuulosti uskomattoman kauniilta ja sai Kaarnen käsivarsien ihokarvat nousemaan pystyyn.

Kappale oli yksinkertainen. Rytmi tempaisi mukaansa, ja poljento pakotti vartalon liikkeeseen. Kaarnen olisi tehnyt mieli tanssia ja tömistää jalkojaan maata vasten. Hän yritti hyräillä kertosäettä, kun kuuli sen toistamiseen. Kolmannela kierroksella hän lauloi jo mukana.

Laulun loputtua Kaarne nousi seisomaan ja taputti käsiään.

– Kiitos. Se oli ihana. Mistä se kertoo?

Rob puhkui mielihyvystä. – Se kertoo työstä, jolla ei ollut kotia, ja pojista, jotka karkasivat kotoaan. Ei sen kummempaa. Aika yksinkertainen tarina.

Filbur sanoi: – Sinun pitäisi nähdä, kun pidämme karke-loita Jättikirnussa kekrijuhlien aikaan, siis samhainina. Siellä kerrotaan tarinoita, lauletaan, soitetaan, tanssitaan ja pidetään hauskaa. Aikuiset ryypiskelevät sahtia ja Owen Butlerin polttamaa suolientä. Meno äityy yleensä aika hurjaksi.

– Se olisi ihanaa, Kaarne sanoi ja oli sitten hetken hiljaa.
– Onko minun pakko lähteä? En haluaisi.

– Se on dáilin päätös. Emme voi sille mitään.

– Minua pelottaa ja aavistan pahaa. Enkö voisi mitenkään jäädä? Kyyneleet alkoivat valua Kaarnen silmistä.

Rob McCool katsoi tyttöä ja veljiään ja tunsi itsensä surkeaksi. He olivat pelastaneet tytön, mutta eivät voineet muuta kuin viedä hänet rajakreivi Fincken linnaan. Rob olisi halunnut siepata tytön syliinsä ja kertoa hänelle, ettei hänen tarvinnut enää pelätä, ettei kukaan voisi viedä häntä pois.

Mutta ei.

Hän tunsi ilkeiden jumalten nauravan heille jossakin näkymättömissä, mutta otti siitä huolimatta taskustaan puisen esineen. – Haluan antaa sinulle muiston meistä, hän sanoi ojentaessaan Kaarnelle lusikan, jonka varressa oli ketun kuva. – Sanoit pitäväsi siitä, joten ajattelin antaa sen sinulle lainaksi, koska...

– Ai muisto meistä, Filbur keskeytti. – Enemmänkin muisto sinusta. No, eihän sitä koskaan tiedä, milloin kenkä ei suostu menemään jalkaan. Tuosta voi olla hyvinkin apua.

– Älä viitsi, Mark sanoi. – Mitä olit itse ajatellut antaa?

– Sinulle kuonoon, Filbur sanoi ja napsautti luunapin keskelle Markin nenää, ennen kuin hän ennätti väistää.

Mark hyökkäsi Filburin kimppuun, mutta tämä livisti paikoon pöydän taakse.

– Lopettakaa, Apollo äsähti. – Kasvaka jo aikuisiksi.

Rob jatkoi: – Siis ajattelin, että jos sinulle jää jotakin meiltä, niin ehkä tiemme joskus vielä kohtaavat.

– Laulunne oli aivan ihana. Haluan ajatella, että se oli lahja teiltä kaikilta. Kiitos siitä, Kaarne sanoi pidellen lusikkaa kädessään. – Laitan lusikan hyvään talteen, ja toivon, että voin ojentaa sen vielä jonakin päivänä takaisin.